

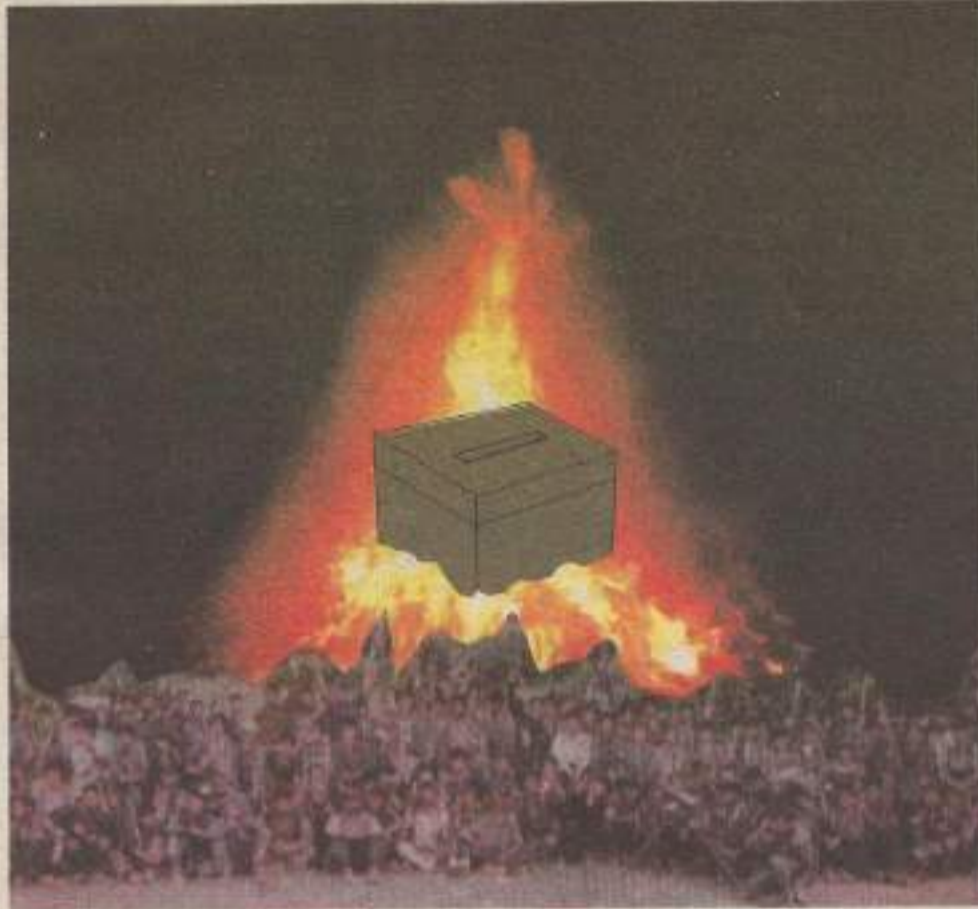
Partizan Sesi

**GERİ KALMAK
YOK
SUSMAK ASLA!**

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE YIL: 2 SAYI:30 1-15 ARALIK 1995 FİATİ 20 000(KDV Dahil)

Hiçbir burjuva partisine ve düzen içi çözüm (!) girişimine oy yok !

Tek kurtuluş Demokratik Halk Devrimidir !

► **Hakim sınıflar cephesini özelleştirecek olursak:** Hakim sınıflar gelişen sınıf mücadelesi karşısında, Erken Genel Seçim karar almak durumunda kaldılar. Ve böylece, yönetimlerinin ömrünü biraz daha uzatmaya çalışmaktadırlar. Ancak, gerek sınıf mücadelesinin hızla gelişimi ve gerekse de kendi aralarındaki çelişkiler nedeniyle, 24 Aralık'tan itibaren beş yıllık kesintisiz devan edebilecek bir hükümet çıkaramayacaklardır. Yeni bir erken seçime ihtiyaç duyulacaktır. Bunun yanı sıra, mevcut seçim sistemi sonucunda, muhtemelen hiçbir parti tek başına hükümet kuramayacaktır. Bu nedenle hakim sınıfları yeni bir koalisyon bekliyor. Ayrıca DYP mevcut oylarını korumayı düşünürken CHP oy kaybına uğrayacaktır. RP ve ANAP ise, önceki oyların biraz daha arttıracaklardır. Hakim sınıfların gözde partiler DSP ve MHP ise, şişirilmeye devam edilerek, en bunalımlı dönemlerin hükümetleri olmak için hazır tutulacaklardır.

► **Devrimci durumun yüksek boyutlarda olduğu,** kitlelerin düzenlen umullarını kestiği bir dönemde, halkın öncülleri, halka mücadele için parlamento ahırını değil, burjuva sistemi yerle bir edecek Demokratik Halk Devrimi uğruna verilen radikal devrimci mücadeleyi kurtuluş yolu olarak gösterirler.

Sayfa 3-4'de

Faşizm özgür tutsakların zaferini içine sindiremiyor

► **Son gelişmeler,** cezaevi idarelerinin genel direniş sonucu kazanılan haklara karşı tahammülsüz olduklarını gösteriyor. Cezaevi yöneticileri parça parça hak gasplarına giderek eski statüye dönmek istiyorlar. Ancak alınan her hak büyük bedeller ödenererek alınmıştır. Özgür tutsaklar kazandıkları hakları böylesi pervasız saldırılarla faşist diktatörlüğe bırakmazlar.

► **Özgür tutsaklar,** seçim gündeminden dolayı oluşan "sisli hava" içinde kendi haklarının takipçisi olmaya devam edecektir. Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da her türlü saldırıyı başa çıkaracak güce ve bilince sahiptirler.

Sayfa 5'de

Gözaltındaki kayıplara engel ol !

Sayfa 11'de

**Seçim ülkemizin toplumsal sorunlarını çöze-
mez**

Sayfa 12-13'de

Çocuğun adını devrim koy, o militan tavırla

Sayfa 16'da

Sanatçı ve politika

Sayfa 15'de

Dersim halkı beni bağışlasın

Sayfa 23'de

DAN OKURDAN OKURDAN OKURDAN OKURDAN OKURDAN

Esas konumuza geçmeden önce size yayıncılık alanında gösterdiğiniz özveriden dolayı teşekkür etmek istiyoruz.

Konumuz son zamanlarda özellikle üstünde durduğumuz "KURUMLAŞMA" olayıdır. Bunu bu sefer sadece "YAYIN" alanında ele almak istiyoruz. Ve bu konuda bazı önerilerimiz olacak.

Biliyorsunuz; kurumlaşma "uzmanlık"tır. Kurumlaşma için konusunda bilgili, yani uzman olan kişilere ihtiyaç vardır. Bizim her alanda olduğu gibi bu alanda da çok büyük sorunumuz olduğu kesindir.

Biz herşeyin tekrar baştan ve bir "KAMPANYA" şeklinde ele alınmasının gerektiğine inanıyoruz. Şu anda var olan sorunlar tekrar gözden geçirilerek, sorunların üzerine AMATÖR RUHLA ve UZMANLIKLA gitmeliyiz. Özellikle kapitalist bir basın-yayın-dağıtım tarzının egemen olduğu bir alana sosyalist bir tarzla yaklaşmak ve genelde gönüllülüğe dayalı bir çalışma tarzıyla bu işi yürütmenin imkansız olduğunu, bugünkü durumumuzdan anlayabiliriz. Yanlış anlamayın, zihniyetimizin (düşüncemizin) değişmesi gerektiğini söylemiyoruz, tarzımız değişmelidir. Yani PROFESYONELCE bir tarz uygulamalıyız.

Bunları ve bunlara benzer düşünceleri göz önünde tutarak önerilerimizi sunmak istiyoruz:

1)- Yayın alanında güç birliği yapabile-

Gazetemizi güçlendirelim

ceğimiz tüm güçlerle güç birliğine gitmeyi kendimize ilke edinmeliyiz. Tüm kurumlardan (radyo-televizyon-günlük gazeteler, diğer devrimci gazeteler vb.) yararlanıp kendi tanıtımımızı yapmalıyız.

2)- Bizce bürolardaki elemanları merkeze çağırarak bunları eğitmeliyiz. Çünkü şimdiye kadar gördüğümüz hiç bir temsilcimiz, buna yeterince uygun değildi.

-Dergilerimizin, gazetelerimizin politikalarının temelini bilmeleri gerekir.

-Gazetecilik alanında, en azından temelinden bir şeyler bilmeliler.

-Bu kişilerin halkla ilişki kurabilen kişilerden seçmeliyiz.

-Kurumlaşmak istiyorsak; bu kişilerin emeğinin karşılığını verecek ortamı yaratmalıyız.

-Merkezin sık sık bürolarını denetlemesi ve rapor istemesi gerekir ki, işlerin ne durumda olduğu anlaşılabilir ve müdahale edilebilir. vb...

3)- Altın Çağ Yayıncılık biraz daha genişlemek zorundadır. Başka yazarların (dünya ve Türk yazarlarının) kitaplarını da yayınlamalıdır. Bu konuda Evrensel Yayın örnek olarak ortada duruyor.

4)- Yayınlarımızın meşruluğu için okuyucuyu açıktan bağ kurma yoluna gitmeliyiz. Amatör: Resim, şiir, fotoğraf, deneme, makale vb. konularda yarışmalar düzenlemeliyiz. Bilinen bir kaç yazarın kitaplarının yayım haklarını Altın Çağ Yayıncılığına alarak, bunların aracılığıyla kitle (okuyucu) ile bağlantı kurmalıyız. Yayımladığımız kitap adetleri ve çeşitleri kesinlikle artmak zorundadır.

5)- Diğer devrimci-demokrat ve yurtsever basın-yayın kurumlarıyla bir araya gelerek ortak bir dağıtım şirketi kurmalıyız. Böylece dağıtım alanında büyük holdinglelere gebe kalmaktan kurtuluruz.

6)- Herşeyin imaja ve onu yaratan teknolojiye dayandığı bir çağda bizim teknoloji konusunda ne kadar geri kaldığımızı hepimiz biliyoruz. Bunu aşmalıyız.

7)- Maddi sorunumuz için şöyle bir çözüm önermek istiyoruz: İnsanlardan maddi destek istemek yerine onları da projelerimize ortak edelim, onları diğer dostlarıyla bir araya gelerek ortak bir değer yaratmaları konusunda teşvik etmeliyiz. Yani sloganımız şöyle olmalı: İnsanlara birşeyler (kitap, dergi, konser vb.) verelim karşılığını alalım. Yoksa bağışlarla ve benzeri

yöntemlerle bu işin yürütüleceği kesin, insanlarımızın maddi durumu ortadadır.

8)- Dergi ve gazetelerimizin içeriğini zenginleştirmeliyiz. Yayınlarımız bugün sadece kendi tabanımıza seslenen araçlar durumuna düşmüşlerdir. Politikamızı tekrar gözden geçirmeliyiz. Cephe düşüncesi ön planda olmalıdır. Kitlenin bugünkü burjuva yaşam tarzına daha çok saldıracak, onlara Maoist yaşam tarzını göstermeliyiz.

Gençlik, sendika, kadın ve benzeri alanlarda masa başında değil, halkın içinden düşünceler dile getirmeliyiz canlı taktikleriyle.

9)- En önemli sorunumuza gelmeliyiz:

Patron-ağaların, yüzlerce günlük yayın organlarıyla bize saldırdığı bir ortamda; bizim halen aylık, onbeş günlük (hatta bazı yapıları bir haftalık yayınlarla onlara karşı koymamız çok acı ve düşündürücü bir olaydır. Günlük yayınlar için çaba harcamalıyız.

Son söz olarak; Maddi sorunlarımızı aşmak için ticareti çok iyi bilen bir komisyon oluşturmalıyız.

-Strateji aynı, fakat taktiklerimizi değiştirip zenginleştirmeliyiz. Her alanda her kişiden, kurumdan faydalanmasını bilmeliyiz. Bu faydalanma burjuva tarzda değil.

Saygı ve sevgilerimizle,
BİR GRUP OKUR ADINA GÖKSU

"Silahsız"landirmişlar

Sorular hemen peşpeşe sıralanıyor.

- Kimi?
- Nerede?
- Ne için?
- Nasıl?

Bu soruları sormamıza neden olan şey ise; kendini dev aynasında gören bir avuç ne idüğü belirsiz "önder"çiklerin-şimdi kemalizmin baş savunucuları ile fink atıyorlar- hırsızladıkları, sonuçta ise, yani bugün, kendi kişiliklerine ve çaplarına uygun olarak ancak ve ancak yurtdışında çıkarabildikleri "Özgür" Gelecek'te yayınlanan tam bir sayfalık üç bölüm yazı.

Yazının biri "TKP/ML" MK imzalı, diğeri, olayın canlı (cenaze) tanıklarından birinin yazısı ve sonucunu ise, adını Komünist önder İ.BULUT'DAN soyadını ise, yiğit savaççı Y.ÇİÇEK'ten alan B.Ç. adında bir megalomanın "yazmasa-m, teşhir etmese-m" gibi hep "ben-bana-benim" tarzında vazılmış kollektivistinden nasibini almamış köşe yazısı.

Durup dururken bu üç yazıyı yayınlayarak çığırkanlık görevini üstlenen ÖG'nin amacı ve sınıksız yazımının içerisinde anlatmaya çalışacağı.

Ama önce, belki de herkesin hatırlayacağı kısa tarihe bir göz atalım.

Hizip örgütlenme, gerilla savaşına karşı çıkma ve korkularından MK toplantısına gelmemenin, yani yüreksizliğin doğal sonucu olarak, TKP(ML)'nin kızıl bayrağına karşı pis bayraklarını açtılar.

Daha sonra, üçkağıtçı yazışmaların ortaya çıkarılmasına rağmen, KOK adında ne olduğunu kimsenin anlamadığı zoraki bir "yapılanma"ya girdiler.

Ardından doğal olarak küçük çaplı bir konferanslık ve "engin komünist ruhlular dolup taşanlar" (?) 3 parçaya bölünmesi.

Kısa tarihi ve bu tarihin doğal sonuçlarını doğal olarak anlayabiliyoruz. Ancak, şunu anlamakta emirrim biraz zorluk çekiliyoruz.

ÖG ve çevresinin Konferans kaçkını saçıklar diye nitelendirdiği üçbeş baldın çiplak için, böyle bir olay nezdinde, objektif olarak (sanki başka bir işi yokmuş gibi) TKP(ML)'ye karşı düşman faaliyetine soyunmasının nedeni nedir? Oyle ya bu "silahsız"landırılan kişiler işte bu Konfe-

rans kaçkını sağırlardır. Sen kalk, TKP(ML)'ye karşı baştan beri Parti yıkıcılığı faaliyetine soyunanlarla birlikte aynı yerde saf tut, ondan sonra da onlardan da ayrıl ve TKP(ML) nin silahlarıyla, sadece ve sadece karnını doyurmak ve bu arada partiye karşı düşmanca faaliyetini sürdürmek için dağlarda 7 kişiyle gez. "Silahsız"landırıldığında da, her ne hikmetse senin yerine ÖG yaygarayı koparsın, silahsızların, silahsızlandırılması gibi durum ne kadar da garip. Sen zaten silahsızsın, ne çatışyorsun, ne şehit veriyorsun, ne bir yayının var, ne de başka birşeyin. Olan, sadece ve sadece TKP(ML)'ye ait silahların geri alınmasıdır. Hem de 7 kişiye karşı o kadar güçle değil, ÖG yazmamış ama, N'in ve L'nin gruplarının toplamı 150-200 kişidir ve 1.500 kişiden oluşmuş düşman ordusuna 30'a yakın kayıp verdimişlerdir. 7 kişi için ne diye o kadar uğraşınlar. Hem tikanıklık, tükenmişlik içinde olan TKP(ML) değil, o kadar çalışkan paraya rağmen gazeteyi YD'da çıkarırlardır. Tükenmişlik, tikanıklık içinde olan 150-200 kişilik gruplar halinde geçen, 1995 yılında düşmana 100'ün üzerinde kayıp verdirenler değil, 7 kişiyle amaçsızca dolaşanlardır veya az sayıda savaççısıyla düşmana tek mermi sıkımayanlardır.

Neyse, bütün bunlar, halk tarafından çok iyi bilinen gerçeklerdir. Ve inanıyorum ki, Dersim halkı kendi çökeleğini yiyip düşmana tek mermi sıkımayanlara küfür-kalay düz gidiyordur. Şimdi biz gelelim ÖG'nin sınıksızına ve amacına. Sıkıntısını vurgulamadan önce şu cümleyi vurgulamak daha yerinde ve gerekli olacaktır.

"Nüş ile uslanmamanın emeli tekdir, tekdir ile uslanmamanın hakkı kötektir."

Yani, eleştiri sizleri yola getirmiyorsa-ki durum onu gösteriyor- biraz köteği hakettiğiniz anlamına geliyor yukarıdaki cümle.

Bu, ne demektir. ÖG, diğerleri gibi, kendilerinin de hırsız olduğunu çok iyi bildiği için kötek sırasının kendilerine geldiğini anlamıştır/anlamaktadır. Sıkıntısı budur işte. Hırsızların affedildiği nerede görülmüş.

Amacına gelince, esasın da bu tip unsurlar gökyüzünü kendi şeyleri kadar gördüklerinden dolayı, sadece devrim, karşı-

devrim gibi kelimelerde yoğunlaşırlar. Mesela objektif düşmanlık nedir veya düşman faaliyeti nedir? Bunları bilirler mi acaba?

Biz açıklayalım:

1. İki çizgi mücadelesinin var olduğu bir partiden çeşitli haller dışında, parti güçlerini bölerek ayrılmak düşman faaliyetidir.

2. Parti içinde hizip örgütlemek düşman faaliyetidir.

3. Partinin cephanesini, parasını, makinelerini çalmak, düşman faaliyetidir.

4. TKP(ML)'nin adını kullanmak düşman faaliyetidir.

5. TKP(ML)'nin tabanını parçalamaya çalışmak d.f.dır.

6. Düşmana darbe vurmadan dağda gezip köylünün ekmeğini yemek alçaklıktır. Alçaklık da düşman faaliyetidir.

7. Gerilla bölgesinden yalan-yanlış haberler yazmak düşman faaliyetidir.

Suç listesini istediğimiz kadar uzatabiliriz. Çünkü bayağı kabank.

Evvel beyler, sıkıntınız: Sıranın size de geleceği korkusu, amacınız, komünist partisini, TKP(ML) yi yıpratmaktır. Ancak şurası da çok kesindir ki, düşman bize kesinlikle teşekkür etmez, sizin gibi engelleri ortadan kaldırıp yolunuzu daha temiz yapacağımız için sadece korkusu artar.

Bütün bunları neden yazıyoruz?

Yukarıdaki görüşler

bizim kişisel düşün-

celerimizdir. Ama aynı za-

manda sizleri bir kaç nasi-

hatta bulunma aracı ola-

rak da yazıldı. Verdiğimiz

kötek örneğini unutmayın.

TKP(ML)'nin adını kullan-

mayı bırakın. Hırsızladığı-

nız öyle taksim veya pa-

rantez kullanma kurnazlığı-

na da bırakın. Hırsızladığı-

nız malları geri verin.

Yayınlarımızda aleyhimize

düşman faaliyetinde bu-

lunmayın. Hepsini bu ka-

dar. Eğer bunları yapmaz-

sanız, sizlere yemin edi-

yoruz ki, sizleri biz bile

kurtaramayız.

BİR GRUP PARTİZAN
SESI OKURU

Bu seçimde ne düşünüyorsunuz

Bu seçim atmosferinde Cem Boyner'in bir televizyon konuşması- ni aklıma getiriyor ve başlıktaki soruya cevap aramaya çalışıyorum.

Boyner, televizyonda ki bir konuşmasında "bir insan lokantaya gittiğinde garson ne isterseniz diye sorar ve arkasından çorba çeşitlerini sıralar" diye anlatıyor. Peşinden devam ederek "insanın canı bazen de kebab ister" diyor.

Kısacası bu seferde benim gibi kebabı ne dersiniz diyor. Ama kendisinin de aynı lokantanın yemeği olduğunu unutmuyor galiba. Oysa biz o lokantadan çok yemek yedik ve hepsinde de midemiz allak bullak oldu. Bu yüzden kebabın da farklı olacağını düşünmüyoruz ve midemizi dışarı çıkaracak bir kebabı da tercih etmiyoruz.

Ancak vatandaşın mide sancularından kurtulması için o lokantayı başına yıkmayı ve peşinden de topluca zeytin ekmeğe yemeyi düşünmüyoruz.

VATANDAŞ ABUZER

DAĞITIM ŞİRKETLERİ GAZETEMİZİ DAĞITMIYOR

SAHİP ÇIK-ABONE OL-ABONE BUL	Abone Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	240.000	48 DM.	
1 YILLIK	480.000	96 DM.	

YURTIÇİ HESAP NO: İsmet Büyükyavaşçı,

Yapı Kredi Bankası Çemberitaş

Şubesi:0097010/3

YURTDIŞI HESAP NO: İsmet Büyükyavaşçı,

Yapı Kredi Bankası Çemberitaş

Şubesi:3002281/4

ADI :..... 6 aylık abone bedelini hesabınıza yatırdım.
 SOYADI :..... 1 yıllık abone bedelini hesabınıza yatırdım.
 ADRESİ :.....
 TEL :.....

Hiçbir Burjuva Partisine ve Düzen İçi Çözüm (!) Girişimine Oy Yok! Tek Kurtuluş, Demokratik Halk Devrimidir!

Devrimci durumun yüksek boyutlarda olduğu, kitlelerin düzenden umutlarını kestigi bir dönemde halkın öncülerini, halka mücadele için parlamento ahırını değil, burjuva sistemi yerle bir edecek Demokratik Halk Devrimi uğruna verilen radikal devrimci mücadeleyi kurtuluş yolu olarak gösterirler.

Türkiye, 24 Aralık'ta yapılacak Erken Genel Seçime kilitlendi. Erken Genel Seçim üzerine oturtulan gündem, yeni yeni gelişmelere neden olmaktadır. Birkaç gün arayla ve gün aşırı değil, saat başı yaşanan değişiklikleri sokaktaki insanın izlemesi adeta olanaksız hale getirilmektedir. Deyim yerindeyse, "at izi, it izine" karışmış durumdadır. Veya büyük bir siyasal deprem yaşanmaktadır da diyebiliriz. Siyasal deprem henüz devam ettiği için, özellikle egemen sınıflar cephesi açısından henüz hiç bir şey yerli yerine oturmamış durumdadır. Ayrıca, Anayasa Mahkemesinin kararı sonucunda seçim tarihinin kesinleşmesi, daha bir hareket getirdi Türkiye'nin siyaset gündemine.

Kuşkusuz her kesim kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda tavır belirlemektedir gündeme ilişkin. Dolayısıyla karşımıza başlıca üç değişik cephe çıkmaktadır.

Bunlardan birincisi; proletarya ve halkın temsilcisi olan siyasal partinin, yani öncünün seçimlere ilişkin tavrıdır.

İkincisi; Türk ve Kürt millî burjuvalarının siyasal temsilcileri olan (İP-HADEP gibi) partiler ve diğer grup ve ezilen mezheplerin oluşturduğu platformlardır.

Üçüncüsü ise; egemen sınıflar cephesidir.

Peki, nedir bu üç cephenin seçimlere ilişkin tavrı?

Üçüncüsünden başlamak gerekir.

SEÇİMLER VE EGEMEN SINIFLAR CEPHESİ:

Bu cephenin genel olarak amacı; bir yandan, egemenlerin hangi kesimin halkı, beş yılını daha fazla sömürmesi ve ezmesi için sandık başına çekebilmesi, diğer yandan ise, meşruiyet zırhına bürünmesine yöneliktir. Belki de bu kesim için belirgin, yani öne çıkmış en önemli özellik ve ortak payda budur denilebilir. Bu ortak noktada birleşen egemen sınıflar açısından, klikler arası hakimiyet mücadelesinde kazanıyağı hiçte böyle değildir.

İşte bu nedenledir ki, "halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağı, ezeceği" ve daha fazla sömürceğinin belirlenmesi için yapılan seçimler, egemen sınıflar cephesinde önemli çatışmalara neden olmaktadır. Günümüz Türkiye'sinde

yaşanan tam da budur. Ama her şeyden önce şu saptamayı yapmak gerekir. Aynı sermaye grubunun siyasal temsilcileri olan partiler bile kendi aralarında, esasa ilişkin olmayan nedenlerle, birden fazla partiye ayrılmış durumdadır. Örneğin; MHP ve BBP gibi... Ancak herşeye rağmen belli başlı sermaye gruplarının ve değişik emperyalist devletlerin ülkemizde uşaklığını yapan partiler, bu cephe-deki gündemin esas yanını belirlemektedirler. Kuşkusuz, aynı partide olması gerekenlerin önderlik ve benzeri nedenlerle, aynı partilerde bölük-pörçük dağılık durumları, sermaye sınıfını da rahatsız etmektedir. İşte, yoğun ittifak arayışlarının bir nedeni seçim sistemi olmasına karşın, diğer bir neden olarak da aralarındaki bu benzerlikten söz edilebilir.

Egemen sınıflar cephesinin homojen olmadığından söz ettik.

Öyleyse, nedir kozmopolitik olmaları altında yatan gerçek ve çelişkileri?

Hükümetin büyük ortağı olan DYP'den başlayarak bu soruya yanıt aramak gerekir.

Dört yıllık hükümet olmanın bütün avantajlarına rağmen, iç çatışmalardan kurtulamayan DYP, Cindoruk önderliğindeki muhalefetle önemli oranda kan kaybetti. Cindoruk-Çiller kavgası olarak kamuoyuna yansıyan bu çatışmanın esas nedeni, parti içi iktidar mücadelesinden başka birşey değildir. DYP içindeki bu çelişkide partinin eski başkanı olan Demirel de, Cumhurbaşkanlığı makamının "tarafsızlığına" (!) halel getirecek bir biçimde Cindoruk'tan yana saf belirdi. Bu arada gerilen ipler kopma noktasına geldi. Çiller önderliğindeki MHP destekli azınlık hükümetine, Cindoruk ve yandaşlarının oy vermesi, Çiller açısından bu kesime karşı bir tasfiye hareketinin başlatılması için bulunmaz bir fırsat oldu. Çiller de bunu değerlendirerek, Cindoruk ve yandaşlarını DYP'den tasfiye etti. Ulusal Hareket gibi bazı sol grupların, DYP içindeki Cindoruk muhalefetini "demokratik muhalefet" olarak değerlendirmeleri, bu kesimin (büyük bir kısmının) ANAP'a iltihakları sonucu, "demokratik muhalefet" değerlendirmesinin yanlış olduğunu ortaya koydu.

Ne var ki, DYP'de kriz, Cindoruk ve ekibiyle sınırlı değildi. Özellikle Anayasa Mahkemesinin Türkiye milletvekilliği maddesini iptal etmesinden sonra, seçim listelerinin hızla belirlenmesi neticesinde, eli kanlı katil polis müdürü ve bir kısım bürokratin liste başlarında yer almaları nedeniyle seçilmeme korkusuna kapılan bazı milletvekillerinin yanı sıra, R. Serdaroğlu, R. Şahin ve M. Dülger gibi parti üst yöneticilerinin de tavır almalarına neden olurken, Safa Giray gibi, DYP için de ağırlığı olan birinin de ANAP'a kaymasına yol açtı. Kuşkusuz seçim listeleri kamuoyuna açıldıkça, çelişkiler daha da şiddetlenecek ve daha büyük kopuşlar yaşanacaktır. Veya en iyimser yorumla, DYP'nin önümüzdeki ilk genel kongresinde büyük patlamalar olacaktır.

Öte yandan DYP, Necdet Menzir, Hayri Kozakçıoğlu, Mehmet Ağar ve

Unal Erkan gibi katiller sürüsünü liste başlarına koyarak, bir yandan milletvekilliği ile ödüllendirmeye çalışırken, öte yandan da, seçim sonucu olası bir iktidara gelme durumunda, bu tür unsurlar ile, ihtisaslaştıkları kanlı alanlarda, gizli bakanlıklarıyla ülkeyi yönetmeyi düşünmektedir. Menzir'in daha şimdiden seçilmesi durumunda, Adalet mekanizmasının düzenlenmesi, Emniyetin yapılandırılması, örgütlü suçların gözden geçirilmesi, ceza yasasının yeniden yazılması gibi bir takım konularda çalışacağını açık-açık beyan etmesi boşuna değildir.

Anayasa Mahkemesinin % 20'lik ülke barajını iptal etmesiyle, DYP'nin MHP ile kopan ittifak çalışmaları, bu partiyi yeni arayışlara itti. Ama, bir yandan da MHP ile yeniden ittifak için gizli görüşmelerin yapıldığı haberleri de sızmaktadır. DYP'nin ittifak edeceği parti veya partiler hangileri olabilir sorusuna çok net bir yanıt vermemek gerekir. Çünkü, burjuva makyavelizmi, yani; daha fazla milletvekili kapmak için her yol mübah felsefesi, DYP'ye ittifak yapabileceği geniş bir yelpaze sunmaktadır. Bu anlayış diğer partilerde de var. DYP, 24 Aralık seçimlerinden önceki oy oranı düzeyinde bir potansiyele sahip görünüyor. Seçimler öncesi hükümetin büyük ortağı cadı kazanı gibi kaynarken, küçük ortağında durumun daha iyi olduğu söylenemez.

O zaman CHP'de neler oluyor?

Bu partide sorunlar, SHP-CHP birleşmesinden sonra hızla arttı. Nedeni ise, her iki partinin de CHP içinde halen iki yarı grup gibi hareket etmelerinden kaynaklanıyor. Ancak bu çelişkiler, 24 Aralık seçimleri için hazırlanan "seçim listelerinin" belirlenmesiyle daha da hız kazandı. Ve büyük ayrılıklara neden oldu. Ne var ki, CHP'de ayrılıklar biraz da daha önceki hükümetin kuruluş öncesine dayanmaktadır. 50. Hükümetteki Koalisyon ortaklığından ayrılan CHP, "kararlı" (!) bir biçimde yeni bir Koalisyon Hükümetine katılmayacağını ve kendisi dışında oluşturulacak herhangi bir hükümet modeline de güvenoyu vermeyeceğini açıklamasından sonra, Salih Sümer, Mahmut Uyanık, Muzaffer Demir ve Abdülkerim Zilan gibi, bakanlık da yapmış bazı milletvekillerin CHP'den ayrıldılar.

Bu ayrılıklar, adeta, kopacak büyük bir fırtınanın ilk belirtisiydi. Ve öyle de oldu. Bugün partinin en önemli isimleri ve özellikle de SHP'liler birerikişer olmak üzere ayrılmaktadırlar. Ayrılanların ezici çoğunluğu, başta Mümtaz Soysal olmak üzere, DSP'ye katılmaktadır. DSP'ye katılan CHP'liler, bu partide seçim listelerinin birinci sırasında veya en azından seçilebilecek ön sıralarda yer kapalmaktadırlar. Ancak, ayrılanların tümünün DSP'ye gitmediği görülmekte. Örneğin Kamer Genç tercihini DYP'ye katılmaktan yana kullandı. Tıpkı S. Sümer ve E. Koyuncu gibi... Bu partideki çelişkiler özellikle de eski CHP ve SHP'liler arasında olmak üzere devam etmektedir. Ancak Baykal, yeni ayrılıkları önleyebilmek için, özellikle SHP kökenli önemli karizmalarla giriştiği pazarlık sonu-

cunda, liste başı vaadiyle ayrılık fırtınasını dindirmeye çalışmaktadır. % 20'lik bölge barajının iptal edilmesi bu partiyi nispeten rahatlatmasına rağmen, bir önceki seçimlerde elde ettiği oy oranını yakalayamayacağı ortada. Bu nedenle seçimler sonucunda küçük bir parti olarak, kurulacak 53. Hükümetin Koalisyon ortağı olmayı hedeflemiş durumda. CHP'nin 22 seçim bölgesinden henüz aday bulamaması bile, bu partinin önemli oranda sıkıntılara sahip olduğunu göstermektedir. CHP'nin DSP ile ittifak yolunun her geçen gün biraz daha tıkanması, zayıf da olsa bu partinin, DYP gibi partilerle seçim ittifakı yapmasını olası kılar dahiline almaktadır.

Peki ya ANAP? RP ile birlikte 24 Aralık seçimlerinde yıldız parlayan partilerden biri. Ozal'ın dört eğilimi birleştirme espirisinden hareketle, "şemsiye politikası" izliyor. Korkut Özal, Hüsnü Doğan, Sümer Oral'ın yanı sıra, DYP'den ayrılanların ezici çoğunluğunu saflarına katması, bu partiye, özellikle DYP oylarından kayma olacağını göstermektedir. Dahası, Yaşar Kemal gibi önemli yazarlarla da görüşerek, Kürt sorununu yeniden gündeme getirmesi de seçimler öncesi Kürt oylarına yatırımdır. TMY'nin B. Maddesinin bir cümlesinin değişimine bile tahammül edemeyen Mesut Yılmaz'ın, bu ceza maddesinden ötürü yargılanan Yaşar Kemal'e giderek "demokrat" kesilmesi, büyük bir seçim sahtekarlığından başka bir şey ifade etmemektedir.

24 Aralık seçimleri için, bir yandan BBP ile, öte yandan ise YDH ile ittifak görüşmeleri yaparken, şimdi de DSP ile görüşmekte ve seçimlerden sonra da devam etmek üzere ANASOL İttifak formülünün ortaya atılmasına neden olabilmektedir. Sermaye çevresinin bir kısmının da bu ittifakı desteklediği görülüyor. DYP'nin dört yıllık iktidar döneminde önemli oranda yıpranması ve Cindoruk'un savunduğu ANAYOL formülü de düşünüldüğünde, bu partinin önümüzdeki seçimlerde tek başına iktidar olabilecek biçimde değil, ama kayda değer bir şansa sahip olduğu açıktır.

ANAP'la birlikte yıldız yükselen diğer bir partinin de RP olduğunu söyledik yukarıda.

Türkiye'de yapılan son üç seçimde istikrarlı bir şekilde oylarını arttıran İslami-Şeriat ideolojisinin savunucusu olan bu parti, önümüzdeki seçimlerde mevcut oy oranını biraz daha arttıracığı benziyor.

Ancak, bazı seçim bölgelerinde çok yüksek oranda bir oy artışından söz etmek doğru olmaz. Özellikle RP'nin yerel yönetiminde olduğu seçim bölgelerinde bu durum daha bir açıklıkla görülecektir. Çünkü bu partinin yönettiği belediyelerdeki uygulamaları, RP'nin tecritine neden olmaktadır. Bu partinin "herkese demokrasi, herkese iş ve herkese özgürlük" gibi söylemlerinin, sadece RP'lilere özgü bir vaad olduğu ortaya çıkmıştır. Refah Partisi'nden olmayanlara ise, tam tersi politikaların uygulandığı bizzat yönetimde buldukları bölgelerdeki icraatlarıyla görülmektedir.

Devamı arka sayfada

Özetle RP, 24 Aralık'ta alacağı oylarla parlamentoda da kilit partilerden biri olmaya adaydır.

MHP ve DSP, egemen sınıfların iki gözde partisi. Hemen hemen her konuda esasa ilişkin aynı düşüncelere sahipler. Bu nedenle, hakim sınıflar tarafından medya aracılığıyla, sistemli bir biçimde şişirilmekteler. Sahip olmadıkları imajlara sahiplermiş gibi halk lanse edilmektedirler. İç ve dış politikada en şoven ve ırkçı söylemleri, sermayeyi her seferinde en yüksek perdeden ihya etmektedir. Sermaye dünyasının gözdeleleri olmaları nedeniyle, bir dizi partinin (DYP ve ANAP gibi) ittifak için vazgeçemedikleri iki parti durumundalar.

Önümüzdeki seçimlerde MHP, önceki oy oranını kısmen artıracığa benzer. Ancak esas artış DSP'de görülecektir. CHP'den bu partiye katılımlar kuşkusuz, CHP'nin oylarının bir kısmının da DSP'ye kaymasına neden olacaktır.

YDH, BBP, İDP, YDP, YP, DP gibi partiler ise, 24 Aralık'ta ciddi bir varlık gösteremeyecekler. Bu partileri %10 oranındaki ülke barajı önemli oranda düşündürmektedir. Bu nedenle bu partiler, barajı aşabilecek büyük partilerden birileriyle ittifak yaparak parlamentoya kapığı atma düşüncesiyle hareket etmektedirler.

Hakim sınıflar cephesini özetleyecek olursak: Hakim sınıflar, gelişen sınıf mücadelesi karşısında, Erken Genel Seçim kararı almak durumunda kaldılar. Ve böylece, yönetimlerinin ömrünü biraz daha uzatmaya çalışmaktadırlar. Ancak, gerek sınıf mücadelesinin hızla gelişimi ve gerekse de kendi aralarındaki çelişkiler nedeniyle, 24 Aralık'tan itibaren beş yıllık kesintisiz devam edebilecek bir hükümet çıkaramayacaklardır. Yeni bir erken seçime ihtiyaç duyulacaktır. Bunun yanı sıra, mevcut seçim sistemi sonucunda, muhtemelen hiçbir parti tek başına hükümet kuramayacaktır. Bu nedenle hakim sınıfları yeni bir koalisyon bekliyor. Ayrıca DYP mevcut oyların korumayı düşünürken, CHP oy kaybına uğrayacaktır. RP ve ANAP ise, önceki oylarını biraz daha arttıracaklardır. Hakim sınıfların gözde partileri DSP ve MHP ise, şişirilmeye devam edilecek, en bunalımlı dönemlerin hükümetleri olmak için hazır tutulacaklardır.

ŞİMDİ İKİNCİ CEPHENİN SEÇİMLERE İLİŞKİN TUTUMUNU İNCELEYELİM:

İkinci cepheyi: İP, Emek Partisi, DBH ile Barış ve Demokrasi Platformu olmak üzere ayrı gruba ayırmak gerekir.

I. GRUP-İŞÇİ PARTİSİ: Milli burjuva bir parti. Tek başına seçimlere katıldığı için ciddi bir varlık gösteremez. İttifak için yüzünü, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının Avrupalı kanadının partileri olan CHP ve DSP'ye çevirmiş durumdadır. Ancak her iki parti de, İP'in ittifak çağrılarını ciddiye almamaktadırlar. İP, gerek komprador burjuvazinin bu kesimleriyle ittifak arayışları, gerekse de savunduğu (ağırlıklı olarak) Kemalist çizgi nedeniyle devrime sirtını dönmüş durumdadır. Dolayısıyla İP, bugün milli burjuvazinin sağ kanadının temsilciliğini yapmaktadır. Bu da milli burjuvazinin karakteristik özelliğidir.

Komünistler, propaganda ve ajitasyon çalışmalarında halka, İP'nin saha-

tekarca kullandığı devrimci maskeyi deşifre etmek zorundadırlar.

II. GRUP-EMEK PARTİSİ: Bu parti küçük burjuvazinin siyasal temsilcisi durumundadır. Ancak, henüz seçimlere katılacak oranda örgütlenme yapmadığı için 'Emek Partisi' olarak seçime katılmamaktadır. Bu nedenle, örgütlü olduğu seçim bölgelerinde, bağımsız adaylarla 24 Aralık'ta seçime katılacaktır. Eski devrimci çizgisini hızla terkederek, düzen sınıfları içinde legal mücadele ve parlamentaryer yoldan "devrim" yapma hayalleriyle kitlelere zararlı düşünceler taşımaktadır. Bu nedenle, MLM'ler, bu partinin de gerçek yüzünü en geniş bir biçimde halka anlatmalıdırlar.

III. GRUP-DEMOKRATİK

BARIŞ HAREKETİ (DBH): Bu grubun başkanı eski bir CHP'li ve komprador bir işadama olan Ali Haydar Veziroğlu çekmektedir. Veziroğlu, DBH sözcülüğünün yanı sıra, halen Vinsan şirketler grubunun sahibi ve yönetim kurulu başkanıdır. Bu hareket esasen Alevi yurttaşların oyuna soyunmakta. Tehlikeli bir biçimde, tarihsel olarak muhalif bir yapıya sahip olan Alevi kitlelerini sistemle barıştırma çabası içinde. Bu nedenle, "adlarımız farklı olabilir, ama soyadımız Türkiye'dir" sloganı çevresinde politika yürütmektedir. DBH, bağımsız adaylar vasıtasıyla seçimlere katılmaktadır. Önemli bir Alevi potansiyeli olduğu ve bu potansiyelinde devletin hedefi olduğu bilinmektedir. Ne var ki sistem, bu muhalif potansiyeli eritebilmek için, böl-parçala ve yönet politikasında nispeten başarılı olabilmektedir. İ. Doğan'lardan sonra Veziroğlu gibilerinin siyasal sahnesinde yeniden arz-ı endam eylemesi bunun açık göstergesidir.

Devlet, bu muhalif kesimin bir kısmını İzzetin Doğan gibi karşı-devrimciler vasıtasıyla düzene bağlama çabası içinde iken, diğer bir kısmını ise, görüldüğü üzere "adlarımız farklı olabilir, ama soyadımız Türkiye'dir" şiarı etrafında, sistem içinde eritmeye çalışmaktadır. Geri kalanını ise, burjuva partileri içine serpiştirilmiş Kamer Genç, Sinan Yerlikaya ve Azimet Köylüoğlu gibileri üzerinden eritmeye hedeflemektedir. Tabii, bütçeden bu kesim için, sahtekarca ayırdığını iddia ettiği 3 Trilyonda işin cabası...

DBH'nin faaliyeti sistemi güçlendiren, besleyen bir girişim olarak teşhir edilmeli ve kitleler radikal, devrimci bilinçle donatılmalıdır.

IV. GRUP-EMEK, DEMOKRASI VE BARIŞ CEPHESİ:

Bu gruba, HADEP çevresinde birleşen SİP, BSP, DDP gibi partilerin yanı sıra, bir dizi aydın da dahil edilmiştir. Bu grup adeta sınıf mücadelesini insan hakları mücadelesine indirgeyen bir faaliyet yürütmektedir. İşin odağına da, Kürt Ulusal Hareketinin siyasal çözümüne endekslenmiş "barış"ı koymuş durumdadır. Kürt Ulusal Hareketi ile Demokrasi ve Barış Platformunun mevcut sistem içinde "barış" sloganlarını önceki sayılarımızda geniş bir şekilde eleştirdiğimiz için burada bir kez daha tekrarlanmanın yararını görmüyoruz. Ancak, sınıfların olduğu, yani ezen ile ezilenin bulunduğu bir sistemde demokratik bir barıştan söz edilemeyeceği ortada. Yine, mevcut faşist sistem içinde başta Kürt ulusu olmak üzere, diğer azınlık milliyetlerinin tam hak eşitliğine ulaşabilecekleri-

rini, bunu da egemen sınıfın bahşedeceğini asla mümkün görmüyoruz. Dahası faşizme karşı mücadelenin, parlamentoda elde edilecek birkaç sandalye ile verileceği düşüncesini savunmak beyhude bir çaba olduğu gibi, radikal çözümler isteyen geniş halk kesimlerini yanlış yönlendirmek ve parlamentoyu yeniden umut haline getirmek olur. Devrimci durumun yüksek boyutlarda olduğu, kitlelerin düzenden umutlarını kestiği bir dönemde halkın öncülere, halka mücadele için parlamento ahırını değil, burjuva sistemi yerle bir edecek Demokratik Halk Devrimi uğruna verilen radikal devrimci mücadeleyi kuruluş yolu olarak gösterirler.

"Emek, Demokrasi ve Barış Cephesi" diğer gruplara nazaran en şanslı olanıdır. Esasen Kürt oylarının bir kısmını almayı hedeflemektedir. Ama ne var ki, genel olarak adil olmayan bir seçim sisteminin yanı sıra, yeni düzenlenen seçim kanunu sonucunda zorla göç ettirilmiş milyonlarca Kürt emekçisinin seçimlere katılması engellenmiştir. Bu durum bile başına "Emek, Demokrasi ve Barış Cephesi" nin seçimleri boykot etmesini gerektirmekteydi. Ancak buna rağmen, boykot etmeyerek seçimlere katılmaları ise, kendi adlarına izaha muhtaç bir durumdur. Belki de talih-sizlikleri...!

Özetle ikinci cephedeki seçime katılacak parti ve grupların durumu böyle. İkinci cephenin de karmaşık bileşimine karşın, ortak noktaları, sistemin sınırları dahilinde mücadele perspektifidir. Belki bu durumu en özlü biçimiyle DBH, "adlarımız farklı olabilir, ama soyadımız Türkiye'dir" sloganıyla ifade etmektedir. Öyle ya, sonuçta sistemin radikal köklü değişimi yok. Bu nedenle MLM'ler, halkı, bu cephede yer alanlara da oy vermemeleri yönünde uyarmalıdırlar.

Tüm bunlardan sonra geriye Birinci Cephe, yani Proletarya Partisinin seçimlere ilişkin tavrı kalıyor.

Proletarya Partisi, 24 Aralık seçimlerine karşı çeşitli milliyetlerden emekçilere boykot için çağrı da bulunmaktadır. Bu parti neden boykot çağrısında bulunuyor?

İşte nedenleri:

Türkiye'ye baktığımızda nasıl bir fotoğrafa karşılaşıyoruz? Bu soru önemli. Çünkü eğer, devrimci durum geliyor, varlığı ile yokluğu belli değilse, toplumsal muhalefet yoksa veya çok cılızsa, devrim dalgası en alt perdede seyreliyor, devrimci hareketler yenilgi durumunu anımsatır bir geriye çekiliş halindedir, bu durumda, parlamento seçimlerine karşı tavrı olumsuz olmaz. Ancak, durum tam tersi ise, alınacak tavır da aynı paralelde olur.

Yani, devrimci durum varsa, dolayısıyla ciddi bir devrimci muhalefet söz konusu olur. Ve en önemlisi de bu toplumsal muhalefeti örgütleyecek, siyasal iktidar mücadelesine yöneltilecek devrimci hareketler aktif bir mücadele içinde iseler, belki de daha da önemlisi, geniş halk kesimleri düzen partilerinden umutlarını kesmişlerse, işte bu şartlarda devrimcilerin yapması gereken kitleleri parlamentoya yöneltmek değil, tam tersi boykot ettirmek ve siyasal iktidarı hedefleyen aktif mücadeleye davet edip, egemen sınıfların seçim oyunlarını bozmaktır.

Özetle Proletarya Partisi; günümüz Türkiye koşullarının 24 Aralık seçimlerini boykot etmeyi gerektirdi-

ği düşüncesinde. Aksi halde, iyi bir devrimci durum, güçlü bir toplumsal muhalefete rağmen, parlamento seçimlerine katılarak radikal değişiklikler isteyen toplumsal muhalefetin gerisine düşüleceği görüşünde. Aynı zamanda, radikal değişiklikler isteyen bu kesime, seçimlere katılma durumunda, mücadelenin hedefleri ile çatışan yanlış bir hedef gösterileceği bilinciyle hareket ederek BOYKOT diyor.

Proletarya Partisi; seçim oyununu deşifre ederek, bu oyunun özünde egemenler arası "suyun başını kapma" çekişmesi olduğunu boykot tavrıyla kitlelere anlatacaktır.

Proletarya Partisi; sermaye dünyasının, halk nezdinde yolsuzlukları, soysuzlukları ayyuka çıkarmış kesiminin yerine, henüz yıpranmamış yada yıpranmışlığı "unutulmuş" diğer bir kesimini işbaşına getirerek, düzene kabanar dikelerin indirilmesine yönelik olan seçim senaryosunu, aldıkları boykot tutumuyla açığa çıkaracaktır.

Proletarya Partisi; seçimlere yüksek katılım sağlayarak meşruiyet zihni bürünmek isteyen egemenlerin, meşruiyet kandırma macasının ne menem bir hile olduğunu, kitlelerin sandık başına gitmemeleri yönündeki çağrılarını ortaya koymaya çalışacaktır.

Proletarya Partisi; egemen sınıfların alacakları her oyla daha fazla kan dökceklerinin propagandasını yapacaktır. Egemenlere verilecek her oyun; yeni baskı, zulüm, işkence, yargısız infaz, gözaltında kayıp, özelleştirme sonucu işsizlik vb. vb. için referans olacağını; dolayısıyla, eğer hakim sınıfların gönenç içindeki yaşamlarına rahat bir soluk aldıkları istenilmiyorsa, seçimlerin boykot edilmesi gerektiğini propaganda edeceklerdir.

Proletarya Partisi; "sol" geçinen bazı parti ve grupların seçimlere katılarak egemenlerin seçim oyuncağı haline geldiklerinin, boykot tutumu eşliğinde, kitleler nezdinde açığa çıkmasını sağlayacaktır.

Proletarya Partisi; faşizme karşı cephenin parlamento içinde değil, radikal devrimci mücadele alanlarında gerçekleşebileceğini ortaya koyacaktır.

Proletarya Partisi; gerçek anlamda demokrasi ve barışın mevcut faşist düzende asla gerçekleşemeyeceğini, bunun parlamentaryer yolla da elde edilemeyeceğini, bunun ancak ve ancak KP önderliğindeki DHD sonucunda gerçeklik kazanacağını anlatacaktır.

Proletarya Partisi; ulusların kendi kaderlerinin tayin hakkının yılmaz savunucusu olduğunu seçimler vesilesiyle her fırsatta yinelerken, ancak, Ulusal Hareketin ve HADEP'in kültürel özerkliği aşmayan politikalarına karşı da eleştirel yaklaşarak, Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler için tam hak eşitliğinin Demokratik Halk Devrimiyle elde edilebileceğine özel önem verecektir.

Proletarya Partisi; örgütlü olduğu her alanda AKTİF BOYKOT politikasını hayata geçirmek için, amaçlarına uygun her türlü olanığı ve aracı kullanarak DHD mücadelesine ivme kazandıracaktır. Bu mücadelede, egemen sınıfların seçim aldatmacasına boykot tavrı alan diğer devrimci örgütlerle olanaklar ölçüsünde eylem birliği yapma anlayışıyla hareket edecektir. ■

Çukobirlik'de grev

Partizan Sesi/Adana: Tek Gıda-İş Sendikası Adana Şubesi ile Çukobirlik İşvereni arasında iki aydan beri devam eden ve 250 işçiyi kapsayan TİS (Toplu İş Sözleşmesi) görüşmesi anlaşmazlıkla sonuçlanınca, Çukobirlik Merkez Yağ işçileri 22 Kasım günü greve başladı.

1 Milyon lira zam ve sosyal haklarda kısıtlamalar içeren bir teklif getirildiğini belirten Tek Gıda-İş Sendikası Güneydoğu Anadolu Bölge Başkanı Hüseyin Işık, "Bizim böyle bir anlaşmayı imzalamamız mümkün değil" dedi.

Yıllık enflasyonun yüzde 95 olduğu bir ortamda, bize önerilen zam teklifiyle işçilerin geçimlerinin mümkün olmadığını belirtti.

İşik, işverenin bu duyarsızlığı karşısında kendilerinin de üretimden gelen güçlerini kullanarak greve çıktıklarını belirtti.

Öldüğüne çok yakın bir şekilde greve başlayan Çukobirlik Merkez Yağ işçileri, Çukobirlik Genel Müdürü Mustafa Gökçedağ'ı çok sert bir dille eleştirerek, Gökçedağ'ın işçi düşmanı olduğunu belirtti.

İşçiler, sendikayla birlikte omuz omuza mücadele vererek başarıya ulaşacaklarını belirttiler.

Çukobirlik işçileri greve başlamadan (22 Kasım) bir hafta önce işverenin sorunlara duyarsız kalmasını protesto etmek amacıyla toplu bir şekilde vizite eylemi yapmışlardı ■

Uyuşturucu fabrikalarda

Haber Merkezi: Emeğin yoğun olarak sömüldüğü tekstil üzerine kurulu sanayi bölgelerinden olan ve genelde emekçi kesimlerinin ağırlıklı olduğu Merter, Yenibosna, Bayrampaşa ve Kağıthane gibi yerlerde işveren tarafından da ha fazla sömürmek ve daha fazla kar gütmek amacıyla insanlık onuruna ayaklar altına alan uyuşturucu nitelikli Ariel-600 mg, Nerviton 50 mg, V mineral tablet, A-Nsk-fort gibi ilaçlar, herhangi bir doktor denetimi olmadan işçilere veriliyor.

Genel olarak bu iş kolunda sendikası, sigortası ve tüm sosyal haklardan yoksun olarak çalışan tekstil işçileri, siparişleri yetiştirebilmek için işveren tarafından verilen uyarıcı nitelikli ilaçlarla 70 saat aralıksız çalıştırılıyorlar. Bu konuda tepkilerini dile getiren tekstil işçileri, bu ilaçların uyuşturucu niteliğinde olduğunu, alkol gibi bağımlılık yarattığını ve belirli bir süreden sonrada sinir sistemlerini kısmen de olsa felce uğrattığını ifade ettiler. Sendikası olduklarından bu ve buna benzer birçok olumsuzluklara maruz kaldıklarını belirten işçiler, bu tür olumsuzlukları ancak kendi iradelerini temsil eden sağlam temeller üzerinde oturmuş bir sendikayla aşabileceklerini, bu noktada gerek düşük ücrette gerekse kötü çalışma koşullarına karşı birlikte hareket etmeleri gerektiğini ve acilen sendikal faaliyetlerin gündeme gelmesi gerektiğini söylediler ■

SEKA greve gidiyor

Haber Merkezi: SEKA'ya bağlı 8 müessese ile 3 alım-satım müdürlüğünde çalışan işçiler 6 Aralık'ta başlatılmak üzere grev kararı aldılar. SEKA'nın 4. kez grev uygulamasında en büyük neden, Devlet Bakanı Bekir Sami Dağ'ın istifası gösteriliyor. Bakanlar Kurulunun grev erteleme kararının Danıştay 10. Dairesi tarafından iptali üzerine Selülöz İş Sendikası Kamu İşveren Sendikaları ile tekrar görüşmelerini başlatmıştı.

Selülöz İş Sendikası Genel Başkanı Mithat Sarı, toplu sözleşmelerden sorumlu Devlet Bakanı Bekir Sami Dağ'ın talimatlarıyla Kamu İşverenler Sendikası yetkilileri ile görüşmeleri başlattıklarını belirterek, "Kamu İşveren yetkilileri ile hesap sistemimde anlaşmaya varmıştık. Ancak Dağ'ın istifası anlaşmayı umudumuzu şimdilik yok etti." diyen Genel Başkan Sarı önerilerini şöyle sıraladı: "saat seferleri 74 bin liraya getirilecek. Geriye dönük olarak her çalışma yılı için saatte 100 lira eklenecek. Gündüz ve 2 vardiye halinde çalışanlara %10, 31ü vardiye düzeninde çalışanlara da %15 oranında zam artışı istedik" dedi ■

Küçükçekmece'de işbaşı

PartizanSesi/İstanbul: Geçmiş döneme ait alacakları toplu sözleşmeden kaynaklanan hakları ve sosyal yardımları verilmediği için aralık olarak 20 aydan beri eylem yapan Küçükçekmece Belediyesi işçileri, 23 Ekim'den bu yana işbirlik eylemi yaptıktan sonra, sendika yöneticileri ve belediye başkanı arasında süren görüşmeler sonucunda 29 Kasım günü işbaşı yaptılar. 20 ay boyunca çeşitli eylemlerle sürdürdükleri mücadeleyi, son olarak işbirlik eylemine dönüştüren işçilerden 127 tanesi DSP'li Belediye Başkanı Nurettin Şen tarafından 1475 Sayılı İş Kanunu'nun 17/2 Maddesi'nin ç ve g fıkraları gerekçe gösterilerek işten atılmış, bunun üzerine diğer işçiler de işbirlik eylemine başlayarak çalıştıkları işbirliklerinde direnişe geçtiler. Direnişe geçen işçiler kendi aralarında basın, denetleme, mal ve işverene görüşme komiteleri kurarak örgütlü bir direnişin örneğini sergilediler. Bu komiteler kendi aralarında aldıkları bir kararla, örgütlü oldukları DISK Genel İş 9 No'lu Şube'ye, gerekli yetkiyi verdiklerini ve son anlaşmayı sendikadan imzaladığını belirttiler.

Sendika yöneticileri ve belediye başkanı arasındaki görüşmeler sonucu varılan anlaşmaya göre, toplu sözleşmeye uyulacak ve şu şartlar yerine getirilecek;

- ✓ 2,5 milyon elbise yardımı yapılacak
- ✓ Direniş boyunca çalışılmayan günlerin parası ödenecek
- ✓ Atılan tüm işçiler geri alını
- ✓ Şimdiye kadar verilmeyen maaşlar ödenecek
- ✓ Geriye dönük alacakları 2 taksitte ödenecek (Birinci taksit 20 Ocak, ikinci taksit ise 20 Şubat)
- ✓ Taşeron firma 31 Aralık'tan sonra belediyeden çıkarılacak

Küçükçekmece Belediyesi işçileri ile yaptığımız görüşmede, sonucu başarısız görenler olduğu gibi, sonuçtan memnun olanlar da var. Görüştuğümüz, atölye işçileri temsilcisi Hasan Aslan sonucu olumlu değerlendirerek, özellikle işyerindeki var olan örgütlenmeyi dağıtmaya yönelik yapılan saldırılara karşı, işten atılan işçilerin geri alınmasına dikkat çek-

ti. Hasan Aslan sonuçla ilgili şunları söyledi.

"89-90'dan beri bu işkoluna yönelik saldırılar var. Bunun nedeni 90 toplu sözleşmesinde elde ettiğimiz hakların sermaye sahiplerini rahatsız etmesidir. Toplu sözleşmeye göre işçilerin 6 ayda bir genel sağlık taramasından geçirilmesi gerekirken, bu yapılmıyor. Bugün yağmur yağdı, yağmurluk vb. şeyler varılmadığı için arkadaşlarımız yağmur altında ıslandılar". İşçilerin, "Genel İş bizi sattı" dediklerini belirttiğimizde Aslan: "Böyle şeyin mümkün olmadığını, bunu söyleyenlerin yeterince mücadele etmediklerini ve salınmak için hizmet işkolunda olması için arız değerini yaratılmamasının gerekli olduğunu" vurguladı.

Türkiye'de ki sendikaların devlet güdümünde olduğunu, sınıf adına sendika ağalarının kendilerine koltuk sağladığını da belirten Hasan Aslan, işçi sınıfının, bu örgütlenmeden kurtulması için, tabandan gelen örgütlülükle sendika yöneticilerine devrimci işçileri getirmesi gerektiğini söyledi.

Kağıthane, Pendik, Eminönü, Şişli Belediyelerinde yaşanan işçi kıyımlarından sonra Küçükçekmece'de yaşanan işçi kıyımı DSP'nin ve DSP'li Belediye Başkanlarının ne kadar işçi düşmanı olduğunu ve düzenin bizzat temsilcisi olduğunu, söylediklerini doğrulayarak gösterdi. Söylemlerinde "sol"cu kesilen DSP'çiler ve DSP yöneticileri, Eminönü işçilerinin tekrar işe alınmaları için arabuluculuk yaparken, kendi belediye başkanı herhangi bir uyarı da bulunmadıkları gibi, bu konuda en ufak bir açıklama dahi yapmadılar. Gelecek 24 Aralık seçimlerinde oy kapma telaşında olan DSP, atığı işçilerin oylarını kaybetmemek için bu süreçte, işçilerin geri alınması için geri adım atmış olsa bile de esas olan işçilerin direnişidir. Ki işçiler önümüzdeki seçimlerden sonra bu sorunlarla yeniden karşılaşacaklardır. Bu nedenle geleceğe yönelik örgütlenmelerine hız vermeli, herhangi bir olumsuzluk karşısında bütün işçiler tek yumruk halinde mücadele edip, işverene ve yarıdaklarına gereken dersi vermeli. Yani bütün işçiler "hak verilmez, alınır" zırtıyla hareket ederek, sadece ekonomik değil, demokratik haklarını da almalıdırlar ■

Deri-İş'ten iş bırakma eylemi

Partizan Sesi/Kurtal: Kazandıkları haklarının gaspedilmesini, atılan arkadaşlarının işe geri alınmamasını ve işverenin keyfi tutumuna protesto etmek amacıyla Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesinde çalışan 1500 işçi, 28 Kasım günü 2 saatlik iş bırakma eylemi yaptılar.

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesinde bulunan 68 iş yerinde Tuzla Deri İş Sendikası'na bağlı iki bin işçinin, işverene yapılan toplu sözleşmenin 5.795 tarihinde çıkmazı girmesiyle başlayan gerginliğinin, daha sonra Cihangir Deri'den 60 işçinin işveren tarafından işten atılmasıyla üst safhaya ulaşmıştı. Cihangir Deri'den atılan 60 işçiden 48'i tekrar işlerine dönmek

amacıyla direnişe başlamışlardı ve 8 ay süren direnişten sonra 43 işçi tekrar işbaşı yaparken 5 işçi ise işveren tarafından açığa çıkarılmıştı.

İşverenin toplu sözleşme metninde yer alan maddelere uymaması ve 5 arkadaşlarının işveren tarafından tekrar işe alınmaması üzerine, 28.11.1995 Salı günü Saat 12:30 civarında Tuzla Organize Deri Sanayi'de çalışan 1500 dolayında işçi tarafından, iki saatlik iş bırakma eylemi yapıldı.

Cihangir Deri önünde toplanan işçiler, işverenin toplu sözleşme metninde uymadığı, işten atılan arkadaşlarının hala işe alınmadığını söylediler.

"Neden böyle bir eyleme gerek duy-

yorsunuz" sorusuna özellikle kadın işçilerden cevap geldi. İşten atılan arkadaşlarının işlerine dönmelerini, işverenin toplu sözleşmeye uymasını isteyen kadın işçiler, sloganlarla "Bu iş burda bitmez" mesajının devrimci-sosyalist basın aracılığıyla geniş halk kitlesine ulaşmasını istedi. Konuya ilişkin Tuzla Deri İş Sendikası Başkanı Musa SELVİ tarafından sözlü bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında, işverenin toplu sözleşmeye uymaması, uymadığı noktada çok daha radikal eylemlerin gündeme gelebileceğini, mücadele ederek kazanılan hakların gasp edilmemesi için birlikte mücadele etmeleri gerektiğini söyledi. Eylem boyunca işçiler sık sık "Birlik mücadele zafer", "İşçilerin katli patron ağa devlet", "İşçiyi haklıyız kazanacağız", "Baskılar bizleri yıldırılmaz" sloganlarını attılar. Kısa bir yürüyüşten sonra tekrar işyerlerine döndüler ■

İskenderun Belediye'sinde 30 işçi atıldı

Haber Merkezi: İskenderun Belediyesi'nde örgütlü olan DISK Genel İş Sendikasına bağlı 30 işçi Belediye Disiplin Kurulu tarafından iş akitlerine son verilerek işten atıldı.

31 Ekim günü itibariyle 400-450 milyon alacağı bulunan her işçinin savunması istenerek, 22 Kasım gününde işçilerin iş akitleri Belediye Disiplin Kurulu tarafından feshedildi.

İş akitleri feshedilen işçilerin arasında Eylem Komitesi üyesi Zekî Öğüz ve İyeri temsilcisi Mevlüt Gezgin'in de bulunduğu ve DISK Genel İş'e üye oldukları belirtildi.

Belediye Disiplin Kurulunda bulunan,

sendika temsilcisi Mustafa Göktaş'ın karar karşısında kalp krizi geçirdiği ve SSK hastahanesine kaldırıldığı belirtildi.

DISK Genel İş Sendikası İskenderun Şube Başkanı Mehmet Aydın, 30 işçinin iş akitlerinin feshedilmesiyle ilgili yaptığı açıklamada, belediye yetkililerinin adilane bir karar almadığını belirtti. 3 Kasım günü Adana Bölgesi İş Mahkemesi'ne itiraz edeceklerini belirten Aydın, işten atılan 30 işçinin arasında emekliliğine 6 ay kalan işçilerin olduğunu belirterek, "Belediyeye imzalandığımız son toplu sözleşmeye göre emekliliğine az kalan işçilerin işten atılmayacağına dair hükmü yer almıyordu." dedi.

İşten atılan 30 işçinin belediyeye pahalıya patlayacağını belirten işçiler, karara sert eylemlerle karşı çıkacaklarını söylediler. İşveren tarafından saldırıların devam edeceğini belirten işçiler, "verilen sözlere güvenmenin ağır faturasını ödüyoruz." dediler.

10 aylık maaş, sözleşme farkı ve iş güvenliğinin sağlanması koşulluyla eylem yapan 700 işçi aileleriyle birlikte gülerce iş bırakmış, işveren temsilcisi İskenderun Belediye Başkanı Mete Aslan'ın taleplerinin karşılanacağı sözünü vermesiyle 19 Kasım günü işçiler iş başı yapmışlardı ■

Devrimci-Sosyalist-Yurtsever Basına Saldırıları

Haber Merkezi: Gazetemiz Partizan Sesi'nin 16-30 Kasım 1995 tarihli 29. Sayısı İstanbul DGM tarafından, 10. sayfa da ki "Erdal Yıldırım'ın katledenlerin mahkemesi ertelendi", 12-13. sayfa da ki "Devrimci tutuklar haykırıyor: Yaşasın Genel Direnişiminin Zaferi", 16-17 sayfa da ki "Oruçoğlu ile röportaj", 25. sayfa da ki "Ordumuz TIKKO düşmana büyük darbe vurdu." başlıklı yazılar gerekçe gösterilerek, Anayasa'nın 28. CMUK'un 86-5680 sayılı yasasının Ek 1 Maddesi gereğince bölücülük, TKP(ML)-TIKKO örgütünün propagandası yapıldığı iddiasıyla toplandı.

16 Kasım günü çıkan 29. sayımız Kasımpaşa'daki bayiiye götürmek üzere bürödan ayrılan muhabirimiz Mahfuz Elmanoğlu 45 dakika sonra merkez büroya telefon ederek sivil bir araç tarafından takip edildiğini, arabadan inen bir sivilin peşine takıldığını bildirdi. Arkadaşlarımızın bir taksi ve atla gel talimatına karşın sabaha kadar kendisinden bir haber almadı. Ertesi gün avukatlarımızın yaptığı girişimler sonucunda, Kasımpaşa'da bir kavşakta onlarca polis, otomatik silahlarla arkadaşımızın yolunu keserek, arkadaşımızı gözaltına aldığını ve Beyoğlu Emniyet Amirliği'ne götürdüğünü öğrendik. Girişimler sonucunda arkadaşımız Mahfuz Elmanoğlu 18 Kasım günü saat 12.30 sularında serbest bırakıldı. Arkadaşımıza, Emniyet Amirliği'nde kaldığı sürece fiziki ve psikolojik işkenceler uygulanmıştır.

★ **Atılım Gazetesi:** İzmir'de Atılım Gazetesi ve okurlarına yönelik yapılan operasyonlarda gözaltına alınan Atılım İzmir Temsilcisi Hayrettin Özkurt, muhabirler, Özgür Çavuşoğlu, Ahmet Tunceren, Mehmet Yıldız'ın devamını kan işediğini ve sağlığını çok bozuk olduğunu söylediler. Mehmet Yıldız'ı görmek için giden avukatların da Mehmet'le görüşürümediği bildirildi. Atılım İzmir Bürosuna 17. Kasım günü basan İzmir TMS ekibi, gazetesinin arşivine, kitaplara, protokol olarak gelen gazete ve dergilere el koyduktan sonra büroyu dağıtarak bürödan ayrıldılar.

Atılım Adana Bürosunda basılarak temsilci Hüseyin Çapar gözaltına alınarak sorgulanmış ve gazetelere el konulduktan sonra serbest bırakılmıştır.

Atılım Gazetesi'nin 58. sayısında 3. No'lu DGM tarafından toplandı.

★ **Kızıl Bayrak Gazetesi:** Küçükçekmece Belediyesi işçilerinin direnişini gözlemlemek üzere 25 Kasım günü Küçükçekmece Belediyesi Temizlik İşleri Müdürlüğü'ne giden Kızıl Bayrak çalışanlarından Suzan Geridonmez, Saftır Korkmaz ve Gülcan Öztürk, polis tarafından gözaltına alındılar. Suzan Geridonmez ve Gülcan Öztürk aynı

Atılım çalışanları, okurları ve Rıza Çetin, 17 Kasım günü savcılığa çıkarıldılar. Savcılık'ta 12 kişi tutuklanırken, Bağımsız aday Rıza Çetin, Atılım temsilcisi Hayrettin Özkurt, muhabirler Özgür Çavuşoğlu, Ahmet Tunceren, Mehmet Yıldız ve Eğitim-Sen üyesi Dündü Doğan serbest bırakıldı. Serbest bırakılanlardan Atılım çalışanı Mehmet Yıldız TMS ekibince tekrar gözaltına alınarak İstanbul Vatan Caddesindeki işkencehaneye getirildi. TMS'de Mehmet Yıldız'ın gözlemlerini yoğun işkenceler nedeniyle Mehmet'in devamını kan işediğini ve sağlığını çok bozuk olduğunu söylediler. Mehmet Yıldız'ı görmek için giden avukatların da Mehmet'le görüşürümediği bildirildi. Atılım İzmir Bürosuna 17. Kasım günü basan İzmir TMS ekibi, gazetesinin arşivine, kitaplara, protokol olarak gelen gazete ve dergilere el koyduktan sonra büroyu dağıtarak bürödan ayrıldılar.

Atılım Adana Bürosunda basılarak temsilci Hüseyin Çapar gözaltına alınarak sorgulanmış ve gazetelere el konulduktan sonra serbest bırakılmıştır.

Atılım Gazetesi'nin 58. sayısında 3. No'lu DGM tarafından toplandı.

★ **Kızıl Bayrak Gazetesi:** Küçükçekmece Belediyesi işçilerinin direnişini gözlemlemek üzere 25 Kasım günü Küçükçekmece Belediyesi Temizlik İşleri Müdürlüğü'ne giden Kızıl Bayrak çalışanlarından Suzan Geridonmez, Saftır Korkmaz ve Gülcan Öztürk, polis tarafından gözaltına alındılar. Suzan Geridonmez ve Gülcan Öztürk aynı

gün serbest bırakıldı. Saftır Korkmaz ise 27 Kasım günü serbest bırakıldı.

Kızıl Bayrak Gazetesinin 1. Sayısı, 3,4, 12 ve 18. sayfalarda ki yazılarda, örgüt propagandası yapıldığı, halkın ırk ve bölge ayrılığı gözetilerek kin ve düşmanlığa açıkça teşvik edildiği ve terörle mücadelede görev almış kamu görevlilerinin isimlerinin yayınladığı gerekçesi ile İstanbul DGM ve Sulu Ceza Mahkemesi tarafından toplandı.

★ **Roj Gazetesi:** Faşist Türk devletinin fiili baskıları yüzünden, yayınların dağıtımına izin verilmemesi ve sürekli toplantılar karşısında, süresi belirtilmeyen bir tarihe kadar yayına ara verdi.

Alınları Gazetesi'nin 10 Kasım 1995 tarihli 60. sayı, 2. sayfa da ki "Emekçi semtlerinde devlet terörü" ve 1. sayfa da ki "Katiller meclisi" başlıklı yazılarda halkı ırk ve mezhep farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik etmekten, terörle mücadelede görev almış kişilerin hedef gösterildiği gerekçesi ile İstanbul 4. No'lu DGM tarafından toplandı.

Proleter Halkın Birliği Dergisi'nin 1. sayı dergideki "Çare seçim değil, kurtuluş devrimde", "Seçim ve devrimci tutum", "Alevilere 3 trilyonluk seçim tuzak" başlıklı yazılar da bölücülük, örgüt propagandası yapıldığı gerekçesi ile toplandı.

Dün haykardığımız gibi yine haykırıyoruz
Susmadık-Susturamayacak-sınız

Ya Korucu Ol, Ya Terket!

Haber Merkezi: Faşist diktatörlük T.Kürdistan'ında uygulamaya koyduğu faşizan politikaları her geçen gün şiddetlendiriyor. Devlet tarafından 27 Mart yerel seçimleri öncesi Kürt adaylarının seçilmemesi için başlatılan köy yakmalar, köy boşaltmalar, yargısız infazlar ve "failli meçhul" cinayet senaryoları 24 Aralık seçimleri öncesinde de gündeme geldi. Mardin'in Darğaçlı (Karhoran) ilçesine bağlı Akçaköy, Kumdere ve Zengel köyleri "can güvenliği" olmadığı gerekçesiyle devlet güçlerince boşaltıldı.

Devlet güçleri bu köylülerin ko-

rumu olmalarını dayatmış, bu dayatmalar ise köylüler tarafından red edilmiş ve buna paralel olarak da köyler devlet tarafından zorla boşaltılmıştır. Köyleri boşaltılan köylüler ilçe merkezine zorunlu olarak göç ettiler ancak ilçede, hiç bir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındılar. Devlet güçlerince Akçaköy Muhtar İzzettin Duran'a zorla korucu olması dayatılmıştır. Keza korucu olmayı red eden köy muhtarı daha sonra ölümle tehdit edilmiştir. Devlet güçlerince koruculuk dayatılan Kumdere(Şebeli) köyünde köylülerin zorla dayatılan koruculuğu red

etmeleri üzerine çok sayıda köylü gözaltına alınmıştır. Köylüler gözaltına alınandan Yusuf Ahman ve Süleyman adlı kişilerden haber alamadıklarını ve yaşamlarından endişe ettiklerini ifade ettiler. Köyleri tamamıyla boşaltılan köylüler Darğaçlı ilçe merkezine göç ettiler. Devlet güçlerinin koruculuk dayatıldığı köylülere üç gün düşünme izni verildiğini bildiren yerel kaynaklar koruculuğu red eden 70 hanelik Zengel Köyü'nün de tamamıyla boşaltılıp, evlerin içindeki eşyalarla birlikte ateşe verildiğini söylediler

PARTIZANCA A. Cebrail EKICI En büyük sahtekarlık: "Parlamentar yol"

Ülkemizin içine girdiği siyasi atmosfer, 24 Aralık 1995 tarihinde yapılacak olan Birken Genel Seçimlere odaklanmıştır.

Bu siyasal atmosfer ülke gündemine öyle bir oturduki, çığ gibi büyüyen ve çözümlenmesi gereken en önemli meseleler adeta tali plana itildi. Hakim sınıflar seçim çarçurcasıyla kitlelerin dikkatini esas meseleden koparıp; tali meseleye çekmeye çalışıyorlar. Bu yüzden kendilerini yeniden parlamentoya seçtirmek için alelacele erken genel seçime gidilmesine karar verdiler.

Ülkemizdeki seçimi gündemini analiz ettiğimizde, karşımıza çok ilginç bir siyasal tablo çıkıyor. Bir yanda devlete egemen Kemalist-İnönücü kliğin bileşkesi DYP-CHP. Yine öteden beri hakim sınıfların en fanatik, en ırkçı, en bağnaz kesiminin partisi MHP ve seriat yasalarının uygulandığı bir düzeni savunan RP'si. Ayrıca "Yeni Dünya Düzeninin" liberal ekonomisinin siyasal temsilcileri durumundaki ANAP ve YDH. Bu partilerin kendi aralarındaki çekişmeleri, emperyalist politikaların farklı tarzda uygulanmasına ilişkindir. Yine bu partilerin hiçbirisi, halen çarçurcasını savunan partiler değildir.

Diğer yandan "İşçi sınıfı" edebiyatıyla yola koyulan BERNSTEIN, KAUTSKY VE KURUŞÇEV'in devamı olan işçi partisi seçimlere katılıyor. İşçi Partisi, Marksizmin doğrudan devrimci yarı hariç ondan yana görünür. Mücadelenin şiddeti, mülkiyetle el koymayı, diktatörlüğü ve mücadelenin tek yolu "parlamentar yol" görüyor. Adı dışında işçi sınıfıyla alakaları olmadığı açıktır.

Aynı zamanda bu parti Marksizmin liberal biçimde çarpıtılmasının şampiyonudur. İşçi Partisi bütün "devrimci" söylemlere liberal bir işçi siyasetine, burjuvazinin tarafına geçişini gizlemek için ihtiyaç duymaktadır. Bütün kaçamaklara, safsatalara ve demogojilere bağ vurnası-devrimci sınıf savaşımından vazgeçmesidir.

"Lâiklik" adına Kemalizm şartlarını yapması ne kadar devletçi (Kemalist-devletçi) olduğunun göstergesidir. İşçi Partisi Samsun çıkarmasını ve Erzurum kongresini "Millî müdafâ" şeklinde lanse eden Kemalizmin savunucusu "Millî Şef" ünvanlığını kimseye kaptırmamaktadır. Bu partinin kemalistçi olmasına kimse şaşmamaktadır.

Niçin bu izahata gerek duyduk? Çünkü, bu alanda korkunç bir şekilde bilinç çarpıtılması, Marksizmin oportünistçe yorumu ve siyasal taktiklerin iktidar mücadalesinden koparılması ile sistemin işlerliğini kolaylaştırma tutumu en uçta seyretmektedir.

Bu yönlü siyasal yanlışlamaları ve Marksizmden, işçi sınıfından, halk kitlelerinden uzaklaşmayı önlemek ve kitleleri doğru siyasi bilinçle silahlandırmak için meseleler biraz açmakta yarar vardır.

Seçime gündeme gelen "Demokrasi-Bağış Cephesi" ve "Bağış Hareketi" üzerinde durmakta yarar olduğu gibi, siyasal taktiklerdeki yanlışları gün ışığına çıkarmak da bizlerin görevidir.

Başta hemen belirtelim ki, taktiksel olarak parlamento mücadale biçiminin kullanılmasında, "parlamentar yol" birbirinden nitel olarak farklıdır. Ve bu iki anlayış, iki sınıfın baskı açısı ve dünya görüşüdür. Birincisi, proletaryanın o alandaki mücadale biçimini kullanıp-kullanmamasıyla ilgilidir. İkincisi, proletaryanın burjuvaziye satılması ve burjuvazinin egemenliğini kolaylaştırmak ve sömürüsüne kitleleri alet etmektir. Ayrıca İkincisi, liberal burjuvazinin işçi sınıfı içindeki siyasetidir.

Bu kesimlerin niyetinde "Demokrasi-Bağış" istemleri olduğundan kuyuya kapılmamalıdır. Ancak ne vakti, demokrasi de, bağış da iktidar mücadalesidir. Bir seçim olmazsa ne bağış sağlanabilir ne de demokrasi!..Hürmanizm içtenli demokrasi mücadalesi verilmeyebilir.

Ülkemizin nesnel gerçekliğine cevap vermeyen taktik, devrimci siyasal taktik olmadığı gibi stratejide hizmet etmez. Bu gerçekler ışığında gündemi meşgul eden seçimlerde, toplumsal yapıdan ve sınıflar arası çekişme ve ilişkilerden ayrı ele alınamaz. Bu ne bir "bağış" yanısırdır, ne de "demokrasi" çatırmasıdır. Olan ve olacak şey, bağışların icraatlarının seçime onaylanmasıdır.

En büyük yanlış ve saplantı; "demokrasi" ve "bağış" mücadalesini seçimlere endeksleyip, kitleleri devrimci iktidar mücadalesinden sapıtılarak, devrimci özlenmelerin, umudun, ateşin seçime söndürülmesi ve parlamentoya tabi kılınmasıdır. Bu anlayış, nasıl demokrasi ve bağış mücadalesinin verilmeyeceğinden ispatdır.

Niçin yazık ki, bazı temel kavramların siyasi dolandırıcılık için nasıl kullanıldığını, nasıl liberal burjuva siyasetinin aleti haline getirildiğinin ve neticede nasıl içiçinin başaltığının canlı örneğini yaşıyoruz.

Demokrasi ve bağış meselesi, şiddetle dayanan ve kitlelerin doğrudan girişkenliğiyle geliştirilen devrim sonudur. Komünistler, öteden beri, herkesten daha çok, diğer sınıf ve tabakalardan daha amansız demokrasi ve bağış savunucularıdır. Zaten bu yönlü pratik mücadalede bunun kanıtıdır. Bu, tartışılabilir yer bırakmayacak kadar gerçektir. Diğer bir gerçektir, demokrasi ve bağış için savaşmadıkça, demokrasi ve bağışında gerçekleştirilemeyeceğini bilmeyen, usanmadan kitlelere anlatılmıyor. Kitlelere iktidarı ele geçirme bilinci verilmeyeceği ve bu yönlü örgütlemeye yapılmadıkça kitlelerde demokrasi ve bağış bilinci yeterince kök salmaz.

Kitleler, demokrasi ve bağış bilincini ancak sınıf mücadaleleri ve çatışmaları içinde geliştirir. Bu bilinç, demokrasi ve bağış için sınıf savaşımı içinde verilir ve kitleler bu savaşta ancak demokrasi ve bağış ortadan kaldırılan sebebe yönelir. Bu sebep içinde yaşadığımız toplumsal sistemdir. Ayrıca kitlelere bilinç götürülürken demokrasi mücadalesinin vazgeçilmez yaşam biçimi olduğu da anlatılacaktır.

Demokrasi ve bağış, sınıf savaşımın şiddeti, özel mülkiyeti el konulması ve proletaryanın diktatörlüğünün kurulmasıyla toplumsal sistem haline alır. İşte o zaman demokrasi ve bağış toplumsal yaşam biçimidir

Günesten bir parça

Partizan Sesi/Hamburg: Partizan Sesi Gazetesinin organize ettiği GÜNESTEN BİR PARÇA adlı tiyatro oyunu, Hamburg Müzik Bölge'de 600 kişinin katıldığı bir gecede Ankara Birlik Tiyatrosu tarafından sahnelendi. İzleyiciler oyunu izlerken, yaşanan olayları kendi benliklerinde de yaşayarak izlediler.

"GÜNESTEN BİR PARÇA", Nihat Berhanın "Ser verip ser vermeyen komünist önder" ve Muzaffer Oruçoğlu'nun "Tohum" adlı kitaplarından yararlanılarak sahneye uyarlanmış bir tiyatro oyunu. Oyunun ana konusu bundan yirmi yıl önce Diyarbakır zindanlarında katledilen İBRAHİM KAYPAKKA YA idi.

Oyun İbrahim Kaypakka'nın çocukluğundan başlayarak yaşamının belli dönemlerini ele almakta ve onu kısa epizodlarla anlatmakta.

İbrahim'in grimsi olduğu siyasi ilişkileri, çalışkan ve inançlı bir devrimci oluşunu ve sisteme karşı baş kaldıranları yeni bir parti çerçevesinde birleştirerek, TKP(ML)-TİKKO'nun kurulmasına önderlik etmesini ve tarihe imzasını atmış olduğunu oyunsal olarak sahneye koydular.

"GÜNESTEN BİR PARÇA" oyununun müziğini hazırlayan Grup KIZILIRMAK, türküler ve marşlar söyleyerek oyuna canlılık kattı. Tiyatro oyununun tarihsel olayları anlatan bölümlerinde dış gösterilmesi bir tarihin bilince çıkarılması yönünde yararlı oldu. İzleyiciler, TKP(ML)-TİKKO'nun, ajanları cezalandırma sahnesini alkışlarken askere, komutanına, işkencecilere ve ajanlara tepkilerini yuhalayarak gösterdiler. Tiyatroyu izleyenlerden ağlayanlarda olduğu görüldü.

İki saatlik bir tiyatro oyunu olan "GÜNESTEN BİR PARÇA" adlı tiyatro oyunu 19:40'da başlayıp 22:15'de bitti.

Tiyatro oyununun ikinci bölümünün başlangıcında "mesaj" olarak okunan yarı saatlik yazı, genelde olumsuzluk olarak değerlendirilen bölüm oldu. "GÜNESTEN BİR PARÇA" oyununun Avrupa'da sahnelendikten sonra Türkiye'de de sahneleneceği Ankara Birlik Tiyatrosu elemanlarına duyuldu.

Ankara Birlik Tiyatrosu'nun gelecek Mart ayında tekrar Avrupa'ya geleceği ve "SEYİ BEDREDDİN DESTANI" adlı bir oyun sergileyecekleri öğrenildi.

Mülteciler:
ölmek değil

yaşamak istiyoruz

Haber Merkezi/Iran'da Humeyni tarafından kurulan İslami Şeriat diktatöryasına muhalif 162 İranlı mülteci, Türkiye'ye sığınmaya ve siyasi iltica talebinde bulunmuşlardı. Keza Türk devletinin İranlı mültecilere karşı samimiysiz politik tavrı ve mültecileri ülkelerine tade etme istemi, mülteciler başta olmak üzere bir çok kitle örgütü tarafından çeşitli eylemlerle protesto edilmişti.

Ankara BSP Genel Merkezi'nde 3 Ağustos'tan beri oturma eylemi yapan 162 İranlı mülteci 23'ü açlık grevine başlayarak, kamuoyunu kendileri lehine duyarlı kılmaya çalışıyorlar. Açlık grevinde olan sığınmacılardan 4'ünün sağlık durumlarının iyi olmadığından dolayı doktorlar tarafından açlık grevini bitirmeleri belirtildi.

Geçtiğimiz günlerde BSP Mamak İlçe binasından çıkışlarında polis tarafından gözaltına alınan Kobra Bahrami ve Askeri Zülfiğari, daha sonra tutuklanarak Amasya ve Çorum Cezaevlerine konuldular. Hiç bir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınıp daha sonrada tutuklanan iki mültecinin serbest bırakılmasını isteyen mülteciler, Türk devletinin sorunları çözmedeki gönülsüz, samimiysiz politik tavrını eleştirerek, sorunların çözülmesi noktasında kitle örgütlerinden destek istediler. İranlı mültecilerin sözcüsü Ferişt Hüseyini, Ankara'da gözaltına alınan arkadaşlarının idama gönderilmek istendiğini belirterek, "Orta Doğu'dan Türkiye'ye gelen mültecilerin temel sorunu, bakanlar kurulu kararlarının çok eksik ve ulular arası sözleşmelere aykırı bir nitelik taşımasıdır. Bu kararlar yürürlükte olduğu müddetçe sorunlarımız devam edecek, yaşamakla ölmek arasında gidip geleceğiz" dedi. Tabip Odası üyeleri, İranlı sığınmacıların yaşadıkları sorunlar karşısında insan hakları savunucusu tüm kişi ve kuruluşları bu konuda duyarlı olmaya çağırıldı.

Haber Merkezi: Devletin resmi ve sivil yetkilerince, 12 Mart 1995 günü Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirilen ve yaklaşık 30 kişinin ölümüyle sonuçlanan katliamda, halkın üzerine ateş açmak suretiyle 7 kişinin ölümünden sorumlu tutulan 20 polis hakkında açılan davanın, Trabzon'daki duruşmasında polisler yargılanmadı. Davayı süruncemede bırakarak, polisleri aklamaya çalışan mahkeme heyeti, dosyayı İstanbul Valiliği'ne gönderilmesine karar verdi. Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmada, şikayetçi müdahil ailelerin şikayetleri ve ifadeleri dinlenilmeden bitirilirken, söz hakkı isteyen avukatlar Mahkeme Başkanı Hüseyin İmamoglu tarafından tehdit edilerek susturuldu.

Faşist devlet güçlerinin saldırısı sonucu yaşamını yitirenlerin aileleri, göçü tankları, avukatlar ve demokratik kitle örgütü temsilcileri kamuoyunun ilgisinden uzak tutulması amacıyla Trabzon'a taşınan davaya katılmak üzere, 14 Kasım günü saat 14.00 civarında Gazi Mahallesi Cemevi önünden yola çıktılar.

Ertesi günü sabah Trabzon'a varan kitle, çok sayıda polis ve özel tim tarafından abluka altına alınan Adliye Sarayı'na, iki defa arandıktan sonra alındı. Ağır Ceza Mahkeme Başkanı'nun gelmesiyle başlayan duruşmada ilk olarak katliamda yaşamını yitirenlerin yakınları tespit edildikten sonra, davayı takip eden avukatların isimleri okundu. Ardından Mahkeme Başkanı sözü savcıya verdi. Davanın açılmasına yer olup-olmadığına karar verilmek üzere, dava dosyasının İstanbul Valiliği'ne gönderilmesini talep eden savunma bu isteği, mahkeme heyeti tarafından kabul edildi. Dava dosyasının İstanbul Valiliği'ne gönderilmesi kararının okunmasından ardından duruşma bitirildi. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Hüseyin İmamoglu, karara itiraz eden ve söz hakkı isteyen avukatlara "sizi polisle dışarı attırırım" diyerek, tehdit etti. Avukatları bile dinleme gereği görmeyen Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı'nun

keyfi ve taraflı bu tutumu; sanki polisleri aklamaya çalışmanın bir kanıtı olarak görülürken, karara daha önceden verildiği havasını yarattı. Bu durumu protesto eden avukatlar ve aileler alkışlarla mahkeme salonundan çıkarken, hükümetin tarafı olmasına ateş pasküren aileler, "polis çocuklarımızı katlederken, hukukta polislerin yanında bulunuyor. O zaman bizler bunun hesabını kendimiz sorarız. Bunun sorumlusu bizler değiliz" diyerek; "Katil Polis", "Katil Devlet", "Gazi Halkı burada, Katil Polis Nerede", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganlarını haykırdılar. Avukatlar tarafından, aynı gün saat 11.00'de Trabzon Adliyesi önünde, bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında mahkemenin peşini bırakmayacaklarını belirten avukatlar ve aileler, daha sonra İstanbul'a dönmek üzere polis kooyoyu eşliğinde yola çıktılar.

Mahkemenin verdiği kararla ilgili görüşüğümüz Menekşe Poyraz ve Arslan Bingöl tepkilerini şöyle ifade ettiler:

Menekşe Poyraz (Zeynep

Poyrazın Annesi):

Mahkeme faşist düzen mahkemesi olduğu için katil polisi yargulamak istemedi. Yine

suçlu duruma, çocukları polis ve devlet tarafından katledilen biz aileler düştük. Bizlerde mahkemenin taraflı davranmasını protesto edip çıktık. Ama bizim çocuklarımızı Nacdet Menzir öldürdü, devlet onu alıp öldürdü ve şimdi de milletvekili yapmak istiyor. Eğer hukuk varsa yargulasın, yargulamazsa biz kendi çocuklarımızın hesabını sorarız. Devlet katliamlara son versin, insanca yaşamak istiyoruz" dedi.

Arslan Bingöl (Fatime Bingöl'ün eşi 17 yaşında bir kızı var. İlköğretim okulunda kalorifer bakıcısı olarak çalışıyor) "Bu mahkeme 13.95 tarihinde Gaziosmanpaşa İlçesi Gazi Mahallesi'nde devletin yapmış olduğu katliamın sorumlularının yargılanması için İstanbul'dan kaç silahat geçilerek Trabzon'a gönderildi. Eşimi katleden katil polislerin yargılanması gerekirken, sanki biz yapmışız gibi mahkeme bizleri yıldırmak için davayı İstanbul Valiliği'ne gönderdi. Katillerin savunmasını avukatları değil, savunma kendisi yapmıştır. Ne bizim avukatlarımızı dinledi, ne de bize söz hakkı verdi. Böyle adalet istemiyoruz. Katil polis koruyorlar" dedi.

Turgutlu Eğitim-Sen'e saldırı

Partizan Sesi/Izmir: Gün geçtikçe gelişen halk muhalefetine içine sindiremeyen faşist Türk devleti, halka karşı baskı, sömürü, şiddet uygulamaları durmadan artırıyor. Avrupa'ya karşı, yazılı demokrasi maskesini takan, hergün yazılı ve görsel basınında sahte bir tavırla insan hakları savunuculuğu yapan faşist devlet, iplerde ise halka karşı tam bir diktatörece şiddet uyguluyor. Günümüzde yaşanan cezaevlerindeki baskılar, gözaltında kayıplar, işkenceler, köy yakma ve boğalmalarla yetinmeyen faşist Türk devleti, kamu emekçilerine de saldırıya ihtimal etmiyor. Eğitim-Sen Turgutlu temsilciliğine karşı yapılan molotof kokteyli saldırısı ise faşist Türk devletinin çıkmaza giriliğinin bir göstergesidir.

Eğitim-Sen Manisa Şubesine bağlı Turgutlu Temsilciliğine 9 Kasım Perşembe gecesi saat 03.00'da kontr-gerilla tarafından provokasyon yaratmak amacıyla molotoflu bir saldırı

düzenlendi. Türkiye genelinde "failli belirsiz" olaylar çıkararak ve bir çatışma ortamı yaratmaya çalışılan, özeldede eğitim emekçilerine genelde ise kendisine insanın diyen ve insanca yaşam için mücadele veren tüm devrimci-demokrat çevreye yönelik bu saldırısı kanınamak ve protesto etmek amacıyla Eğitim-Sen Turgutlu Temsilciliği tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

12 Kasım Pazar günü Eğitim-Sen Turgutlu Temsilciliği önünde, 200 civarında bir katılım olduğu basın açıklamasında, "Eğitim-Sen Turgutlu temsilciliğimize yapılan saldırı bizce failli bellidir. Temsilciliğimiz emek düşmanı, demokrasi düşmanı, barış ve kardeşlik düşmanı karantik güçlerce yanıcı madde atılarak tahrip edilmiştir. Hak alma ve özgürlük mücadelemiz yükseldikçe baskularla, sürgünlerle ve gözaltılarla üzerimize gelen egemen güçler bu yetmiyormuş gibi şimdi de sendika binalarımıza yönelik saldırılar tertiplemişlerdir. Bizler, karantığa doğru hızla itilen bu ülkede, insanca yaşamı onurluca çalışmanın yolunun dışı bir mücadeleden geçtiğini biliyoruz. Çocuklarımızın ve ülkemizin özgür geleceği biz eğitim emekçilerinin ve tüm demokratik güçlerinin elindedir. Bizler barışın,

dostluğun dayanışma ve kardeşliğin kararlı savunucusu olmaya devam edeceğiz" denildi. Basın açıklamasının devamında; "Turgutlu'da ve tüm ülkemizde bu tür saldırılara, karantik oyunlara başvurarak karantik güçler, sunu iyi bilmelidirler ki, bu saldırı biz demokrasi güçlerini hiç bir zaman yıldıramadı ve yıldıramayacak, sendikamıza yönelik bu alçakça saldırıyı nefretle kınıyor, tüm demokrasi güçlerini duyarlı olmaya, tüm eğitim emekçilerini de sendikamıza sahip çıkmaya çağırıyoruz" denilerek kendisine insanın diyen herkes, bu tür olaylara karşı duyarlı ve aktif olarak tepki göstermeye çağırıldı.

Geniş güvenlik önlemlerinin alındığı basın açıklamasında, sendika önünde açılan, "Barış ve Demokrasi düşmanlarını lanetliyoruz", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Onlara barış ve demokrasiyi öğreteceğiz", yazılı pankartları bahane eden Manisa TMS (Terörle Mücadele Şubesi) ekipleri, Turgutlu Eğitim-Sen temsilcisini gözaltına aldı. Orada bulunan halkın tepki göstermesinden sonra, pankartların indirilmesi koşulu ile serbest bırakıldı. Basın açıklaması sırasında "Susma, sustukça sıra sana gelecek", Faşist devlet "Baskılar bizi yıldıramaz" vb. sloganlarını atan kitle olaysız bir şekilde dağıldı.

Ayrıca Eğitim-Sen Turgutlu Temsilciliği'ne yapılan molotoflu saldırı sonrasında, Manisa Emniyet Müdürlüğü'nce yapılan soruşturmada, sendikaya protokol gereği posta ile gönderilen, içerisinde Partizan Sesi Gazetesi ve Partizan Gençlik Dergisi ve diğer devrimci basının bulunduğu arşive el koyan Emniyet yetkilileri, sendika yöneticileri hakkında Cumhuriyet Savcılığına, İstanbul DGM tarafından "yasadışı örgüt propagandası yapıldığı" gerekçeyle haklarında toplama kararı olan yayınların bulundurulması nedeniyle suç duyurusunda bulundular.

Sivas'ta sivil faşist ve polis saldırısı

Haber Merkezi: Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde MHP'li sivil-faşist çeteler, demokrat öğrencilere saldırdı. Cumhuriyet Üniversitesi'nde yaşanan saldırı olayı ne ilkti, ne de son. Polis idare destekli sivil-faşist baskılar, tabii ki faşist diktatörlüğün, emekçi halk yığınlarının üstündeki zulmünden, zorbağandan ayrı düşünülemez. Faşist diktatörlük, öğrencilerin temel hak ve taleplerini (ekonomik-akademik-demokratik) dile getirmelerini ve kamuoyunu bu konularda duyarlı olmasına çağrularını, ayrıca ülkemizde ve dünyada yaşanan baskı ve zulüm politikalarına karşı tepki göstermelerini engellemek amacıyla, il sürüşü bu sivil faşist çeteleri, halkına karşı duyarlı olan devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilerin üstüne saldırdı. "Feki faşist Türk devleti, sivil faşist çeteleri, devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilerin üstüne salmasını asıl amacı gerçekte nedir? Faşist Türk devletinin sivil faşist saldırılarına meydan vererek, halkımızın gelişen iktidar mücadelesini engellemeye, saptırmaya ve öğrencilerin düzene entegre bir şekilde öğrenim görmelerine çalışarak, kendini suçlu değil, tarafdar bir hakem olarak gösterip, yaprımsız engellemeye çalışmasını bir üründür. Faşist saldırılar sadece okullarda değil, düzene muhalif insanların ve yoksul emekçi halk-

mızın yoğun olarak yaşadığı bölgelerde de (Gazi Mahallesi, Nuretepe, Okmeydanı vb.) sürekli provokasyon çabalarıyla kendini göstermektedir.

Faşist saldırıların özellikle ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin gelişmesiyle birlikte arttığı ortadadır. Faşist diktatörlük insanların milliyetçilik duygularını kullanarak devrimci-demokrat-yurtsever insanlara saldırmalarını sağlamaktadır.

Devlet, okullardaki faşist örgütlenmelere hız vermektedir, gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini, yükselen halk muhalefetine ve bunun sonucunda da hız kazanan öğrenci gençliğin hareketliliğini boğmaya çalışmak istemektedir.

Burjuva basını sürekli cezaevlerini ve gecekondu semtlerini nasıl hedef gösteriyorsa, okulları da aynı yöntemlerle hedef gösteriyor. Örneğin 16 Kasım günü Gaziantep Üniversitesi'nde sivil faşist çetelerin milli marşı bahane ederek, devrimci-yurtsever öğrencilere saldırmalarını gerçekte olduğundan farklı vererek saldırıyı meşrulaştırmaya çalışması gibi. Bunun dışında ortaokul ve lise öğrencilerinin hasanda örgüt üyesi olarak teşhir edip, "Teröristler, ortaokul ve liselerde" vb. manşetler atarak, okullarda, sözde olmayan polisleri yerleştirmeye ve sivil faşist saldırı-

lara zemin hazırlamaya çalışılmaktadır.

Ama her ne olursa olsun öğrenci gençliğin gerek akademik-demokratik-ekonomik mücadelesinden gerekse ilktir mücadelelerinden vazgeçmeyeceği açıktır. Sivil faşist saldırılar da bunu engellemeyecektir.

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde 15 Kasım günü sivil faşistlerin, Sosyoloji Bölümü'nü işgal etmeleri üzerine, sanıklarınle ülkücüler arasında çatışma çıktı. Çatışmadan sonra saldırıya uğrayan iki demokrat öğrencinin, polis tarafından gözaltına alındığı öğrenildi. Öğrenciler 16 Kasım günü olayları protesto et-

mek amacıyla yürüyüş yaptılar ve bir yürüyüş sırasında iki öğrenci daha gözaltına alındı. Polis 21 Kasım günü bir öğrenciyi kantinden, bir başka öğrenciyi ise dersin çıkartarak zorla gözaltına aldı. Aynı akşam faşist çeteler öğrenci yurduna saldırdı. Devrimci-demokrat öğrencilerden birçoğunun yaralandığı saldırılarda, saldırıya uğrayan 6 devrimci-demokrat öğrenci polis tarafından gözaltına alındı. Saldırıları protesto etmek isteyen yaklaşık 40 öğrenci Sosyoloji Kantini'nde toplanarak, "Kahrolsun faşizme", "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganlarını attı. Ayrıca öğrenciler 22 Kasım günü Sivas HİP'de, konuyla ilgili basın açıklaması yapmaya hazırlanırken, iki öğrenci daha dövüldü. İki öğrenci gözaltına alınan arkadaşlarına yardım etmek isterken, polis saldırısına uğrayarak ve gözaltına alındı.

Basın açıklaması yapan yaklaşık 60 kadar öğrenci "İdare, polis-sivil faşist işbirliği ve özel güvenlik birimlerinin, cehaletle planlı provokatif bir şekilde, devrimci-demokrat-yurtsever ve ilerici insanlara baskı, pasifize ve sindirme politikaları devam etmektedir. Bunun diğer bir örneğini de geçen hafta okullarda ve diğer illerde yaşamıştık" dedi ■

Erciyes Üniversitesi'nde DEMOKRATİK ÖĞRENCİ PLATFORMU eylemi

Partizan Sesi/Kayseri: Sivil faşistlerin polisle kollukla cirit attığı, Türk milliyetçiliği rüzgarlarının estiği ve gencimizle ilgili konferanslar verildiği, Ramazan aylarında öğretim görevlilerinin sınıf sınıf doluşup iftar yemeği yerdirdiği Erciyes Üniversitesi'nde, 6 Kasım'da Demokratik Öğrenci Platformu tarafından YÖK protestosu edildi.

Dinci gericiilerin, ülkücü faşistlerin polis ve idareyle ittifak halinde olduğu ve birlikte hareket ederek bir yandan kendi çürümüş, kokuşmuş Türk-İslam sentezinin propagandasını yaparken, diğer yandan da devrimci-demokrat-yurtsever öğrenciler üzerinde bir baskı unsuru oluşturmaya çalışıyorlar. Erciyes Üniversitesi'nde olan bu uygulamalar, kaynağını YÖK kurumundan alıyor.

12 Eylül Askeri Faşist darbesiyle, düzene muhalif bir çok kurum ve kuruluş ya fesedildi ya da etkisiz hale getirildi. APC bu uygulamaları üniversitelerde ise YÖK'le kökleştirdi. 50 bin öğrenci cezalandırdı, okuldan attı. Bini geçkin öğretim görevli okullardan uzaklaştırıldı, yüncece cezalarına kondu. 6 Kasım 1981'de yürürlüğe giren 2547 sayılı yasa ile YÖK kurularak resmi ideolojinin üniversitelerde yayılma-

sı yasallaştırıldı. Üniversite yönetimlerine yukarıdan aşağıya faşist kadrolar yerleştirildi.

Türkiye çapında tüm üniversitelerde protesto edilen YÖK, hala görevini daha acımasızca sürdürüyor. Kasım ayı YÖK'ü protesto ayına dönüşürken, Kayseri Erciyes Üniversitesi'nde de 150 kişinin katıldığı basın açıklamasıyla YÖK protestosu edildi. Toplantıda toplanan öğrenciler, sabahın erken saatlerinde YÖK'ü tartıştılar. Basının da gelmesiyle saat 12:30'da basın açıklaması başladı. Demokratik Öğrenci Platformu adına yapılan basın açıklamasında; YÖK'le birlikte birçok hakların gasp edildiği, bilimsel eğitim yok edildiği, üniversitelerin paralı okullara dönüştürüldüğü, bu nedenle üniversitelerin emekçi çocuklarına kapalı olduğu belirtildi. "Üniversitelerde tüm sorunların dolaylı dolayız temel kaynağı olan YÖK kaldırılmalıdır. Yerine özerk-demokratik üniversite kurumu yerleştirilmeden öğrenci gençliği, öğretim üyelerinin ve tüm üniversite çalışanlarının sıkıntıları çözülmeyecektir."

Halkın sınıflar, emekçi çocuklarının düzene karşı muhalif olduklarını ve okullardan çeşitli örgütlenmeler yaratarak haklarını arayacaklarını çok iyi biliyor. YÖK'le birlikte paralı eğitimi yer-

leştirilmeyi ve de öğrenci hareketini etkisiz hale getireceklerini düşünüyorlar.

Emekçi çocukları, faşist, şoven ve gerici bir eğitim sisteminden yana değildir. Emekçi çocukları, kâr için yapılan eğitimden yana değildir. Emekçi çocukları, demokratik halk üniversitelerinden yana oldukları için, faşizm onları okullardan uzaklaştırmaya çalışıyor. Paralı eğitim uygulamasıyla okullarda başarılı olacak öğrenciler değil, çok parası olan öğrenciler daha çok okuyacak.

Erciyes Üniversitesi'nde 6 Kasım günü basın açıklamasına katılan öğrencilerden yaklaşık 30 kişi, ertesi gün polis tarafından kantinden zorla alınarak Terörist Mücadele Şubesi'ne götürüldü. Gözaltına alınmaları aynı gün serbest bırakıldılar. Öğrenciler bunun üzerine yaptıkları açıklamada, baskılarını, gözaltılarını vb. uygulamalarının amacının öğrenci mücadelesini sindirmeye yönelik olduğunu, ama Demokratik Öğrenci Platformu'nun hiçbir şekilde mücadeleyi bırakmayacağı belirtilerek çalışmalarını sürdüreceklerini söylediler.

Gazetemizin baskıya hazırlandığı sırada elimize ulaşan son bilgilere göre, 6 Kasım'da basın açıklamasına katılan 30 öğrenciden 4'üne okul idaresi tarafından soruşturma açıldığı öğrenildi ■

IŞIKLI YOL

Onur DERSİM

"DBH"nin Hac yolculuğu

"Adlarımız farklı olabilir, Ama soyadımız Türkiye'dir" sloganıyla; kendilerine "Demokratik Barış Hareketi" diyen bir oluşum daha Konya'da Feodal düzenin seçim oyununa balıklama atladı.

Kasas: oldukça dolu müteahhit Veziroğlu önderliğinde; şatafatlı gazete ilanları, mahiyeti oldukça yükü taşıyan ve uçak konvoyları eşliğinde Ankara'ya "çıkarma" yapan DBH, "soyadları Türkiye"nin anlamını şatafatlı anlattılar. Peygamberleri Kemal'in huzuruna çıktılar, kutsalî mezarına yüz sürdüler, destur alarak işe başladılar. Veziroğlu, Osmanlı Sultanları ve Vezirlerinin evladı faşist Türk devletine bağlılığını, gerçekte Veziroğlu olduğunu ispatlayarak ortaya koydu.

Veziroğulları, İzzetin Doğan-Rıza Zelyut gibi, Alevi inancı halkı düzene adapte etmek isteyen kodamanlardan, oynadığı siyasi rol itibarıyla ötede farkı olmadığını gösterdi.

Bazıları bizzat düzen partileri içerisinde, diğerleri de sözde "bağımız" mezirler içerisinde kümelennmiş olsada gerçek budur. Farkları ayrıntıdadır. "Laik- Demokratik" denilen Türk devletine ve onun resmi ideolojisi Kemalizm'e bağlılıkta ortaklardır.

Tevazuların Osmanlı İmparatorluğu'nun günümüzdeki devamı faşist Türk devletine bağlılık zemininde yürütülen bir Alevilik, Osmanlı'ya karşı köylü kitlelerinin direniş bayrağı olarak yükselmiş Anadolu Aleviliği'ne de ihanettir. Hızır Paşalının yoluna girmekdir. 3. Triyonluk seçim ruşvetlerine istihlanınların, Diyanetten kürsü talebileri yolu çıkarılmanın rolü budur. Anadolu Aleviliği'nin ileri olan yönlerini bir kenara irtatıp, mistik yanını bayraklaştırarak ve onu sadece İslam içindeki bölünme çerçevesinde, İslamın bir tür yorumu olarak sunan ideologların durumu budur.

İslam etkisi olsada, Anadolu Aleviliği'nde Zerdürlük, Şamanizm, Yeni Platonculuk, Yunan felsefesi ve Anadolu uygarlığında ciddi bir rolü olmuştur. Anadolu'da Aleviliğin, İran'daki Şii'lik yada Suriye'deki gibi olmamasında, devletin sunni kimliği ve büyülikle Alevi inancın ezilen konumlanışı rol oynamıştır. İnsana, emeğe değer, zulüm düzenine başkaldırı biçimindeki ileri öğeler buradan kaynaklanmıştır. Hızır Paşalar bunlara değil (sınıf karakterleri gereği), Devleç Alevilik bayrağını sallamaktadırlar. Onada ileri olan ne varsa yozlaştırılmaktadırlar.

"Alevi Hareketi" denilen şeyde yekpare değildir. Bu "hareket" teki burjuva-feodallerin kavgalarının, kendi gerici imtiyaz ve üstünlükleri mahiyetli olduğu açıktır. Bunu teşhir edip, karşı çıkarken, ezilen bir inancın grubu olan Alevi halkın, ezilenlere karşı mücadelesinde demokratik bir yön olduğu da doğrudur. Bu yönü elbette desteklenir. Sistem içi, "Demokrasi-Bağ-Kardeşlik" edebiyatı DBH'nin de parçasıdır. Kimden gelirse gelsin, sistem içi bu hayallerin gerçekleştirilmesini açuran balonlar patlatılmaldır. Tıkanan sistemin imdadına; emperyalist sözde çözüm projeleriyle yetişenlerin politikasına göre konumlanan, ve emperyalist efendiler aracılığıyla bu politikaya göre adım-adım hazırlanan Türk hakim sınıfları ile sorunlara sözde çözüm bulanlar, çözümsüzlüğün adaydırlar. "Soy-İnanç-sınıfsal farklılıkların kavga nedeni olmaktan çıkmasını" sistem bayrağını yükselterek ifade eden DBH aldatmacasının görülmesi zor değildir. "Yeni Dünya Düzeni"nin sacayağı olan "Liberal sol"un düzen içi özgürlük profesininin, Mesut Yılmaz ve Korkut Özal'lardan temele ilişkin farkı kalmış mıdır? "Savaşla sonuç alınamayacağı", "siyasi çözüme" yönelinmesi gerektiğini söyleyen ve "hayat-mayat" meselesinde olsa, "radikal değişiklikler" kararı aldıklarını açıklayan bu güçlerle, sistem içi siyasal çözümlere araya nasıl bir ayırım çizgiyi çekilebilir. Sözde bunlara karşı olduklarını söyleyen, geleneksel Kemalist çizgi bayrakları "ulusal solcu" Perinçek'lerin devletçi yürüyüşü de sistem içidir.

Tüm ezilenleri birleştirecek yegane bayrak, devrimci proletaryadır. Ulus ve inanc bayrakları, ezilenlerin ve emekçilerin arasına çiller örür, önyargıları pekiştirir, dar görüşlülüğü güçlendirir. İşin bir başka yönü ulucu ve inancı bayrakları; o ulus ve inancın egemen güçleriyle emekçileri arasındaki ayırımı maskelemeye, egemenlerin çıkarlarına emekçileri alet etmeye götürür. Ezilenler böler, birleşik devrimci mücadeleyi zayıflatır. DBH bayrağı, Sunni-Alevi-Yezidi emekçilerini bölme bayrağıdır. Kürt-Türk-Ermeni-Arap emekçilerinin birliğini baltalamaya ve böylece düzene hizmet etme bayrağıdır.

Proletarya, ulus ve inanc temeline dayalı bir örgütlenmeyi reddeder. Dünya proletaryasının bir taburu olarak bulunduğu halkada her ulus ve inancı tüm emekçileri birleştirmek için proletaryanın laziz sancağını yüksektir.

Her milliyetten emekçilerin, ezilen Kürt ulusu ve azınlıkların, Alevi-Yezidi vb gibi ezilen inanc gruplarının zulüm altında tutulması, aşağılanmasını sahibi olan bu sistemi yıkmayı değil, onun içerisinde kalarak çareler aramayı yol eylemiş olanlar kervanındadır DBH.

Düzenin resmi ideolojisi olan Atatürkçülük çabutunu sallayarak, Alevi sorunlarına çözüm arayanlara sormazlar mı?

Alevilerin horlayan, dışlayan, baskı dayatan faşist Türk devleti ve resmi ideolojisi Kemalizm değil midir? Onları sırtlayarak tüm ezilenler gibi Aleviler üzerindeki baskıya dayanlayıp, ortak olmuyor musunuz?

Türk hakim sınıflarının seçim oyununa karşı çıkarken, elbet bizinde bir seçimimiz vardır. Halk Savaşıyla devrimin zafiri ve Halk İktidarı seçimi için oy değil, tüm emekçilerden bu yürüyüşe katılmalarını istiyoruz.

Demokrasiyi kazanmanın, kardeşliği gerçekleştirmenin, barışa uzanmanın başka yolu yoktur.

Adları değişik olsada, gerçekte soyadları Atatürk ve Düzen olanlara verilecek tek cevap budur ■

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu Kuruldu

Kamu emekçilerinin ekonomik-demokratik ve siyasal taleplerini yaşama geçirmek, demokrasi mücadelesine daha aktif katılımı sağlamak, sermaye ve onun örgütlenmiş biçimi olan devlete karşı sendikaların güçlerini birleştirerek organize bir biçimde mücadele etmek amacıyla sürdürülen konfederasyonlaşma çalışmaları, 11-12 Kasım günü Ankara'da yapılan "Tüzük ve Kurucular Kurultayı" ile sonuçlandı.

Sendikalardan seçim ve atama ile gelen toplam 500 delegenin katıldığı Kurultayın açılış konuşması, KÇSKK Dönem Sözcüsü Orhan Altuğ tarafından yapıldı.

Divan oluşumundan sonra konuşmaların konuşmasına geçildi. Siyasi parti temsilcileri, partilerinin seçime yönelik düşüncelerini ifade ettiler.

İçiş sendikaları temsilcileri, kamu emekçilerinin amir-memur ilişkilerini yırtarak bugünlere geldiğini, toplumun tüm emekçi kesimlerinin örgütlenmesi gerektiğini, koşulların ortak mücadeleyi zorunlu kıldığını, geçmişten dersler çıkarılması ve tüm çalışanların ve onların sendikalarının tek çatı altında birleşmeleri gerektiğini, bugün burada bulunan insanların atıldığını, önemli olanın bağlayıcı ve ilkesel kararlar alarak mücadelenin önünü açmak olduğunu belirttiler.

Prof. Alparslan Işık, sendika ve siyaset ilişkisini kısa ve öz konuşması ile bilimsel olarak ortaya koydu.

Ülkemizde insan hakları ihlallerine karşı mücadelede önemli katkıları olan İHD adına konuşan Genel Başkan Akın Bırdal ise; ülkede önemli bir kriz yaşandığına, kurtuluşun ezilenlerin ortak mücadelesinde olduğunu, bunun için bir şeylerin söylenip hayata geçirilmesi gerektiğini, ezilenlerin yanyana duruşundan çekinilmesinin doğru olmadığını, aksi takdirde mücadelenin eksik kalacağını söyleyerek "Barış ve Özgürlük Bloku" oluşturulmasını önerdi.

Konuşmaların konuşmalarından sonra esas gündem maddesi olan tüzük görüşmelerine geçildi. Daha işin başında, Genel Kurul'a önerme sunmak, düşünce açıklamak için 50 imza ile sınırlama getirildi.

Kurula, öz itibarıyla birbirinden pek farklı olmayan iki tüzük önermesi sunuldu. Tüzük tasarılarının tüm maddeleri, bir lehte bir aleyhte konuşulduktan sonra, "kabul edenler, etmeyenler, kabul edilmiştir" şeklinde

oydurumlarıyla geçti. Önerme sahiplerinin dışında zaten başka bir delegenin konuşma hakkı yoktu.

Örgütlenme modelinin bir bütün olarak görüşülmesinin kabul edilmesi üzerine divan, konuşmak isteyenlere söz hakkı verileceğini açıkladı. On seçmiş kişi isim yazıldı. Fakat bir kişinin konuşmasından sonra bir önerge verilerek çalışmaların daha önce olduğu gibi sürdürülmesi istendi. Önergenin kabulünden sonra doğal olarak bazı gerginlikler yaşandı. Yöntem olarak önerme sahiplerinden üçer kişiye söz hakkı verildi. Konuşmacılar, önermelerindeki örgütlenme modellerini savundular. İki model arasındaki tek fark, il meclisleri idi. Dolayısıyla konuşmacılar özünde aynı şeyleri söylüyorlardı.

Örgütlenme modeli ve diğer maddelerin görüşülüp kabul edilmesinden sonra, tüzüğün tüm üzerindeki görüşmelere başlandı. Az sayıda delegenin konuştuğu ve üç dakika ile sınırlanan bu bölüme konuşmacılar: "Bu kurultay demokratik geçmemiştir. Konfederasyon, sendikaların toplamı değil, mücadele örgütüdür. Örgütlenme modeli, bürokratik bir yapılanmayı öngörüyor. Ekonomik-demokratik, siyasal mücadele, bütünsellik içinde sürdürülmeli, toplumsal olaylar karşısında seyyirci halsizmemalı, kurultaydan bir mücadele programı çıkarılmalıdır." diyerek, önümüzdeki süreçte ilişkin konuşulan ve daha önce alınan eylem kararlarının dile getirilmediği, kısır ve biçimsel tartışmalarla zamanın doldurulduğu, bu nederde konfederasyonun bir mücadele örgütü olmaktan çok bir çatı örgütü olacağı, bu durumun hak ve özgürlüklerin kazanılmasında yetersiz kalacağı görüşlerine yer verdiler.

Konuşmalardan sonra üçlü ittifakın hazırlanmış olduğu tüzük, Genel Kurul tarafından oy çokluğu ile kabul edildi.

Daha sonra, sonucu belli olan GYK ve MYK organ seçimlerine geçildi. Bu sırada salondan 200'e yakın delege çeşitli nedenlerle ayrılmış-

u. Tek liste ile girilen seçim, üçlü ittifak kazandı.

Merkez Yürütme Kurulu'na Kemal Bal (Eğitim-Sen), İrfan Erdem (Tüm Maliye-Sen), Orhan Altuğ (BİS), Mehmet Görgülü (...), Vahit Genç (Tarım-Sen), Burhan Görür (Sosyal Hizmet-Sen), Sevil Erol (Tüm Sağlık-Sen), Faysal Özçiftçi (Tüm Bel-Sen), Kemal Keleş (Tüm Haber-Sen), Fevzi Gerçek (Tüm Sağlık-Sen), Siyami Erdem (Eğitim-Sen) seçildiler.

Genel Kurulda ayrıca Dinar depreminde zarar gören kamu emekçileri için bir yardım kampanyasının başlatılması, sendikalarda çalışanlarla toplu sözleşme yapılması, T.Kürdistan'da yaşananların son bulması için bir "Barış Cephesi"nin oluşturulmasına yönelik çağrı yapılması, Kamu Personel Yasası, İller Yasası, anti-demokratik yasalara karşı mücadele edilmesi, üç ay içerisinde bir TİS taslağının hazırlanması, genel seçimlere ilişkin politikanın belirlenmesi vb. tavsiye kararları alındı.

Tüm Sağlık-Sen Genel Başkanı Fevzi Gerçek'in Bayrampaşa Cezaevi'nden gönderdiği gerçekçi ve anlamlı mesajı, dostlarının yoğun alkışlarıyla selamladı.

KURULTAYIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Kurultayın her anı, aslında başlı başına bir değerlendirme konusu. Çıkarılması gereken o kadar dersler ve acı gerçekler vardı ki, bunların hepsini anlatmanın olanacağı yok.

Anlayışlarımız, insanları kendilerini ifade etmelerinin engellenmesi, düşüncelerinin, delege üstünlüğüne dayanarak baskı altına alınması,

burjuva-feodal kültürün, devrimci demokratik kültüre baskın gelmesi, hoşgörülü ve anlayışlı olma yerine duygusallık, tepkisel ve sakılganlık, demokratik davranışlardan uzaklaşma, siyasi düzey düşüklüğü ve seviyesizlik, ne söyleydiğinin farkında bile olamamak, sınıf mücadelesi karşısında tutunamayıp soluğu düzen içi mücadelede gören anlayışların "sol" söylemlere bürünmeleri, demokrasi adına, demokrasinin kutulması, daha neler neler...

Konfederasyon konusu, tüm kamu emekçilerini ve emek cephesini yakından ilgilendiren bir konudur. Kamu emekçileri bu noktaya kolektif bir mücadele ve zorlukları aşarak geldiler. Mücadele alanlarında yanyana yürünen ve yaşanan bu olumlu davranışlar, yaratılan ortak değerler, her nedense Genel Kurullarda unutuluyor. Koltuk hırsı, sektör ve grupçu tavırlarla her şey altüst ediliyor.

Eğer demokrasi, söylem olmaktan çıkartılıp bir yaşam-davranış biçimine dönüştürülmezse, sendikalarda ciddi sorunların yaşanacağı, bunun ise dışı yönelik mücadeleyi önemli ölçüde zayıflatacağı çok açıktır. Genel Kurul, sendikal demokrasi ve siyasallaşmanın önemini bütün çıplaklığı ile ortaya koymuştur. Bu sorun giderilmeye çalışılmalıdır. Bu konuda herkese önemli görev ve sorumluluklar düşüyor. Umarız bundan böyle bu tür olumsuzluklar yaşanmaz.

Kabul edilen tüzükteki örgütlenme modeli, sakattır. Çünkü;

✓ Tepede iki karar organının (MYK-GYK) olması, taban iradesini, insiyatifini etkisiz kılmaktadır.

✓ GYK üyelerinin bir kısmının atama (Sendika Başkanları) bir kısmının seçimle gelmesi, anti-demokratiktir.

✓ Bir üyenin iki organında aynı anda yer alması yanlıştır. Hatta bir Sendika Başkanı üç ayı karar organında görev ve sorumluluk almıyor. (Sendika Başkanı, GYK, MYK)

Bu örgütlenme modeli, bürokratik yapılanmadan başka bir anlam ifade etmez. Bu önemli noktaların Kurultayda açılmaması en önemli eksikliklerdir. Öncü Kamu Emekçileri Kurultaylara, Genel Kurullara delege olarak katılmalarının ne kadar önemli olduğu açıktır.

Tüm yaşanan bu olumsuzluklara rağmen, Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonlaşmıştır. Geçmişten dersler çıkararak, mücadeleyi iberiye taşımak diye bir derdimiz vardır. Disiplin, kararlı ve sürekli bir mücadeleye yönelmek, bir zorunluluk olmalıdır ■

PartizanSesi/İzmir: İzmir Kamu Çalışanları Sendikaları Koordinasyon Kurulu (KÇSKK)nda yer alan çeşitli iş kollarında örgütlenmiş sendikaların birçok yöneticisi hakkında İzmir Valiliği ve Emniyet Müdürlüğü'nün 4-10-1995 tarih ve 3.11 sayılı yazısı uyarınca adli ve idari soruşturmalara açıldı.

İşçi, memur, emekçi halkı baskı ve sindirme politikalarıyla susturmaya çalışan faşist Türk devleti, kamu emekçileri üzerinde estirdiği terörle, soruşturma tehditleriyle 5 yıldır süren kamu emekçilerinin haklı mücadelelerini sekteye uğrattırma çalışıyor.

İzmir Valiliği makamının Emniyet Müdürlüğüne talimat vererek açtığı ve hiçbir idari ve hukuki temeli olmayan bu soruşturmalara sonuca sendika yöneticileri ve üyelerinden çalışmaları kurum ve kuruluşlar aracılığıyla savunmaları istenmektedir. İzmir Cumhuriyet Savcılığı ve idari yetkililerince yürütülen bu soruşturmalardan gerekçe olarak da "İzmir'de düzenlenen izmitli, izinsiz çeşitli toplantı ve gösteri yürüyüşlerinde aktif olarak görev alıp faaliyet göstermek" belirtiliyor.

09-11-1995 tarihinde İzmir Kamu Çalışanları Sendikaları Koordinasyon Kurulu adına bir basın açıklaması yapan dönem sözcüsü Sevilay Adıgüzel, söz konusu eylem ve etkinlikleri ise şöyle sıraladı:

"15-03-1995 tarihinde Gaziosmanpaşa katliamını protesto eden basın açıklamasına katılmak.

17-04-1995 tarihinde Konak'ta sendikal hak-

İzmir KÇSKK Üyelerine Soruşturma

ları almak için iş bırakma ve vize eylemi yapmak.

17-06-1995 tarihinde Konak'ta "Memur Sendikaları Yasası'nın çıkarmasını" protesto etmek.

16-06-1995 tarihinde Alsancak'tan otagara yürüyüş düzenlemek.

20-06-1995 tarihinde Konak'ta Genel Başkanlarımızın Ankara'da gözaltına alınması nedeniyle oturma eylemi düzenlemek.

22-06-1995 tarihinde DYP 11 Binası'nda bu partinin tutumunu protesto etmek.

05-08-1995 tarihinde Konak'ta TÜRK-İŞ'in Ankara mitingine destek amacıyla basın açıklaması yapmak.

2 Temmuz Sivas katliamına ilişkin etkinlikler düzenlemek.

Buca Cezaevi'ndeki baskı ve katliamlara karşı cezaevi önünde, Adliye önünde, BSP önünde yapılan basın açıklamalarına katılmak.

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde yapılan yürüyüş ve miting katılımı, ayrıca 17 Ekim 1995 tarihinde "İzmit üretimimizden gelen gücümüze" kullanılmak gibi çeşitli faaliyetlerdir." diyor Adıgüzel basın açıklamasına şöyle devam etti;

"Valilik, bugüne kadar Emniyet Müdürlüğü aracılığıyla açtığı adli soruşturmalardan sonuç alamayacağına görmüş olmak ki, son yedi aylık bir dönem hapsiyat faaliyetlerimizi topyekün hem adli, hemde disiplin soruşturmalarıyla bizi cezalandırmayı gündeme getirmiştir. Ancak KÇSKK olarak insan hakları, demokrasi ve özgürlük mücadelemizi şimdiki kadar olduğu gibi her şeye rağmen bundan böyle de sürdüreceğiz. İnsanca ve onurlu bir yaşam için yürüttüğümüz bu sendikal mücadele sendika yöneticilerimize, üyelerimize yönelik Valilik Makamı'nın bu tutumunu ve uygulamalarını protesto ediyoruz. Baskıların bizi yıldıramayacağını bir kez daha yinelemek istiyoruz" diyor Sevilay Adıgüzel kamu çalışanlarının tepki ve kararlılığını dile getirdikten sonra haklarında idari soruşturma açılan ve tespit edilebilen sendika yöneticilerinin isimini şöyle sıraladı: Alim Murathan(Ener-Sen), F.Ayhan Özkaya(Maden-Sen), Ramiz Sağlam(Tüm Maliye-Sen), İsmail Karademireli(Tüm Sağlık-Sen), Abdurrahman Nalır(Tüm Gıda-Sen), A.Haydar Yundan(Tarım-Sen), Caner Canlı(Eğitim Sen 5 No'lu Şube), Bekir Böbe(Tüm-Haber-Sen), Fikret Do-

ğan(Eğitim-Sen-1 No'lu Şube), Erol İbiş(Eğitim-Sen 1 No'lu Şube), Galip Güçlü (Eğitim-Sen 2 No'lu Şube), Ali Göktuğ (Eğitim-Sen 6 No'lu Şube)

İzmir'de kamu çalışanları üzerinde estirilen bu idari soruşturmanın halen devam etmesi nedeniyle ve kamu sendikaları üzerinde kurulmak istenen baskı ve sindirme sisteminin daha da boyutlanmasını protesto etmek amacıyla İzmir kamu emekçileri sendikaları dönem yürütmesi adına Sevilay Adıgüzel 25 Kasım günü bir basın açıklaması daha yaptı. Basın açıklamasında; İzmir kamu çalışanları olarak ve pek çoğu da Demokrasi Platformu içerisinde yapılan sendikal çalışmaların 6-7 ay sonra "zoraki" bir biçimde "suç" konusu yapılmasına değinen Adıgüzel şöyle devam etti: "En karanlık dönemleri aratmayacak anti-demokratik, baskıcı uygulamalara karşı demokratik hak ve özgürlüğe dayanan eylemlerimiz suç konusu yapılamaz. Bu eylemler, örgütlü 500 bin kamu emekçisinin ortak eylemleridir. Hatta tüm demokratik güçlerin arkasında olduğu ve desteklediği eylemlerdir. Bu cepheye gelen her türü saldırı, karşısında 500 bin kamu emekçisinin örgütlü gücünü ve tüm demokratik güçlerin tepkisini bulacaktır" diyor Adıgüzel, faşist Türk devletini uyararak, "Demokrasi ve özgürlük mücadelemizi şimdiki kadar olduğu gibi her şeye rağmen bundan böyle sürdüreceğiz" dedi ve kamu emekçilerinin insanca ve onurlu bir yaşam için mücadelede kararlı olduklarını vurguladı ■

İnsanlara yine kursun

Haber Merkezi: Faşist diktatörlük ayakta kalabilmek amacıyla masum insanların kanını dökmeye devam ediyor. 16 Kasım Perşembe günü saat 17:00 civarında bir ihbar üzerine Sarıgazi otobüs durağında pusu kuran polis-jandarma, pusu kurdukları kişilerin otobüs durağını gelmesiyle birlikte herhangi bir teslim ol çağrısı yapmadan ateş açmış, açılan ateş sonucu Hayrullah Çelebi ağır Birol Alabalık hafif şekilde yaralanmıştır. Yaralılar daha sonra tedavi için ambulansla hastahaneye götürülürken, ağır şekilde yaralanan Hayrullah Çelebi yolda olmuştur. Hafif yaralı olan Birol Alabalık ise iki saatlik bir tedaviden sonra sorgulanmak üzere gözaltına alınmıştır. 18 Kasım Cumartesi günü toprağa verilme üzere adli tarafından Adli Morg'dan alınıp Yenidoğan'a getirilen Hayrullah Çelebi'nin cenazesi buradan polis tarafından kaçırıldı. Daha sonra aile tarafından geri alınan cenaze polis tarafından tüm engellemelere rağmen 500 kişinin katılımıyla Yenidoğan mezarlığına gömülmüştür. Gözaltına alınan Birol Alabalık 27 Kasım günü çıkarıldığı mahkemede tutuklanarak sağmalcılar cezaevine gönderildi ■

İzmir emniyetinden bilimsel çalışmaya engel

Partizan Sesi/İzmir: İHD İzmir Şubesi'nin, Eğitim-Sen ile ortaklaşa gerçekleştireceği "İlkokul öğretmenlerinin, insan hakları açısından eğitimi" konulu bilimsel çalışma İzmir Emniyet Müdürlüğü'nce engellenmek isteniyor. İHD İzmir Şubesi tarafından organize edilen bilimsel çalışma 22 Kasım günü Valiliğe bildirildiği halde, Emniyet Müdürlüğü İHD'ye çekilen bir faksla hukuk dışı ve ciddi görülmesi mümkün olmayan bir gerekçeyle bilimsel çalışmayı engellediğini açıkladı.

İHD İzmir Şubesi, bu engelleme girişimini protesto etmek ve konuyla ilgili bilgi vermek için 25 Kasım günü dernek binasında bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında, "Bu proje yedi ilde gerçekleştirilen bir projedir. Hiç birinde İzmir Emniyet Müdürlüğü'nün benzer bir gerekçe ile sürülmemiştir. Asıl amaç ilginçliklerin insan haklarından ayrılmaları rahatsızlıktan kaynaklanmaktadır. Bir yandan insan hakları dersi koyulacak, diğer yandan ders verecek eğitimcilerin bilgilenmesinden rahatsızlık duyacak ve engelleneceksiniz. Bu, devletin insan hakları konusundaki samimiyetsizliğinin açık bir kanıtıdır." diyen dernek yönetimi, devletin demokratikleşme hareketindeki samimiyetsizliğini ve gerçek yüzünü teşhir ederek, "Engelleme girişimini şiddetle kınıyoruz ve protesto ediyoruz" dedi ■

Sağmalcılar Cezaevi'nde saldırı

Partizan Sesi/İstanbul: Devrimci tutsakların bedenlerini yatararak sürdürdükleri açlık grevleri sonucunda elde ettikleri haklar, cezaevi yöneticilerinin ve devletin zoruna gidiyor. Tutsakların haklarını parça parça gaspetmek için denenmedik yol bırakmayan bu insanlık düşmanları, niteliklerini son olarak Buca katliamında göstermişlerdi.

Burjüva basının sık sık hedef gösterdiği Sağmalcılar Cezaevi'nden 28 Kasım günü mahkemeye götürülen tutsaklara jandarma tarafından saldırı yapıldı.

Saldırı sonunda Okkes Karaoğlu ve Nurettin Em adlı TKP(ML) tutsaklarının yaralandığı, Nurettin adlı tutsağın kafasına 2 dikiş atıldığı öğrenildi. 30 Kasım günü yine mahkemeye götürülen tutsaklara jandarma tarafından saldırı yapıldı, saldırı ortamının Ümraniye Cezaevi'nde de yaratılmaya çalışıldığı ve gerginliğin devam ettiği öğrenildi ■

Gözaltındaki kayıplara engel ol!

Partizan Sesi/İstanbul: Faşist Türk devletinin zulüm, sömürü ve katliamlarla yoğrulmuş düzenine karşı çıkan, bunun paralelinde emekten, özgürlükten, kardeşlikten ve eşitlikten yana tavır koyan devrimci-demokrat-yurtsever insanlar ve sıradan herkes artık haklı sınıfların bir numaralı hedefi olmuş durumdadır.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası ile milyonlarca kişiyi işkenceleden geçiren, binlerce sını tutulduyan, yüzlerce sını sakat bırakan faşist Türk devleti ve kolluk güçleri faşizan uygulamaları engelleyemedikleri ve her geçen gün boyutlanan devrimci mücadeleyi durdurmanın çaresi olarak insanları kaçırıp, işkenceye kattıktan sonra cesetleri her hangi bir yere atmakta veya yakmakta görüyor. Faşist kolluk güçleri son 4-5 yıl içerisinde yoğun olarak uyguladıkları kaybetme operasyonlarında şimdiye kadar yüzlerce insanı gözaltında kaybettiler.

Hasan Gülünay, Hüseyin Toraman, Aysel Malkaç, Ayhan ve Ali Efeoğlu, Yusuf Erişti, İsmail Bahçeci ve yüzlerce kaçırılıp kayıplar listesine eklenen, **Aysenur Şimşek, Rıdvan Karakoç, Hasan Ocak, Sinan Demirbaş** ise işkenceci tarafından katledildikten sonra cesetleri bir hastahane avlusunda, bir ormanda, bir yol kenarında veya mezarlıklarda bulundu. Şimdi de **Düzgün Tekin** kaybedilmek isteniyor.

Tekstil İş 2 No'lu Şube Delegesi olan **Düzgün, Dersimli'dir.** Zaten faşist kolluk güçleri için en büyük suç unsuru Dersimli olmasıdır.

Düzgün Tekin'den 21 Ekim'den bu yana haber alınmıyor. Düzgün'ün evinde kaldığı akrabaları ise Düzgün'ün sürekli olarak takip edildiğini ve kaybolduğu tarihe kadar evin önünde bekleyen taksinin de bir daha da ortada görünmediğini belirttiler.

Ailesinin, avukatlarının yaptıkları bütün başvurularında resmi makamlarca devamlı olarak yarıtsız bırakıldı.

36 gündür **Düzgün Tekin** kayıp, faşist kolluk güçleri listelerine yeni bir kayıp eklemek istiyor. **Buna izin verme!**

25 Kasım günü Galatasaray Lisesi önünde yapılan oturma eyleminde konuşan **Anne Elif Tekin,** "Devlet bizden ne istiyor. Söylesin, ce-

sareti varsa, söylesin ve gelsin bizde kaybet-sin. Vah zalim devlet vah. Yok, artık yeter, ben devlete karşıyım, devlet evladımızı getir-sin. Bütün zalimler fukaraları eziyor. Devlet bizim köyümüzü yaktı, yiyeceğimizi kesti, biz-de gurbete düğük ve gurbete geldik. Dersim-lyiz diye bizlere burada da baskı yapıyorlar. Ben artık susmam, ben Düzgün'ü mü istiyorum." diyerek faşist diktatörlüğe lanet okuyordu. Aynı eylemde konuşan İHD Genel Başkanı **Akın Birdal'da "Anaların, babaların, dostların, yakınların başlattığı kayıplar konusunu gündemden düşürmemek için desteklemek gerekiyor. Bizler bu ülkede (kayıplar ülkesinde) yaşıyor olmaktan utanç du-yuyoruz. Ya kayıpları durduracağız, ya da bu utançtan kurtulamayacağız. O nedenle herbes, bu ülkede kayıpları durdurulması-na ve bugüne değin kayıplara neden olan-lardan ve bunların sorumlularının açığa çıkarılmasından ve hesap sorulmasından kendini sorumlu saymalıdır."** dedi. Hüseyin Toramanın annesi **Hatice Toraman da, "6 aydır yaptığımız oturma eyleminde insanlara kayıpların sesini duyurduğumuz halde, hala ard arda kayıplar daha da artıyor. Çocuklarımız ne etti ki kaybedildiler. Anaları ağlat-**

maktan zehk alıyorlar. Kana susanların vampirler doymadılar mı çocuklarımızın kanlarını içmekten. Evlatlarımızı kaybettik-leri gibi alçaklar ellerimize telefon açarak "Çocuklarımızı öldürdük, şimdi sıra siz-lerde" diyerek tehdit ediyorlar. Onlar iste-dikleri kadar tehdit etsinler, bizim evlatları-mızın yolundan sonuna dek yürüyeceğiz. dedi.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde yatmakta olan **DHKP-C, TKP(ML), TİKB, MLKP, DY ve İDEP** dava tutsakları adına yapılan açıklamada ise, "Faşizmin amacının halka mesaj vere-rek suskun toplum yaratmak olduğuna biliy-ruz. Düzgün Tekin onurlu, özgür bir yaşam mücadelesinin savunucusu olduğu için kaybe-dilmek, katledilmek isteniyor. Bu mücadelede bizlere düzen görevi yerine getirelim" derildi.

Faşist Türk devletinin kendi sultanatını ve sömürüsünü sürdürmek için başvurmadığı uygulamadığı yol, yöntem kalmadı. Her saldırı-sında yenilen kendisi oldu. Çünkü bir güde-nin ardından onlar, yüzler mücadele içindeki yerlerini aldılar- alıyorlar. Halk işkenceci-lerle infazlarla, katliamlarla susturamazsınız. He-zaman haykırarak, daima haykıracağız. ■

Yeni İşkence Merkezleri: Hastahaneler

Partizan Sesi/Kartal: 02.09.1995 Tarihinde Bahçelievler'de bir soygana katıldıkları iddia edilen ve devlet güçlerince üzerlerine açılan ateş sonucu yaralı yakalanan **Müslüm Yalçın** ve **Sinan Tepe'ye,** tedavi edilmek üzere götürüldükleri **Bezmîâlem Valide Sultan Vakaf Gureba Hastahanesi'nde** psikolojik ve fiziki işkence yapıldığı ortaya çıktı. Konuyla ilgili olarak **Yalçın** ve **Tepe'nin** yakınları **29 Kasım Perşembe günü** İstanbul Tabipler Oda-sı'nda bir açıklama yapıldı. Yapılan açıklamada, **Müslüm Yalçın'a 7 hasta bakanı tarafından** saldırıldığı ve hakaret edildiği bir doktorun-da polislerle, "Bacagındaki kursunu siz orada çıkarırsınız" dediği ifade edildi. Ça-

uşmada kafasından yaralanan **Sinan Tepe'nin** ise, tedavi amacıyla hastahaneye getirildiğinden hastahane personeli tarafından saçların-dan çekilerek sedyeye yatırıldığı, hastahane personeli tarafından hakarete ve şiddete maruz kaldığı kaydedildi. **Müslüm Yalçın'ın** halası **Cemile Yalçın, Müslüm ve Sinan'ın** ilk önce Terörle Mücadele Şubesi'nde işkence gördük-lerini, hastahaneye işkenceden sonra götürül-düklerini söyleyerek, "Hastahaneler işkence merkezi olmamalıdır. Hipokrat yemini et-miş doktorlar, insanların öldürülmesini sa-vunamaz" dedi. **Müslüm Yalçın ve Sinan Te-pe,** yaptıkları yazılı açıklamada, hastahane-de gördükleri kötü muameleyi dile getirdiler.

Yalçın, yaralı olarak götürüldüğü **Terörle Mücadele Şubesi'nde,** akşama kadar işkence gö-rüldüğü ve işkence izlerinin doktor tarafından görüldüğü halde rapor edilmediğini ifade etti. **Tepe ise bir doktorun polislerle "Ben sizleri yerinizde olsun, bu komünistleri öldürü-düm" dediğini** ifade etti. Açıklamalardan sonra **Yalçın ve Tepe'nin** yakınları **İnsan Hakları Derneği ve Tabipler Odası'nda** suç duyurusun-da bulundular. Tabipler Odası'ndan bir yetki-li, bu olayla ilgilendiklerini belirterek; işken-ceyi yapanların tespit edilmesinden sonra grevli kamani işlemlerin yapılacağını söyledi ■

Sarıgazi'de dayanışma gecesi

Partizan Sesi/Sarıgazi: Sarıgazi Erdem Düzgün Salonu'nda hasta ve yardıma muhtaç aileler yararına bir gece düzenlendi. 17 Kasım günü düzenlenen geceye Sultancıbaşı Belediyesi çalışanları, Ümraniye HADEP Başkanı, HADEP Sarıgazi Beldé Başkanı, Sarıgazi, Kartal ve İzmir Partizan Sesi temsilci-leri konuk olarak katıldı.

Devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşundan sonra Tertip Komitesi adına söz alan **İbrahim Se-defoğlu** gecenin amacını, anlam ve önemini ifade eden bir konuşma yaptı. Konuşmasın-da: "Çiçe öyle bir duruma gelinceki, yoksul

insanlara yaşama hakkı tanınmıyor. Bu noktada duyarlı olan herkesi yoksul insanlara sahip çıkmaya çağırıyoruz. Bu da ancak ortak mücadele ve toplumsal dayanışma ile ortaya çıkar. Fakat bizim insanlarımız dayanışma konusunda pek duyarlı değildir. Biz sormayı hedeflediğimiz bi-letin çok altında satış yapabildik. Giderler çıkarıldıktan sonra ailelere verticok mik-tar çok gülmek durumdadır. Bu toplum suçudur; bu gece yardım amacıyla değilde sınısı bir partinin tanıtımı amacıyla yo-pulsaydı insanlar bilet fiyatlarına aldırma-dan alın akın gidirdi. Demek ki bizim in-

sanlarımız bireysel davranmakta ve sadı-ce kendi çıkarını düşünmektedir. Ve bun-da toplumun örgütsüzlüğüne bağlıyoruz. Ben inanıyorum ki toplum bu örgütsüzlü-günü aşacaktır. İnsanlar örgütlü oldukları sıvıroca ayakta durur. Örgütsüz ve iş-yersiz insanlar kendi sorunlarını da çöz-mez. Ben toplumu duyarlı olmaya çağır-yorum". dedi.

Konuşmalardan sonra birçok mesaj okunduğu gecede, Sarıgazi, Kartal ve İzm Partizan Sesi bürolarının cezaevlerine ve geceye yönelik mesajları kitle tarafından coşkuyla alkışlandı.

Gece, **Ozan Ferhat, Seyfi Doğanay, Grup Özgün, Grup Domane Dersim ve Folklo ekiplerinin** dinleti ve gösterilerinin ardu-dan olumsuz bir şekilde sona erdi ■

Seçim ülkemizin toplu

Ön açıklama:

Ülkemiz siyasi arenasında, yakın zamanda yapılacak erken genel seçim ilk gündem maddesi olarak yerini almış durumda.

Bu gündeme ilişkin burjuva cephesinde söylenenleri, yapılanları burjuva basın yayın organlarında hergün şu veya bu şekilde görmekte, duymakta ve okumaktayız.

Hakim sınıfların seçimlerden beklentilerini de ve seçimlere ilişkin görüşlerinde bir netlik varken, maalesef ezilen sınıfların cephesinde buna ilişkin bir netlik sağlanmamıştır.

Düzenle muhalif olan bu kesimlerde seçime ilişkin belli başlı iki çağrı vardır.

Bunlardan birincisi; emekçi yığınlara, sandığa gidip kendi "gerçek" temsilcilerini seçmesini öğütleyenlerin çağrısı.

Diğeri ise, ezilen milyonlara seçimin kurtuluş olmadığını söyleyerek, onlara "seçimleri aktif olarak boykot et" çağrısıdır.

Bu ikinci çağrının en etkili savunucusu TKP(ML) (Türkiye Komünist Partisi Marksist Leninistlerdir. Bizde bundan hareketle TKP(ML)'nin seçime ilişkin politikasının ayrıntılarını ilk aşından vermenin daha sağlıklı olacağını düşünerek tutsak bir TKP(ML) üyesiyle bir görüşme gerçekleştirdik.

Konuya ilişkin yaptığımız görüşmeyi ayne sunuyoruz.

PS: Sizinle esas olarak ülkenin bugünkü ve yakın gelecekteki durumu üzerine, buna bağlı olarak seçim sürecine ilişkin olarak alternatif bir ses olduğunuz için sohbet etmek istemiştik. Ancak, kırklı günleri geçen bir açık grevi süreci yaşadınız. Bu gerçekten yoğun bir süreçti. İsterseniz seçimlere geçmeden bu konu hakkında biraz sohbet edelim.

TKP(ML): Biz, devletin cezaevlerine saldıran yapacağından önceden tespit etmiştik. Gerek Türkiye Kürdistanı'ndaki saldırılar, gerekse diğer cezaevlerindeki saldırılar, sosyal hakları gaspetme bakımından olsun, sevk, sürgün ve tecrit politikaları bakımından olsun, Buca katliamından önce de belirgin bir şekilde mevcuttu.

Devletin bu saldırılarını ülkedeki ekonomik ve siyasi krizin yaratmış olduğu sonuçlardan ayrı düşünmek olanaksızdır.

Sosyal ve ulusal kurtuluş savaşı veren komünist ve devrimci hareketlere, başta halkımıza karşı devletin yönettiği topyekün saldırının bir parçası olarak cezaevlerinde saldırılar gündeme gelmiştir. Kısacası cezaevlerine yönelik bu katliamcı ve barbarca politikalar faşist diktatörlüğün dışındaki teröründen bağımsız değildir. Çünkü cezaevleri sınıf mücadelesinin önemli odaklarından birisidir. Dolayısıyla dışındaki saldırılardan bağımsız olarak ele almak siyasi ayırtmazlık olur. Daha öncede belirttim, biz TKP(ML) olarak saldırıların olacağını biliyorduk ve hazırlıydık. Buca katliamı harekete geçmemiz için dönüm noktası olmuştur.

Şunu özellikle belirtmek isteriz, Genel Direniş, bir çok dost devrimci örgütlerle birlikte, eş zamanlı ve eş güdümlü bir şekilde ve de ilk kez böylesine merkezîyetçi bir örgütlenme tarzıyla yürütülmüştür ve başarıyla sonuçlandırılmıştır. Altını çizmek gerekir ki, bu direniş gerek uzun süreklilik açısından olsun, gerek devrimci-dost örgütlerin eylem birliğini esasta disiplinli bir şekilde uygulanması bakımından olsun, gereksede varolan mevzilerin korunması ve yeni mevzilerin kazanılması bakımından olsun, cezaevlerindeki mücadele tarihi açısından önemli bir yere sahiptir. Buna vurgu yapmak ve şunu belirtmek isteriz, dün ve bugün saldırılara karşı nasıl hazırlıksız yarında hazırlıklyızdır.

PS: Devletin tutsaklara yönelik yeni yeni saldırıları başladı, hükümet değişiklikleriyle birlikte bu saldırı politikaları daha da yoğunlaşabilir. Bu konuda ne düşünüyorsunuz, saldırıları yeniden püskürtülecek misiniz?

TKP(ML): Komünistlerin temel görevi, düşmanla giriştiği herhangi bir muharebede bir yandan kazanılan mevzileri korumakken, bir yandan da yeni yeni mevziler elde etmektir. Düşmanın görevinde kaybettiği mevzileri tekrar ele geçirmektir. Bu durum, sınıf mücadelesi yasasının doğal gelişim kanunudur. Dolayısıyla düşmanın bugün, yani eylemin bitiminden hemen sonraki günlerde bazı cezaevlerine yönelik saldırısının altında yatan gerçeklik, bu muharebedeki yenilgisini hazmedememesi ve iktidar sopsasını devrimci güçlerin üzerinden eksik etmeme çabasıdır. Daha doğrusu; kamuoyuna güçsüz olmadığını gösterme çabıdır başka bir şey değildir.

Biz, hangi koşullarda olursa olsun, önümüze dikilen karşı-devrimci engelleri aşmak üzere ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak hazırlıklı olmamız halinde geri püskürtmeyeceğimizi ve aşamayacağımızı hiç bir engel tanımıyoruz. Hazırlıklı olduğumuzu da az önce belirtmiştim.

İnsanoğlu varolan statükoyla yetinmez, bu onun doğasında olan bir şeydir. Bu durum üretimin doğal seyri de ve sınıf mücadelesinin diğer alanlarında da böyledir. İnsanlık bu düzeye erişmişse, nedeni budur. Bu yüzden cezaevlerinde varolan mevzilerle yetinmek doğru değildir. Doğru olan varolan mevzileri koruyup, yeni mevziler kazanmaktır.

PS: Hükümet değişikliğiyle politikalar da (mevcut düzen politikalarında) değişiklik olacağını düşünüyor musunuz?

TKP(ML): Şunu belirtmek gerekirdi; gerek öngü safalarında mücadele eden bazı insanlarımızın, gereksede birçok devrimci dost akımın hükümet-iktidar kavramlarını yerli yerine oturtulmuşu, bunların birbirleriyle olan bağını yeterince bilince üzerine çıkartıp, doğru tanımlar yaptığını söyleyebiliriz. Söyleki, herhangi bir partinin hükümet olması, onun iktidar olduğu yönünde ya da iktidara geleceği yönünde yorumlanmaktadır. Oysaki bugün iktidara hakim olan klik Amerikancı kliktir. İktidar ortakları ise, bütün komprador burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının kendisi ve örgütsel ve siyasi arenadaki temsilcileri olan Amerikancı ve Avrupalı düzen partileridir.

Demek istediğimiz o ki, hükümet değişiklikleri iktidar değişiklikleri değildir. Yani hükümet ve iktidar kavramları farklı somutlukları ifade etmektedir. Bunun en somut örneği şudur; hükümet krizleri döneminde devlet iktidar işlerini yürütebilmektedir. Bu şu anlama gelir, hükümetler ve meclis tamamen görüntüdür.

Bu bilimsel perspektifle bakıldığında, herhangi bir hükümet değişikliğinde temel politikayı belirleyecek olan başta ABD emperyalizmi olmak üzere, onun ülkedeki birinci dereceden çakalı durumundaki kompradorlar ve büyük toprak ağalarıdır. Yine geçmişte olduğu gibi perde arkası yönetmen ABD ve başrol oyuncusu MGK, emirleri ve noteri ise TBMM'dir. Yani söyleyeceğimiz şudur; hükümet değişiklikleri cezaevlerine yönelik politikaları pek etkilemez. Bunun etkileyecek olan ülkenin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizdir. Mevcut iktidarın içinde bulunduğu durumdur.

Bu konuda son olarak şunu söylemek istiyoruz, iktidarın durumu pek iç açıcı olmadığını için yeni saldırıları bekliyoruz. Ancak hazırlıklarımıza ve politikamıza güvendiğimizi ve gelecek saldırıları püskürtüleceğimize inanıyoruz. Bu konudaki en büyük cesareti de haklılığımızdan alıyoruz.

PS: Konu kendi doğal seyriyle seçimlere geldi. Atmosferi nasıl görüyorsunuz? İsterseniz önce hakim sınıfları seçime sürükleyen koşulları konuşalım, daha iyi olur.

TKP(ML): Erken seçim atmosferine girilmesi devletin kendi krizinin kaçınılmaz sonucudur. Özellikle bizim ülkemizde hükümet krizleri daha kısa aralıklarla ve

sürekli gündeme gelmektedir. Bu tamamen sosyo-ekonomik yapıyla ilintilidir. Yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapı, ekonomik ve siyasi iktidarsızlığın boyutlanmasına, bu istikrarsızlıkta hükümet krizlerine neden olmaktadır. Esasında bu belirleme bütün ülkeler için geçerlidir, ancak bizim gibi ülkelerde emperyalizme olan bağımlılık ve gerici üretim tarzının hüküm sürmesi, buna paralel olarak toplumsal olayların daha da boyutlanması, hükümet krizlerini normal seçim döneminden daha erken gündeme getirmektedir.

Şunu kavramak gerekir; bir kaç aylık süre içerisinde CHP-DYP Koalisyonunun dağılıp yerine MHP'nin politik güdümünde DSP-DYP ve MHP azınlık hükümeti girişiminin güvenoyu alamadan başarısızlığa uğraması ve arkasından tekrar DYP-CHP Koalisyonu oluşması emperyalistlerin, başta ABD olmak üzere, Türk hakim sınıflarının bu gibi taktiklerle bir taşla bir kaç kuş vurmaya hedeflediklerini gösteriyor.

Sol görünümü Baykal, CHP'siyle sol tabanı ve Avrupa sosyal demokratlarını kazanma ve Avrupa emperyalistlerinin memnun etme politikası güderken; CHP'nin yanı başındaki DYP ile de sağın ve solun ortadan kalktığı görünümü vermeye çalışıyor, ki bu durum azınlık hükümeti girişiminde de sınırlı bir şekilde kendini göstermiştir. Ama bu sınırlı durum düzen partileri arasında büyük farklılıklar olmadığını gösterirken, mevcut gerilla savaşları karşısında burjuva kliklerin nasıl ittifak oluşturduğunu ispatlamaktadır.

Komprador kliklerin kendi arasındaki çelişkilerin görünüm olarak geri plana atılmasının esas nedeni sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesidir. Herkes kabul ederki bu mücadeleler tüm komprador klikler açısından tehlikelidir. Çünkü bu mücadeleler, özellikle sosyal kurtuluş savaşı, iktidar değişikliği talebiyle hareket eden mazlum halkın çağrısını ifade etmektedir.

PS: Bu ara şunu sormak istiyorum. Meşhur 5 Nisan Kararları, bunun seçimle ilgili var mı? Varsa bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

TKP(ML): 5 Nisan kararlarının altında yatan gerçeklik, Dünya Bankası, IMF ve OECD'nin çeşitli milliyetlerden emekçi halkın gerek sosyal yaşamı, gerekse siyasal gelişimini önlemek ve de 12 Eylül'ün bir versiyonu olan sivil cunta aracılığıyla söz konusu kararı ezilen yığınlara uygulamak için emperyalistlerin sunduğu zehir reçetesinden başka bir şey değildir. Köleliği daha da artırmak ve özellikle varolan millî kapitalizmi tümden ortadan kaldırıp, kendi sosyal dayanağı durumundaki komprador burjuvaziyi teslim etmektedir.

Bir 24 Ocak kararlarının uygulanması için bir askerî faşist cuntaya ihtiyaç duyarken, 5 Nisan kararları için askerî bir cuntaya ihtiyaç duyulmadı. Bunun temel nedeni, beyaz ordunun zaten savaş içerisinde olmasıdır. Onun da ötesinde mecliste çıkarılan bütün kararlar gerçekte askerî cunta başı MGK tarafından hazırlanıp sunulmaktadır. Mecliste demokratik görünüm altında söz konusu kararları "milletten aldığı iradeyle" onaylamaktadır. Böylelikle hem ordunun teşhiri ve tecriti önlenmeye, hemde yapılan sahtekarlığa demokratik görünüm verilmeye çalışılmaktadır.

Yerli ekonomisini üretmeyen, iç ve dış borç batağına batan Türk devleti, 5 Nisan kararlarıyla usaklığını daha da boyutlandırmış ve 1881'leria Duyun-u Umumiye'sini yani devlet içinde devleti geliştirmişti. Bugün gerek emperyalistler, gerekse Türk hakim sınıfları, varolan ekonomik ve siyasi krizi gidermek için açık bir askerî cuntaya geçmeyi tercih etmiyor, çünkü belirttiğimiz gibi halihazırda yasama-yürütme ve yargı MGK'nın denetimindedir. Bu sivil bir görüntü verdiği için açık askerî

cuntaya tercih edilmektedir.

Şimdi bunun seçimle ilgisi şudur; bilindiği üzere gerek kamu emekçilerinin, gerekse işçilerin 5 Nisan kararlarının sonucu olan işsizleşmeye ve artan sömürüye karşı muhalefet sesi yükselmiştir. Hakim sınıflar bu sesi boğmak ve önüne set oluşturmak için teşhir olan hükümetinde aracılığına değilse, yeni bir hükümetin aracılığına ihtiyaç duymuşlardır. Nasilki bu ses grev sürecinde çaktırmadan boğulduysa, yeni süreçte bunu garantileme ve devamını sağlama planı vardır. Bunun için hükümetin acilen tazelenmesi gerekirdi. Görünen o ki, tazelenen hükümette, sağ ve "sol"un bir arada olduğu bir koalisyon bu misyonu yükleneyecektir.

PS: Biliyorsunuz yurtdışındaki işçilerin ve özellikle gençlerin seçmen olarak kabul edilmesi kamuoyunda epeyce tartışma konusu oldu. Sizce yeni bir oy rezervi mi bulundu, yoksa tamnan yeni haklarla demokratikleşmede bir adımlık mesafe mi katedildi?

TKP(ML): Yapılmak istenen ve bolcada demogojisi yapılan demokratikleşme söylemleri, gençliğin gelişmekte olan sosyal ve ulusal kurtuluş savaşına olan ilgisini frenlemek amacıyla yapılan politik manevradır.

Gençliği, oy hakkı gibi söylemlerle faşist diktatörlüğe karşı siyasi iktidar mücadelesinden uzaklaştırmak amacıyla oyalamak, yani göz boyamak ve hedef şaşırtmaktan başka bir anlam ifade etmemektedir.

Tamda sizin dediğiniz gibi, gençlik oy rezervi olarak görülmektedir. Hesapları buydu, ancak rezervi zengin çıkmadı. Çünkü gençler seçmen kutüklerine yazılmı noktasında ilgisiz kaldı. Bunun nedeni, birincisi; gençlerin düzen partilerinden umutlarını kesmiş olmalarıdır. İkincisi; abartıksızın belirtmek gerekirdi, ülkenin siyasal gelişmelerine olan ilgisizlikleridir. Yani a-politik tutumlarıdır. Ancak bunun nedeni, '80 cuntası ve sonrasında gençler üzerindeki depolitizasyon politikalarıdır.

Burada düzen partilerine olan ilgisizlik önemlidir. Seçmen kutüklerine yazılan gençlik çok az sayıdadır. Bunlarda Refah Partisine ilgi gösteren kesimdir. Ancak bu durum dahi düzen partilerine olan umutsuzluklarını ifade etmektedir.

PS: Neden Refah Partisine ilgi?

Birincisi; Kemalist devletin ve onun borazanlığını yapan feodal-faşist partilerin gelinen süreçte ezilen yığınlar tarafından artık teşhir olması ve yeni alternatif partiler arayışı içerisinde olmalarıdır. **İkincisi;** tamda bunu tespit eden Refah'ın "adil düzen" ve anti-emperyalist söylemleriyle demogojikte olsa bu çelişkilere vurgu yapmasıdır. Burada şunu ifade etmek gerekirdi, söz konusu yığınsal potansiyelin Refaha kaymasında asıl faktör Refah'ın ideolojik doğruları değil, ezilen yığınların devrimci ve komünist önderlikten yoksun olmalarıdır. Bu durum geçmiş yerel seçimlerde kendisini göstermiştir. Kısacası gençlik, bir aldatmaca ve oyalamaca içine çekilmek istenmektedir.

PS: Oy rezervi olarak keşfedilen bir Alevi potansiyelide mevcuttur. '95 bütçesinden yüksek oranlarda (3 trilyon lira) pay ayrıldı Cemevi Vakfına. Buna ne dersiniz, bu demokratikleşme mi yoksa "demokrasinin" cilvesini? Bu arada DBH olarak adlandırılan Demokratik Barış Hareketi var, bu konudaki görüşlerinizi de öğrenebilir miyiz?

TKP(ML): Yine Alevi örgütülüğünün dinsel motivasyon altında seçim arenasına sokulmasının başlıca nedeni, söz konusu mezhebe mensup emekçi yığınların yıllardan bu yana devletle olan çelişkisini törpülemek, dolayısıyla devrimci potansiyelini eritmek, pasifize etmek, dahası da bu devrimci potansiyelin sosyal kurtuluş mücadelesiyle olan bağını kesmek ve zaafa uğratılmaktadır. Burada hakim sınıfların gerici Alevilerle birlikte düzen içi re-

Sal sorunlarını çözemez!

formlar (dinselde olsa) sağlayarak faşist diktatörlüğü ayakta tutmaya ve böl-parçala-yönet politikasını uygulamaya çalıştığı görülmelidir.

Gerek cunta öncesi döneme, gerekse yakın geçmişimize şöyle bir bakalım. Devlet kontrgerilla aracılığıyla dinsel güdümlenmelerden hareketle Malatya, Maraş, Sivas, Çorum ve yeniden Sivas ve Gazi olaylarında katliamlara girişmiştir. Ancak ne hükümet(!) aynı zihniyet üç trilyonluk yardımla Alevileri sahiplenmeye çalışmaktadır. Bu çifte standardın açıklaması nedir? Basit: Alevi mezhebinden olan emekçi kesime, "benimle olmazsan seni döverim, kırarım, vururum ama benimle olursan üç trilyonu cebine koyar ve seni güzel güzel severim" deniliyor. Yani devletin geleneksel havuç ve sopa politikası.

Devletin ve meclisin gerçekliği ortadayken, DBH girişimleriyle hedefi şaşırtmamak ya da şaşırtmaya izin vermemek gerekir. Burada yapılması gereken düzen içi çözümler aramak değil, her mezhepten ve milliyetten emekçilerle birlikte sosyal kuruluş mücadelesiyle bütünleşip demokratik devrime katılmaktır. Devletin ve gerici Alevilerin oyunlarını boşa çıkarmak için bu bir zorunluluktur.

PS: Ortada dikkat çekilmesi gereken bir durum var. Bir yandan oy rezervleri arayışı diğer yandan seçim zamanı üzerindeki ayarlamalarla Kürt illerini boşa çıkarma çabası. Hatta salt Kürt illerini değil, büyük metropole göç etmiş Kürt potansiyelini de saf dışı bırakma çabası mevcut. Bu bir çelişki değil midir? Bu durumu siz nasıl değerlendiriyorsunuz?

TKP(ML): Seçimin erkene alınmasının nedeni, mevcut hükümetlerin yıpranmışlığı iken, seçim tarihinin 24 Aralık'a yani kiş dönemine denk getirilmesindeki temel amacı Türkiye-Kürdistan'daki oy potansiyelinin Kürt ulusal burjuvazisinin temsilcisi olan HADEP'e kayışını engellemek ve bu gerçeği gizlemektir.

Burada egemenlerin şu sahteliğide ortaya çıkmaktadır. Gençliğe seçme hakkı tanıyarak demokratikleştirdiğini göstermeye çalışan devlet, diğer taraftan Kürtlerin seçme haklarını boşa çıkarmaya çalışıyor. Bu tutarsızlıktır, bu sahteliktir. Bu da şunu gösteriyorki, burjuvazi çirkince politikalarla halkın gözünü boyamaya çalışıyor. Bununla hedef şaşırtılmaktadır.

Burada güdülen diğer bir amaç ise, yöre halkının Kürt partilerinin desteklemediğini ve devlet otoritesinin oralarda güçlü olduğunu ispat etme çabasıdır. Şimdi Türkiye Kürdistan'ında ağır kış koşulları olduğu için köy yerleşim alanlarındaki nüfus zaten oy kullanamayacak, bunun yanısıra da seçmen sayısının büyük bir kısmı Batıdaki büyük şehirlere göç etmek zorunda kaldığından oy kullanamayacak. Dolayısıyla il ve ilçe merkezlerinde asker, polis, korucu ve memur oylan sandıklarda toplanacaktır. Bu sandıklardan çıkacak sonuçta devletin demogojisi için yeterli olacaktır.

PS: Tüm bunların yanısıra seçim stardi verildiğinden bu yana bir ittifaklar gümbürtüsüdür aldı yürüdü. Alakasız gibi görünen partilerin birbirine göz kırpması söz konusu. Ağaların destek dökümü yapılıyor, polisler, savcılar aday oluyor ve tüm bunların arasında bir de Refah paniği yaratılıyor. Bu tantanalı atmosferi nasıl değerlendiriyorsunuz. Bu atmosfer karşısında alternatifiniz ne olacak?

TKP(ML): Sorunu üç boyutlu ele almak lazım. Birincisi; belirttiğimiz gibi ittifakların ne olursa olsun özünde güdülen amaç, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri karşısında oluşan zorunlu birlikteliktir. Bu ittifaklar halomıza ve onun şahsında başta komünistler olmak üzere devrimciye, demokratlara ve yurtseverlere karşı devletin başlattığı topyekün saldırının doğal sonucudur.

İkincisi; emekçiler karşısında yıpranmış olan bu partilerin tek başlarına hükümet olamamalarıdır. Bu yüzden Avrupalı komprador kanatlı (klik) hükümete ortak

göstererek sol tabanın dolaylı olarak desteğini sağlama çabasına girilmektedir. Bu taktiğin bir başka nedeni daha varki, bu üçüncü boyutu oluşturmaktadır. O da Avrupa Birliği'ne girme sıkıntılarını "sol" ortaklarıyla atlatabilmek.

Savcılann, askerlerin ve polislerin aday olmasına gelince, bu bir zorunluluktur. Çünkü bu bürokratlar aracılığıyla sivil görünümü cunta daha da geliştirilmek isteniyor. Bu sınırlara neresinden bakılırsa bakılsın, hepsi kontr-gerilla ile iç içe olan polis şefleri ve pasalar takımıdır. Dolayısıyla sizde kabul ederseniz ki, daha sert yasaların çıkarılmasında ve yürütülmesinde bu unsurlar daha becerikli ve daha yaparımı olacaklardır.

Refah'ın yükseldiği bir gerçektir. Bu durum yerel seçimlerde de görüldü. Bu yükselişin sebebine gelince; birincisi, 70 yıllık sürece baktığımızda, Kemalist ideoloji temelinde şekillenen iktidar ve hükümetlerin artık yığınlar tarafından tercih edilmemesi ve yeni arayışlara yönelmesidir. Yani iktidar değişikliğini istemesidir.

Burada yığınları devrimci bir önderlik altında iktidar değişikliğine götürecektir alternatif komünist önderliğin yetersiz oluşu, milli burjuvazinin sağ kanadının temsilcisi olan ve söylemlerinin odağına adil düzen ve emperyalizm karşıtı propagandaları oturtan Refah'ın çekim merkezi olmasını beraberinde getirmiştir. Refah'ın bu gelişimini uluslararası düzlemde islam ideolojisinin etki ve nüfuzundan ayrı düşünmemek gerekir.

Amerikalıcı ve Avrupalı klik partilerinin "Refah geliyor" diye ortalığı velveleye vermeleri ilerici olmalarından kaynaklanmıyor. Kompradorların ve büyük toprak ağalarının temsilcisi olan bu faşist partilerin Refah'a karşı böylesine çok yönlü baskıların altında yatan somut gerçeklik farklı sınıfları temsil etmelerindedir. Seriatçılık vb. söylemler, halkın bu noktadaki duyululuğunun somutlaşmasıdır. En önemlisi, bu söylemleri kendileri payanda yaparak, ülkenin her karış toprağını başta ABD emperyalizmi olmak üzere diğer emperyalist devletlere peşkeş çekmek ve ulusal karşı duruşu dizginleyerek kendi uşaklıklarını gizleme isteğidir.

Ekonomik ve siyasal krizin hadsafhasında olduğunu, ülkenin bir baştan öbürbaşta kan deryası ve zulüm hapishanesine çevrildiğini ve ezilen geniş yığınların düzen partilerine olan umutsuzluğunu şu seçim karmaşası da göstermektedir. Böylesi bir durumda seçimlere katılmamız söz konusu olamaz. Yığınların iktidar değişikliği talebinde bulunduğu bir dönemde sandık başına çağrıda bulunmak, kitleyi yeniden umutsuzluğa davet etmek ve devrimci dinamizmi köreltmek olacaktır. Bu yüzden alternatifimiz aktif boykot olacaktır. Bu alternatif, emekçi yığınları daha da ileri çıkaran, siyasal bilincini geliştirip sosyal pratiğini güçlendiren alternatif olacaktır.

PS: Genelde seçim söz konusu olunca sizin kesin olarak boykot edeceğiniz düşünlür, böyle bir imaj var. Boykot bir bütün olarak meclise, parlamentoya olan bir tavır mıdır, yoksa salt bu seçime ilişkin bir tavır mıdır?

TKP(ML): Biz Maoistler hiç bir mücadele biçimini ilke olarak reddedemeyiz. Somut şartların somut tahliinden hareketle strateji ve taktiklerimizi belirleriz. Seçimlere katılıp katılmayacağı taktik bir mesele olarak ele alıyoruz. Burada bilince çıkarılması gereken, seçimlere karşı tavır strateji değil taktik bir mesele olduğudur. Taktik, stratejiyi besleyen yıllık, aylık, günlük, hatta saatlik politikalar. Politika ise yönetime ve yönlendirme sanatıdır. Güncel gelişmelere ilişkin belirlenecek mücadele yöntemleri taktiğin kendisidir.

Soruna şöyle bakmak gerekir, seçilen taktik kitlelerin siyasal bilincini ilerletip sosyal pratiğini güçlendiriyor mu, güçlendirmiyor mu? Güçlendiriyorsa o mücadele yöntemini kullanmaktan vazgeçmek, merkezi görev olan devrimi sekteye uğrat-

maktır. Çünkü taktik ve strateji ayrılmaz bir bütündür. Kısaca stratejik başarılar ancak doğru taktiklerle elde edilebilir. İşte bu bilimsel doğrudan hareketle, içinde bulunduğumuz seçim atmosferinde kitleleri sandık başına çağırma politikası kitlelerin devrimci dalgasını ilerletmek yerine sekteye uğratıp geçiletmektir.

Söylediklerimizden de anlaşılacağı gibi boykot tavrımız seçime ilişkindir. Genel olarak meclise baktığımızda, hükümet ve iktidar kavramlarını ele alış tarzımızı önceki konuşmalarımızda ifade etmiştik. Burada yeniden belirtelim, meclisin ve hükümetlerin peçe olmaktan başka bir hükmü yoktur. Bu kurumlar sadece görüntüsel aldatmacalardır. Bu aldatmacalardan devrim adına bir nebze de olsa birşey koparılabilirse bunu reddetmek, devrimin mantığını kavramamaktır. Bugünkü süreçte zaten mevcut parlamentodan koparılacak birşey de yoktur.

PS: Boykotu nasıl ele aldığınızda geçmeden önce, "IMF partilerine oy verme" sloganıyla ve da emekçilerin haklarını savunma iddiasıyla her seçime katılan partiler ve gruplar oluyor. Bu seçimde de bu tür yaklaşımlar mevcut, parti olarak girerler olduğu gibi, blokçu anlayışlara sahip olanlarda var. Bu yaklaşımları nasıl görüyorsunuz?

TKP(ML): Nasılkı devrim yapmak için tek başına keskin şairler haykırmak yetmiyorsa, sol görünümü yada Marksist kılıfı küçük burjuva ve ulusal burjuva partilerin anti-IMF, anti-emperyalist, anti-faşist "sol" söylemleride bu akımların seçime karşı tavırlarının doğru olduğunu göstermiyor. Şöyleki, bir yandan devrim dalgası yükseliyor diyecek, öte yandan parlamento-yu MGK'nın emriyle olarak değerlendireceksin ve en önemlisi de parlamentonun yolla devrimin olmayacağını savunacağını takat tında bu dönemde devletin kurum ve kuruluşlarına karşı kitleleri aktif bir şekilde örgütleyip harekete geçirmek gerektirirken "haydi sandık başına, haydi sosyalist bağımsız adaylara" diye oy verme çağırısı yapacaksınız. Bu, tam bir çıkamaz içinde olan faşist Türk devletini kurtarma operasyonuna devrimcilik adına verilen bir destektir.

Birakalım ülkemizin özgül durumunu, genel olarak bile devrimci durum yükseldiğinde meclisten faydalanılmaz. Bu gerçeği Marksizme kıyasından bulmuş herkes bilir.

Burada IP (İşçi Partisi) ilginç bir örnek oluşturmaktadır. Bir yandan IMF partilerine oy vermeyelim derken, diğer yandan da sicilinde temiz bir nokta dahi kalmamış olan emperyalizmin çanakyalayıcısı CHP ve DSP'ye ittifak çağırısı yapıyor. Bu durum IP'nin niteliğini çok net bir şekilde anlatmaktadır. Aynı IP, bir ara PKK'ye (Kürdistan İşçi Partisi) yanaşırken kısa süre öncede partimize "tarihi bir çağır" (!) yapmıştır. Devrimle karşı-devrim arasında yalpalayan bu hareketin dalgalı bulutlu karakterini çoktan tespit ettiğimiz için kendilerini "mazur" görüyoruz.

Bu ilginç örneğe değindikten sonra diğer seçim heveslilerini genel olarak değerlendirmek gerekir. Bunlar kendi içlerinde farklı gruplar olsalarda, seçime yönelik tavırları çakışmaktadır. Şöyleki, ister bağımsız aday olsun, isterse yasal bir partinin çatısı altında olsun seçime katılıp kitleleri oy vermeye çağırarak faşist diktatörlüğü ve bunun incir yaprağı olan meclisin özünü çaktırmadan gizlemek anlamına gelir. Ki bu tavırlar ülke somutunda devrimci durumu Marksist gözlerle mi yoksa miyop gözlerle mi değerlendirildiklerinin ispatıdır.

Halkın dahi umudunu kestiği bir meclise devrimcilik adına koşanlara söyleyeceğimiz pek bir şey olmayacaktır. Zira illegal mücadeleyi gericilikle nitelendirenlerin sandık başına gitmelerinden ve parlamento yolunu seçmelerinden başka alternatifleri olmayacaktır.

PS: Boykot deyince ne anlıyorsunuz,

boykotu nasıl ele alıyorsunuz, seçime hiç katılmamakta bir boykottur, katılıp da oy atmakta. Ancak bunların kendi aralarında, özlerinde farklılıklar vardır. Siz boykotu nasıl değerlendiriyorsunuz?

TKP(ML): Boykotu ikiye ayırabiliriz. Birincisi; sandık başına gidip de oy vermemek ya da boş oy atmaktır. Ki bu pasif boykottur. İkincisi ise; sandık başına gitmeyi reddeden ve sandıklara, seçimle bağlantısı olan tüm kurum-kuruluşlara yönelik askeri eylemlilikler uygulayan, ayrıca bu yönlü legal ve illegal, sözlü ve yazılı propaganda faaliyetlerinde bulunan biçimdir ki, bu aktif boykottur. Bizim savunduğumuz tamda bu ikinci biçimdir.

Bu tavrımızı daha da açarsak; sandık kaçırma, sandıkların kurulduğu mekanları yakma, sandıkta görevli memurları rehine alma, sandıktan sorumlu güvenlik görevlilerine pusu atma, seçim alanlarındaki elektrik trafolarına sabotaj düzenleme, seçim otobüslerinin propagandalarına izin vermemek, faşist adaylara yönelik suikastlerde bulunma gibi eylemlilikleri merkeze oturtan bir boykot tavrı içerisinde olacaktır. Elbetteki az önce de söylediğimiz gibi legal ve illegal, yazılı-sözlü propaganda-ajitasyon faaliyetlerinde de bulunacağız. Biz boykottan bunu anlıyoruz.

PS: Sızce boykotun etkisi ne olacaktır. Geçen yerel seçimlerde boykot oranı T. Kürdistan'ında yoğun olmuştu. Bu seçimde sonuç nasıl çıkacak. Ayrıca boykot süreci içerisinde bahsini ettiğiniz eylemliliklerin halk üzerindeki etkisi ne olacaktır?

TKP(ML): Bu soruyu şu mantık çerçevesinde değerlendirecek olursak, bugün boykotun objektif zemini alabildiğine müsait olmasına karşın, ne yazıkki bu potansiyel ülke genelinde harekete geçirecek subjektif güce sahip değiliz. Bu durum şu anlayışı kesinlikle doğurmaz. Eger ülke genelinde nüfuz edecek subjektif güce sahip değilseniz boykot taktiği uygulamaman gerekir. Bu anlayış kesinlikle yanlışır. Teslimiyetçi, pasifist, uzlaşmacı ve kendi gücüne güvenmeyen anlayıştır. Komünistlerin subjektif olarak zayıf olması, doğru politika üretmeyecekleri anlamına gelmez.

Burada bilince çıkarılması gereken sadece doğru politikalar üretmek değil, bu politikaları örgüte ve kitlelere götürecektir aktifliğine de sahip olmaktır. Eger bütün enerjilerini kullanırlarsa, başarıları olacaktır. Bu başarı bu süreçte çok yüksek olmasada gelecek süreçlere ilham kaynağı olacaktır. Bu önemli bir noktadır.

Boykotun genel olarak, özellikle Türkiye Kürdistan'ında yerel seçimlere oranla daha az olacağı gerçeğini tespit etmek gerekir. Çünkü geçmiş yerel seçimlerde PKK'nında boykot tavrı vardı. Bu seçimlerde böyle bir tavırlarının olmaması doğal olarak boykot oranını olumsuz yönde etkileyecektir. Bu durum devrim cephesi açısından olumsuz bir tablo yaratsada, boykotun etkisini bir bütün olarak ortadan kaldırmayacaktır.

Eylemlere gelince, kitlelerin geri kesimi tarafından tepkiyle karşılanabilir. Ancak ileri kesimde bütünleşecektir. Bizim içinde esas olan budur. Geri kitle üzerinde olumsuz etki görecelidir. Bu geri kitle, süreç içerisinde, tarihi olarak işi bitmiş olan meclisin siyasal olarakta vadesini doldurduğuna, bu tip eylemler sayesinde anlayacaktır. Ülkemizde şiddetin muazzam oranda bir eleştirel gücü vardır. Bu güç kullanılmak zorundadır.

PS: Bu geniş sohbet için teşekkür ediyoruz. Eger söylemek istediğiniz başka şeyler yoksa sohbetimize nokta koymak istiyoruz.

TKP(ML): Asıl biz, bu sohbet imkanını sağladığınız için teşekkür ederiz. Söylemek istediğimiz sun bir şey şudur ki, halkın meclisten umudunu kesmesi isabetlidir, ancak umudu yeniden yakalamanın yolu ise aktif boykotta destek vermektir diyoruz. Seçimlerde faşist diktatörlüğe gerekli cevabı vermek için tüm emekçileri taşlı, sopalı aktif boykotta çağırıyoruz ■

Sanatçı ve Politika

İçinde yaşadığımız coğrafyada faşist diktatörlük kendi saltanatını sürdürmek için saldırılarını artırarak halk üzerinde terör estirmektedir.

En sıradan demokratik eyleme dahi tahammül gösteremeyen faşist devlet, yüzlerce polisi, insanları üzerine saldırtarak öldürmesine dövdürmekte, bunların bir çoğunda cezaevlerine göndermektedir.

Gelişen devrimci mahalefet karşısında bocalayıp daha da azgınlaşarak, yarıçız infazlara, katliamlara, gözaltı "kayıplarına", köy yakmalara başlamaktadır.

Tüm yapılanlara sessiz kalmayıp bunları görüntüleyen, yazan, yorumlayan devrimci-sosyalist yurtsever basında bu uygulamalardan payını alıyor. Daha matbaadayken toplatılan gazeteler, astronomik rakamları bulan para cezaları, çalışanların uğradıkları saldırılar, tutuklanıp cezaevlerine gönderilen yazışmaları müdürleri vs. vs.

Durum böyleyken düşünmekte suç oluyor tabii ki. Sırf düşüncelerini açıkladıkları için veya yazdıkları için onlarca yazar, gazeteci, sanatçı cezaevlerinde yatmaktadır.

Devlet, saldırılarını sadece siyasi, askeri, ekonomik alanda yapmıyor. Kültür-sanat aracılığı ile de halkı kömiksizleştirme-yat çalışıyor. Kültür sanatın insanlar üzerindeki etkisini bilen burjuvazi, kendi tekeline aldığı medya aracılığıyla çok yönlü saldırı anlayışı gütmektedir.

Halkımızın kendi öz kültürünün, sanatının içini boşaltmaya, özellikle genç beyinlere geri ve yoz kültürü yerleştirmeye ve böylece araştırmayan, sorgulamayan, düşünmeyen insan tipi yaratmaya çalışmaktadır.

Ülkemizde ve dünyada halk hareketliliği artarken ve buna karşılık, ülke kan gölüne dönmüşken, halk kitlelerinin dikkatini TV ekranlarına çevirmek için akla gelmedik taktikler uygulamaktadırlar. Biraz açacak olursak, ne zaman elimize bir gazete alsak veya televizyon karşısına geçsek, sürekli, haftalar, aylar boyunca incir çekirdeğini dolduramayacak saçma sapan şeylerin propagandasının yapıldığını görüyoruz. Hem de bu öyle bir yapıdır ki, bunun çok önemli bir şey olduğunu düşünürsün. Mesela; "millî" maçların ülkenin gündemine nasıldaki pat diye oturtulduğunu hepimizde görüyor ve duyuyoruz. Sanki "millî" maç değilse, "millî" meseleymiş gibi, varsa yoksa "millî" maç. Hele de bu maçı kazanırlarsa vay halimize. Bu maçlar sonrasında, bu spor olayını propaganda malzemesi yapan ve sokaklarda gövde gösterisine dönüştüren faşistler, halk üzerinde adeta terör estirmektedirler. Her yerde bağırıyorlar, nara atanlar, klakson sesleri, bozkurt işaretleri, silah sesleri, Türk bayrakları, yol kesmeler, adam dövmelemleri... Kazanılan maçı değilse büyük bir zafer gibi sunan şovenizm.

Ve bu kargaşa sonunda ölen insanlar, yaralanıp hastaneye götürülen, savaş alanına dönen sokaklar... Bundan zarar gören kim? Yine biz, yani halk.

Yine medya aracılığıyla sanatçı diye karşımıza çıkardıkları Mirkelamlara, Burak Kutlara, şarkı söylemekten çok vücudunun teşhirini yapan Tarkanlara, Yonci-miklere ne demeli. Hemen hemen hergün karşımızda boy gösteren bu soytanlar sürüsü, komprador burjuvazi tarafından beslenerek kitlelere maledilmeye çalışılmaktadır. Halkın kendi öz kültürünün zemesini taşımayan bu sanatçı bozumcuları sadece kendi çıkarlarını düşünerek, halkı, burjuvazinin yoz ve gerici kültürüyle uyuşturmayı kendilerine iş edinmişlerdir.

Bir örnek daha verelim: Sezen Aksu'nun çıkardığı "Işık Doğudan Yükselir" adlı kasetle öyle bir sansasyon yarattı ki, artık her yerde Sezen Aksu'nun kaseti konuşulur oldu. Boyalı basın manşetler halinde bu kasetten bahsediyordu. Bir kaç manşete gözetdiğimizde, gerçekten de ne kadar abartılı olduğunu görebiliriz. Bir

kaç alıntı: "İşte müziğin gücü", "Sezen'in sevgi dolu Anadolu'su", "böyle şarkılara ihtiyacımız vardı" vs vs.

Aynı ayrı gazetelerde çıkan manşetler bunlar. Bir röportajında Sezen'e soruyorlar: "Neden bu isimde bir kaset yaptım", Sezen anlatmaya başlıyor. Bir arkadaşından, kendisine bir telefon geldiğini öğreniyor. Arkadaşını arayan kişi, "Sezen'e söyleyin, biz Anadolu insanıyız ve bizi içten bölmeye çalışanlar var" demiş! "Bizleri birleştiren parçalar yapsın; dili, dini ne olursa olsun, biz bir bütünlük" demiş ve kapatmış. Bunun üzerine Sezen de böyle bir kaset yapmış. Bu ne duyarlılık Sezen Hanım! "Işık Doğudan Yükselir" diyorsun ama, hiç bir röportajında oralarda yaşanan katliamlara, köy yakmalara, işkencelere değinmiyorsun. "Anadolu'yu seviyorum, oranın sevisim" diyorsun, ama oradaki kadınlarımızın, analarımızın karşı karşıya kaldıkları vahşet karşısında yükselen çığlıklarını duymazlıktan geliyorsun. Sadece kaliteli müzik yaparak veya her yöreden parçalar okuyarak Anadolu'nun sesini duyuramazsın. O sesi duyurmak için yaşamak, anlamak ve anlatmak gerekiyor.

Aslında burada amaç Sezen'in teşhirini yapmak değildir. Sırf sanatı ile ele aldığımızda, yaratıcı ve iyi bir yorumcu. Bizim asıl teşhir etmek istediğimiz, sistemin kendisidir.

Hakim sınıflar kendi pisliklerini örtbas etmek için, kitlelerin beğenisini kazanmış sanatçılara milyarlarca lira verip, kasetler, filmler vb. yaptırarak onları, duygu sömürülerine ve demagojik propagandalarına alet ediyorlar.

Sonuçta çok şaşırılmamak gerekiyor. Aydınları ve sanatçıların toplumdaki sınıflardan bağımsız olmadıkları, çalışmalarının da belli bir sınıfın damgasını taşıdığı bizler için açık bir gerçektir.

"Ben halkım için varım, halkımın yanında mücadele veririm" deyip halkı aldatmaya çalışanlara ne demeli? Kim mi bunlar?

Çevremizde, geçmişte halk ve devrim saflarında çeşitli ürünler vermiş, halkla kaynaşmış olup da; düzenin baskı ve saldırıları karşısında sinen, bedel ödemeyi göze alamayan, bireycilik batağına düşüp, kişisel çıkar, lüks yaşam vb. özlemlerle küçük burjuva kararsızlığını ve kaypaklığını, devrim saflarından çark ederek boyutlandırarak pek çok "aydın" ve "sanatçı" tiplmesiyle karşı karşıya kalıyoruz. Bu tiplmeler, geçmişte edindikleri "devrimci" etiketleriyle sanatlarını satanlar, halkın değerlerini hakim sınıfların saltanatına peşkeş çekenler ve "devrimci" sanat tacirlerinden başkaları değildir.

Devrimci sanat tacirleri, önce halkın içinden çıkarlar. Onların sütnü, ekmeğini, emeğini yerler. İstedikleri yere geldikleri zamanda, sanki gökten inmiş gibi ve-

riken emellere arkasını dönerek, ama hala "devrimci sanatçıyım" diyerek, bu maske arkasında saklanıp, karşı kulvarda görev alırlar. Bunun bir örneği Sadık Gürbüz. Geçmişte bir çok devrimci-demokrat geceye çıkan, kiteselliğinin olduğu yerlerde boy gösteren bu insan, hükümet ortağı olan ve halka kan kusturan CHP'den milletvekilliği adaylığını koymuş. Göya CHP, sol parti olarak birleşmenin en kolay olduğu bir partiymiş, milletvekili olunca işkenceleri halka teşhir edecekmiş.

CHP'nin ve diğer partilerin, senin ve senin gibi bir çok "sanatçıyı" kullanarak oy potansiyeline sahip olmak gibi bir derdi olduğunu biliyoruz. Halkı sandık başına getirmek için her dönem uygulanan bir taktiktir bu. Geçmişte de yine halkın değerlerini kullanarak milletvekili olmuş Arif Sağ'ı sanırım hepimiz hatırlıyorsunuzdur. Politikanın "P"sinden anlamayan, sadece kendi çıkarlarını düşünen bu insanlar, CHP gibi partiler aracılığıyla halkı kandırması ve onları oy sandıklarının başına getirmiştir.

Bu amaçla yola çıktığını iddia eden Arif Sağ ve benzerlerinin pratikleri, parlamentonun, devletin faşist niteliğini "gizleyen" bir maske olduğunu gözler önüne sermiştir.

"Sayın" Gürbüz, "CHP, sol parti olarak birleşmenin en kolay olduğu parti" diyor. Biliyorsundur, ama bilmediğini düşünerek sana CHP'yi biraz anlatalım. İnsanların köylerini yakarak, yıkarak, yurtlarından eden, köylere gıda ambargosu koyarak, ormanları yakıp, dağlarda verdiği silahlı mücadeleyle altıncağ mücadelesinde halkın umudu olan genilay desteksiz bırakmaya çalışıp, yok etmek isteyen CHP'nin kendisidir. T. Kürdistan'ında yapılan vahşetin sahibi CHP'nin kendisidir, Kentlerde infazları, gözaltı kayıplarını, baskıları gerçekleştiren CHP'nin kendisidir. Cezaevlerinde yapılan infazların, gaspedilen hakların sorumlusu CHP'nin kendisidir. Ve yine teşhir etmek istediğin işkencilerin isim babası yine CHP'nin kendisidir. Tüm bunları bilmeyip te adaylığını koymuşsan, fazla geç kalmadan geri çekil. Aksi takdirde bizim için onlardan farkın kalmayacak.

Bir örnek daha verecek olursak, son dönemlerde medya da karşımıza sıkça çıkan, Ahmet Kaya. O da geçmişte söylediği nitelikli ve coşku dolu türkülerle halkın gönülünde önemli bir yer edinmişti. Hep söylersiz ya, şeyleri diyalektik biçimde ele almak lazım. Sürekli değişim dönüşüm vardır. Bu hareketlilik içinde, eğer bireyler bir örgütlülük içinde yer almıyorsa, yok olmaları çok daha kolay olacaktır. Ahmet Kaya örneğinde olduğu gibi.

Şehitlerimizden kanlarıyla beslenerek bugünkü konumlarına gelen polis şefleri için, "en yakın dostlarını" diyorsa Ahmet

Kaya, onun için fazla bir şey söylemeye de gerek yok zaten. Onu vareden halk, yoketmesini de bilir elbet.

Evet, şimdye kadar ki yazımız da devletin halk üzerindeki baskısına ve buna bağlı olarak, yoz ve geri olan kültür-sanat politikasına değindik. Peki devletin politikalarına boyun eğmeyip, insanın insanca yaşamasını savunan, gelebilecek tüm tehlikelere karşı başı dik yürüyen ve "Karanlık ne kadar koyu olursa, ışık o kadar parlak görünür" perspektifini kendine rehber edinmiş ve bu uğurda devrim korvanına katılmış yiğit insanlarımız yok mu? Elbette var, ve olacaktır. Öyle olmadıysa ta Spartaküsler'den günümüze kadar gelebilirdik!

Yarı sömürge, yarı feodal bir ülke yapısına sahip olduğumuz için ve bizim gibi ülkelerde yönetim biçimi faşizm olduğundan başkaldırı ve isyanlarla örülü halk hareketliliği ve devrimci durum sürekli. Dersim ve Koçgiri isyanları hepimizin benliğindedir. Ayrıca düzene başkaldırılarıyla bilinen halk kahramanları vardır. Ozanlar, aşıklar, şairler ve sanatçılar. Biraz geçmişe gidersek derisi yüzülen Nesimi, "Yarın yanağından gayri paylaşmak için her şeyi" diyen Şeyh Bedreddin, Pir Sultan Abdal,...

Günümüze doğru geldiklerimizde, Ahmet Arifler, Nazım Hikmetler, Ruhi Sular, Enver Gökçeler, Yılmaz Güneyler, Hasan Hüseyinler,

Halk kahramanlarını, halk sanatçılarını, aydınları devrimci yapan, halk kitleleriyle bütünleşmeleridir. Devrim, kitlelerin esesidir. Gerçekten de zor iştir, ezilenin yanında yer almak. Emek ister, fedakarlık ister, disiplin, sabır, yaratıcılık, döndürücülük ister; birazda yürek ister.

Tıpkı CHP'yi işgal eden devrimci sanatçıların yüreği gibi bir yürek. Onlar sanatı, sanatçıyı sınıflar üstü görmeyip, halkın yanında yer almış, gelişen toplumsal olaylara sessiz kalmayarak, işin sonunda işkencelerin, cezaevinin olacağını bilerek bu eylemi gerçekleştirmişlerdir.

Faşist diktatörlüğün, cezaevlerine yönelik katliam, saldırı, baskı politikalarını protesto etmek ve taleplerinin kabul edilmesini için süresiz açlık grevine başlayan özgürlük tutsaklarının, süresiz açlık grevlerinin 40'lı günlerinde onlarla dayanışmak ve kamuoyunu uyandırmak için, işgali gerçekleştiren sanatçılar, özgürlük tutsaklarıyla bir bütün oldular. Çünkü sanatçılarınca, soruna, sırf cezaevleri sorunu olarak bakmayıp, durumun toplumsal boyutunu kavramış ve böyle güzel, onurlu bir adım atmışlardır. Bu durum, devrimci sanatçının nasıl olması gerektiği konusunda bizlere bir fikir vermiştir.

Devrimci sanatçının sanatı ve eserleri ancak devrimci bir örgütlülük içinde olursa anlamlı olur ve ilerici bir rol oynar. Yukarıda da belirttiğimiz gibi sanat alanı kaygan bir zemine sahiptir. Sanatçı yaşam tarzları itibarıyla esas olarak küçük burjuva sınıf karakteristiği gösterirler ve eğer örgütlü değillerse, esas olarak bireysel çıkarları zaman içinde öne çıkıp, kendilerini hayatın merkezine koymaya başlarlar. Küçük burjuva aydınları, sanatçının bireyciliği, benmerkezciliği ve kibirliliği çalışmalarına damgasını vurur. Ve sanat sınıflarüstü görülür. Böyle olunca da, halktan kopuk sanat yapmaya, onlardan kopmaya başlarlar ki, bu da onları sadece birer "sanatçı" olmalarını sağlar. Yani, bizim sanatçılarımız değildiler artık.

Sanat sınıflarüstü değildir. Ne diyoruz sanat anlatırken; doğadaki şeylerin estete edilmiş biçimidir. Yani öz değişmez. Devrimci sanatçılar sanat yaparken halkın öz kültürünü alır, estete eder, edebi bir dil katar. Bunu yeni demokratik kültürle harmanlayıp tekrar kitlelere geri verir. Sürekli bir alış-veriş vardır. Şu bir gerçek ki kitlelerle bütünleşmeyen bir sanat, hiç bir önderlik, hiç bir iktidar, zafere ulaşamaz! ■

Gümrük Birliği, 8. Madde, DEP ve gerçekler

Faşist Türk hakim sınıfları, imaj tazelemek, geniş emekçi yığınlarını kandırmak ve yeniden "umut" olmak için, Avrupa Birliği'ne (AB) ve Gümrük Birliği'ne (GB) gireceklerini, bunun artık kaçınılmaz olduğunu açıklıyorlar. AB ve GB üyeleri ise faşist Türk devletinden taviz üstüne taviz koymaya çalışmaktadırlar.

AB devletleri, Türkiye'de gündem de olan seçimlerden dolayı temkinli davranıyorlar. Dolayısıyla, Türkiye'nin hemen GB'ne alınmasını ve arkasından AB'ne üyeliğine yönelik olarak çalışmalarını ince diplomasi oyunuyla etelemektedirler. Bize göre; Avrupalı emperyalistler bu oyunu daha fazla oynayamazlar. Çünkü, gümrük duvarlarının kaldırılması Avrupalı emperyalistlerin işine gelmektedir. Zira gümrük duvarının tamamen kaldırılması ile birlikte Avrupalı emperyalist tekelere karşı Türk şirketlerinin rekabet etmesi mümkün değildir. GB'nin gerçekleşmesi durumunda Türk şirketleri ya yok olacaklar, ya da Avrupalı tekelin Türkiye'deki şubeleri haline geleceklerdir. Koç grubu ve benzeri grupların bu aşamada GB üyeliğine karşı çıkmalarının nedenide bundandır.

Ancak AB üyesi olan ülkeler; Türkiye'yi GB üyeliğine almadan önce, kendi kamuoyunun tepkilerini hafifletmek için de insan haklarına aykırı olan yasal düzenlemelerin yapılmasını istiyorlar. Ve aynı zamanda bu yasal düzenlemelerle "siyasi istikrarın" sağlanacağını hesaplıyorlar.

CHP Genel Başkanı, Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı Deniz Baykal'ın Avrupa ülkelerinde diplomasi yürütmesinin esas nedeninde bundandır. Çünkü CHP, esas olarak komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının Avrupalı kanadını temsil ediyor. Baykal, bugün, bu kartı Avrupa'da ustaca kullanmaktadır. Tabii aynı zamanda bunu bir seçim yatırımı olarak da görmektedir. Koalisyon Hükümeti içinde yeterince kan kaybına uğrayan CHP, GB sayesinde kan kaybını durdurarak yeniden "umut" olamaya çalışmaktadır. Zira Baykal ve T. Çiller bunu kendi hanelerine seçim yatırımı olarak yazmak istiyorlar.

Türkiye'nin GB ve AB üyeliği için, kendi yasalarında "iyileştirme"ye gitmesi, yani insan haklarına saygı ve uluslararası hukuk normlarını esas alarak yeni bir çerçevenin çizilmesi istenmektedir. Bugüne değin yapılan değişiklikler yetersiz kalmıştır. Yeni düzenlemelerin bir adımı olarak Anayasa'nın kimi maddelerinde sözde yapılan değişikliğin ve ardından da TMY'nin 8. Maddesinin rütüüne yönelik değişikimin yetersiz olduğu AB ve GB üyeleri tarafından dile getirilmektedir. Anayasa'nın bazı maddelerinde sağlanan değişikliğin ve TMY'nin 8. Maddesinin sözde "iyileştirilmesi"ne karşın DEP davasının yargıtay tarafından onaylanması AB ve GB üyeleri arasında rahatsızlık konusu olmaya devam ediyor.

İspanyol Camero tarafından hazırlanan ve 22 Kasım'da "AB Dışişleri, Güvenlik Ve Savunma Komisyonu"nda okunan raporda esas itibarıyla şunlar gündeme getirildi.

✓ "Her ne kadar 8. Maddede bir iyileştirme sözkonusu ise de, bu yeterli değildir. 8. Madde demokrasinin önünde hala bir engeldir.

✓ Anayasa maddelerinde değişiklik sağlanmıştır, ancak anayasa da demokrasiyi tıkayan kurallar hala varlığını korumaktadır.

✓ Kürt sorununda Türkiye'nin 'askeri çözüm dışına yönelmesi ve bir siyasal çözüm getirmesi zorunludur'. Ancak, bu yonde her hangi bir adım atılması şu sırada hayli zordur.

✓ Kıbrıs'ta yıllardır süren çözümsüzlük, aynen sürmektedir. Türkiye bu konuda kendisinin adım atmasından daha çok, Rum yönetimini suçlamaktadır.

✓ Türkiye'de insan hakları ihlalleri devam etmektedir. Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na yapılan başvurular her gün artmaktadır.

✓ DEP Milletvekilleri 'siyasal nedenlerle' tutuklu bulunmaktadır. Tüm DEP'lilere bir an önce özgürlük tanınması gerekmektedir.

✓ Türkiye sık sık sınırları ihlal etmekte ve özellikle Kuzey Irak'ta askeri operasyonlarını sürdürmektedir. Buna son verilmesi gerekmektedir.

✓ Ayrıca 'polis ve valilerin seçim nedeniyle DYP'ye akan etmesinde bir rahatsızlık nedeni' olarak görülmektedir.

AB ve GB üyelerinin bu sorunların üzerinde tartışmaları ve bunlara düzeltilmesi için Türk devletine baskı yapmaları, demokrasiyi çok sevdiklerinden dolayı değildir. Bu, hem kendi kamuoyunun tepkisini hafifletmek, hem bununla siyasi istikrar sağlama ve hem de Türkiye'de yatırım yapan-yapacak olan kendi tekelini güvence altına almak içindir.

Türkiye'nin GB'ye üyeliğinin gelecek yıla kalacağı ihtimali büyüktür. Çünkü, AB üyeliği için her ne kadar Türkiye'den önemli ekonomik tavizler koparılmış olsa da üyelik için istenilenler daha tam anlamıyla gerçekleşmemiştir.

YANLIŞ HESAP BAĞDAT'AN DÖNER

Türkiye, GB üyeliği ile birlikte, ihracatında önemli bir artışın sağlanacağını ve tekstil piyasasında söz sahibi olacağını hesaplıyor. Ancak, Türkiye tekstil alanında Avrupalı tekelin karşısında ayakta duramaz. Çünkü, Türkiye'nin en önemli ihrac kalemi olan tekstil, yeni düzenlemelerle para yada altın borsasına bağlanacak ve üretim alanlarını gücü olan (Avrupalı tekel) ele geçirecektir. Böylece Ege ve Akdeniz bölgesindeki küçük-orta tekstil işletmeleri kendi ülkelerinde ücretliler haline geleceklerdir.

Diğer ticaret alanlarında Türkiye'nin AB ülkeleri ile rekabet etmesi mümkün değildir. Çünkü teknolojik yetersizlik, düşük kalite, girdi maliyetinin yüksek olması, yüksek enflasyon, komprador sermayenin tekelci sermaye karşısında ayakta kalması ve rekabet etmesi koşullarını ortadan kaldırıyor.

Türkiye'nin GB üyeliği ile birlikte beklediği bir başka önemli sorunda, yeni kredi bulma hevesidir. Türkiye GB üyeliği ile birlikte bir miktar kredi alacaktır. Ancak alınacak olan kredi, bugün ülkenin bir bölümünde süren haksız savaşa aktarılacaktır. Ve bu kredi ekonomik yapıyı düzeltmeyecektir. Dolayısıyla hem iç savaş ve hemde güçlü tekelci Avrupa sermayesi Türkiye'yi yutacaktır.

GB ÜYELİĞİ'NİN GERÇEKLEŞMESİ DURUMUNDA TÜRKİYE'DE NE DEĞİŞECEKTİR

✓ AB ülkeleri, Türkiye pazarına gümrüksüz giriş yaparak, emperyalistler arası

pazar mücadelesinde önemli bir üstünlük sağlayacaktır.

✓ AB ülkeleri, Türkiye üzerinden Türk cumhuriyetleri ve Ortadoğu ülkelerini daha rahat kontrol etme olanağını yakalayacaktır.

✓ AB ülkelerinin "insan hakları" ve "demokratikleşme" söylemleri tamamen bir aldatmaca olduğu görülecektir.

✓ Türkiye'nin ihracat patlaması, turizm patlaması gibi fiyaskoyla sonuçlanacaktır.

✓ Türkiye insan hakları ve demokratikleşme yönünde ciddi adım atmayacaktır.

Bu anlamda GB şartları, Türkiye için yeni kölelik anlaşmasıdır. Ekonomik, siyasi ve kültürel olarak Türkiye'nin GB üyeleri ile rekabet içinde olması mümkün değildir. Bunun yanında, Türkiye'de seçimlerin gündemde olması kölelik şartlarını daha çok ağırlaştırmaktadır. Çünkü Koalisyon Hükümetinin ortakları GB üyeliğini bir seçim yatırımı olarak görüyorlar. Seçim ekonomisi ve seçim siyaseti bunu iyice belirginleştirmiştir. CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın Dışişleri Bakanı sıfatıyla Avrupa ülkelerinde GB üyeliği için yoğun temaslarda bulunmasının nedeni budur. Tabii bunun yanında CHP'nin temsil ettiği Avrupalı klişe hizmettir de.

DYP-CHP (geçmişte DYP-SHP)Koalisyon Hükümetinin protokolü "Demokratikleşme" üzerine oturmuştur. Ancak DYP ve devletin kilit noktalarında bulunan "Şahinler grubu", "demokratikleşme" önünde sürekli engel oluşturmaktadır. Koalisyon Hükümetinin bozulmasından sonra ve DYP'nin tek başına hükümet kuramaması üzerine, CHP hem puan toplamak ve hem de GB sürecini hızlandırmak için, TMY'nin 8. Maddesinin değişmesini yeni hükümetin oluşması açısından olmazsa işin olmazı olarak DYP'ye dayattı. Çünkü "demokratikleşme" adeta 8.Maddeye kilitlenmişti.

8. MADDE ALDATMACASI

Faşist devlet yapısının sadık koruyucusu CHP, ANAP tarafından çıkarılan TMY üzerinde yürütülen tartışmaları bilinçli olarak 8. Maddeyle sınırlandırdı. Ancak 8. Madde tek başına ifade ve düşünce özgürlüğünün önünde engel yegane madde değildir. TMY'de tek maddeden oluşmuyor.

Türk Ceza Kanunu (TCK'nın 311. ve 312.Maddelerinden TMY'nin 6. ve 7.Maddesine, Basın Yasası'ndan Küçükleri Muzır Nesniyattan Koruma Yasası'na kadar düşünce ve ifade özgürlüğü önünde engel olarak duran 152 yasa, sayısız yasa maddesi var. 8.Madde piramitinin tepesindeki taş. Tepeden bir taşın oynatılması pek bir şeyi değiştirmiyor. Kaldığı, taşa tam anlamıyla oynatılmamıştır. Sadece yerine tam olarak konulmamış olan taş, düzeltildikten sonra sağlam bir biçimde tekrar yerine oturtulmuştur. Yani DGM Hakimlerine bir de "kanaat" yetkisi vermiştir. Dolayısıyla geniş emekçi yığınları bir kez daha kandırılmak istenmiştir.

Yeni düzenlemeyle 8. Maddenin koruduğu hukuki menfaat "kasit aranma" unsurunda eklenmesiyle yerli yerine oturtulmuştur. 311. ve 312.Maddeler yanında 125. ve 146.Maddelerde 8. Maddenin ruhunu yavaşlatmaktadır. Kısacası faşist Türk devletinin ceza yasası ve Anayasası ifade ve düşünce özgürlüğü önünde bir engeldir. Bu yüzden 8. Maddenin varlığı ya da yokluğu tek başına bir şey ifade etmiyor.

Tüm bunların yanında faşist bir devlet olan Türkiye'nin düşünce ve ifade özgürlüğüne sahip olması mümkün değildir.

Çünkü düşünce ve ifade özgürlüğü, ister istemez kendine özgü örgütlülüğünü yaratacaktır. Ve aynı zamanda kendisini pratikte ifade edecektir.

Ancak faşist Türk devleti; "Düşün, ama kendine düşün. Bu düşüncende kendi beyninde hapsedeceksin. Düşüncenin beyninin çemberini kırıp dışarı çıkmasına izin vermeyeceksin. İzin verdiğin takdirde suçlusundur" diyor ve burada çeşitli ana maddeleriyle yasaklamıştır.

Oysa her düşünce, kendini pratikte ifade etmek zorundadır. Kendini ifade edilmiş biçimde ister istemez kendine uygun araçlar bulur. Yani kendine uygun bir pratik seyir izler. Tüm bunlar TMY'nin 8. Maddesi ve benzer maddelerle yasaklanarak baskı altına alınmıştır. Bu baskıları sadece 8. Maddeye bağlamak safdilliktir. Bugün TMY'nin tüm maddeleri ve TCK'nın 311. ve 312. vb. maddeleride 8. Maddenin gördüğü işlevi görmektedir.

TAKKE DÜŞTÜ KEL GÖRÜNDÜ

TMY'nin 8. Maddesinde yapılan rütüştan sonra, DGM savcıları hemen 311. ve 312. Maddelere yöneldiler. DEP davasının Yargıtay tarafından onaylanması, 8. Madde ve Anayasa değişikliğinin ne kadar göstermelik olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur.

DEP Milletvekillerinin, savundukları siyasi düşüncelerinden dolayı dokunulmazlıkları kaldırıldı ve yaka paça Meclisten alınarak sorgulanmaya götürüldüler. Sonra da savundukları düşüncelerinden dolayı yargılanıp cezalandırıldılar. DEP davası bile tek başına; Türk hakim sınıfının ne kadar titiz bir şekilde faşist devletin koruyucusu olduklarını, ne kadar demokrasi düşmanı olduklarını, ifade ve düşünce özgürlüğüne ne denli tahammülsüz olduklarını bariz bir biçimde ortaya koymuştur.

DEP milletvekilleri, SHP listesinden Meclis'e girdikleri andan dokunulmazlıkları kaldırıldığı süreye kadar, silahlı ve şiddet eylemlerini savunmamışlardır. DEP'liler, savundukları siyasi düşüncenin bir bölümünü zaten daha önce parlamento ve DEP kongrelerinde dile getirmişlerdi. Yargılama süreci boyunca, düşünce suçu dışında başka bir suç somut olarak ortaya konulmadı. DEP davası siyasi bir dava idi ve kararda siyasi oldu. Gümrük Birliği arifesinde DEP davasının yargıtay tarafından onaylanması, faşist Türk devletinin düşünceye bakış açısında en özlü biçimde ortaya koymuştur.

Faşist devletlerde düşünce ateşten gömlektir. Faşist devlet yapısı değişmeden düşünce ve ifade özgürlüğü sağlanmaz. Dolayısıyla faşist devletten yana kalarak düşünce ve ifade özgürlüğünün sağlanması sanıldığı kadar basit değildir. Faşist devlet ile düşünce ve ifade özgürlüğü şiddetle birbirini reddeder. AB, GB ve faşist Türk hakim sınıfının, "her ikisinin bir arada" olabileceği yönündeki açıklamaları tam bir aymazlıktır. Geniş emekçi yığınlarını aldatarak kendi saltanatlarını sürdürmek istiyorlar.

AB, GB ve faşist Türk devleti, hiç bir zaman geniş emekçi yığınlarını çıkarlarını savunmazlar. Onlar bir avuç sermayedarın çıkarlarını korumak için vardır. Bu anlamda, Türkiye'nin AB ve GB üyesi olması biz emekçiler için pek bir şey ifade etmiyor. Üstümüzdeki sömürü, baskı ve talan ağırlaşarak devam edecektir.

Biz emekçileri kurtaracak, düşündüklerimizi açtıkta ifade edeceğimiz ortam, ne faşist devlet yapısıdır, ne de GB üyeliğidir. Bu ancak ve ancak biz emekçilerin çabasıyla ve silahlı devrim mücadelesini yükseltip kuracağız demokratik bir halk iktidarı (devlet) ile olanaklıdır. Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır! ■

"Çocuğunun adını devrim koy, o militan tavırla"

Burjuvazi sınıfı toplum tarihine egemenlik sistemini inşa ederken, özel mülkiyet temelini üzerine, olmazsa olmaz tuğlasını, çekirdeğini yerleştirivermiş; bu çekirdek aileydi. Anne, baba ve çocuk, bu üçleme burjuvazinin temel dayanağı olarak kutsanmış ve bireyciliğin, özel mülkiyetçiliğin, sömürünün, zulmün bu kutsal kurumu, kapitalizm geliştiği çürümeye, yozlaşmaya, dağılmaya yüz tutsada kendisine sıkı sıkı sarılan burjuvazi tarafından korunup kollanarak, varlığını sürdürülmüştür.

Günümüzde, çekirdek aile, toplumun örgütlenmesinde oynadığı temel fonksiyon itibarıyla öylesine jekillendirilmiş, anne, baba, çocuk üçlemesini duygularına ve hareket tarzlarına kadar "görev ve sorumluluklar" öylesine belirlemiştir ki; toplumsal bir olgu olan ve her toplumsal olgu gibi değişime tabi olan, içinde bulunduğu toplumsal sistem ile belirlenen bu kurum ve bileşenlerinin işlevleri, insanlar tarafından sanki ezeli ve ebedi, statik bir formasyon gibi, hatta söz konusu "görev ve sorumluluklar" içgüdüselmişcesine içselleştirilebilmekte özümselebilmekte. Esasında bu durumun, özel mülkiyet, bireycilik ve benzerlerinin madde ve bilinç diyalektliğinde insanların bilincine yerleşmesi; yani mevcut toplumsal sistem, üretim tarzının nesnelleşmesi ve içselleşmesi esprisinde kişilerin duygusu ve düşünce sistematiğini belirlemesinden başka bir anlam ifade etmediği açıktır.

Bilinci belirleyen madde ve nesnel koşullardır. Dolayısıyla bir bilinç değişimi, yeni bir kavrayış ve anlayışta, ancak onu sağlayabilecek maddi zemin, nesnel koşul varsa mümkündür. Doğaldır ki, ilkel komünal toplumda insanların özel mülkiyetçi olmamasının sebebi, özel mülkiyetin henüz ortaya çıkmamış olmasıdır. Veya feodalizmde insanlar bilimsel sosyalizm bilincinden yoksunduydu, bunun sebebi kavrayışsızlıkları değil, bilimsel sosyalizm öğretisinin nesnel ön koşulu olan kapitalist üretim tarzı ve burjuvazi ile proletarya çelişkisinin varolmamasıydı.

Toplumsal sistemde üretim tarzı yani alt yapı, üst yapıyı belirler. Yani her toplumsal sistemin kendine özgü hakim üretim tarzınca belirlenen, ancak onunla diyalektik bir bağ ve etkileşim içerisinde bulunan ve nesnel bir durum halinde "dışsallaşan" ve akabinde nesnelleşen üst yapı ve ona alt fikirler, siyasi, hukuki, moral, estetik, dinsel ve felsefi görüşler, yani sosyal bilinç formları vardır. Siyasi, hukuki, etiksel, estetiksel, dinsel, felsefi görüş ve fikirlerle ilişkin bir sistem olan ideoloji, üst yapının bir parçasıdır ve toplumsal örgüt ve örgütlenmeler bundan bağımsız ele alınamaz. Aile kurumu ve beraberinde annelik ve babalık formasyonları, tam da belli bir toplumsal sistemin hakim ideolojik şekillenişinin damgasını taşımak durumundadırlar. İnsanlar içinde yaşadıkları çevrede bu formasyonu içselleştirirler ve her belirli toplumsal sistemde, kişilerin kafalarında şekillenen annelik, babalık, aile, dayı, amca, teyze, vb. olma kavramları toplumdun ve bu nesnel durumdan bağımsız değildir. Ancak bilince çıkarılmış, içselleştirilmiş bu formasyondan bahsederken bilinç, bilgi ve içgüdü kavramları üzerinde durmamız gerekiyor.

Bilgi bilincin dayanağıyken; "bilinci bilgiden ayıran, bilincin her durumda doğrudan doğruya bilgi olmasındır". Yani bilinç; "Zahnin kendi durumları ve kendi edimleri üzerine sahip olduğu az çok aydınlık bilgi", "bir öznenin kendi üzerine sahip olduğu doğrudan doğruya bilgisidir."

Mark, "Yaşamı belirleyen bilinç değildir, bilinci belirleyen yaşamdır. Birinci durumda yaşayan bir bireyden yola çıkarak bilinçten yola çıkılır. İkinci durumda gerçek yaşayan bireylerden yola çıkılır ve bilinç onların bilinci olarak alınır." demektedir. Anne veya baba olma bilincini ve bu kavramların içeriğini, şekillenişini, yaşamdan ayrı ele alamayız. Bu görevlerin içselleştirilmesi, toplumun ve insanın toplumsal faaliyetinin dışında varolamaz.

Özel mülkiyetin varolmadığı bir toplumda, özel mülkiyeti koruma, miras hukuku; hirsizlik vb. kavramlar da olmaz. Bireyin özel mülkünü sahiplenmesi, örneğin ilkel komünal toplumda, ağaçtan meyve toplayan bir bireyin cezalandırılmasına ilişkin bir hukukun varolması beklenemez. Ceza yoksa, suç ta yoktur; dolayısıyla, bireyin "hirsiz" damgasıyla

aahlaki, hukuki boyutta yargılanması mahkum edilmesi ve bundan utanması veya korkması bilincinden de bahsedemeyiz.

İnsanı hayvandan ayıran en temel özellik, toplumsal bir varlık olmasıdır. Toplumsal bir birim olarak ailenin kökeninin epey eski olduğu açık. Ancak, evlilik ve aile biçimleri toplumun ekonomik ilerleyişine bağlı olarak değişir. Kısacası aile ve bileşenlerinin formasyonu; örneğin "annelik duygusu" veya çokça "annelik içgüdü" diye ifade edilen durum, değişmez ve tüm toplumsal sistemlerde aynılığı konuyan bir eğilim değildir. Anneliğe, babalığa ve aileye böyle bir bakış, tarihsel materyalizme ve bilime aykındır. Aynı şekilde insanlararası ilişkilerde sevgi, aşk vb. yönelimlerde sınıflardan ve toplumdan bağımsız olmayan şekillenişlerdir. Sevgi, insana özgü bir duygudur ve insanın toplumsallığından ayrı ele alınamaz. Sevgi ve emek insanın bilinçli eforudur. Maddi zeminini bireysel cinsel aşka bulan evlilik için de aynı şeyleri belirlemek mümkün.

Ne var ki, evliliğe, aileye, çocuk sahibi olmaya ilişkin idealist yaklaşımlara devrimci çevrelerde dahi sıkça rastlanabilmekte, hâkim sınıflarca mevcut toplumsal sistemi koruyabilme kaygısıyla sürekli propaganda edilen sosyal bilinç formlarının "içgüdü", "görev", "sorumluluk" adı altında sahiplenildiğine tanık olmaktadır. İnsan için evlilik ve aile, "öreme içgüdü" doğaldır bir sonucudur gerçekten? Çocuk sahibi olmak ve bir aile ortamı içerisinde, anne ve babanın çocuklarını yetiştirmesi, insanların içgüdüsel olarak yöneldiği bir "doğal" talep mi dir?

Tarihsel materyalizm, tüm bunların esasında gene toplumun ve sosyo-ekonomik yapının şekillendirdiği sosyal bilincin olduğunu söylüyor. Annelik, aile vb. formasyonlar konusunda pek çok araştırmacı hayvanlarda dişilerin nasıl yavrularını koruyup kolladığından, erkek hayvanın bu ilişkide nasıl bir rol oynadığından örneklemelere gitmektedir. Halbuki bilimsel araştırmalar, hayvanlarda dişi, erkek ve yavruların meydana gelen aile oluşumu bir yana, çoğu zaman dişi ile erkeğin çiftleşme dışında biraraya bile gelmediğini göstermektedir. Hayvanların zaman zaman sürüler halinde gezmesi veya erkek ve dişinin belirli bir dönem birarada bulunmasının toplumsallıktan değil, tamamen içgüdüsel olduğu bilimsel olarak ortaya konmaktadır. İçgüdü; "Bir bütün tüm bireylerinde aynı özellikleri gösteren ve bilinçsiz edimlerle belirlenmiş davranışlar bütünüdür". Ve "ortama uyulanmanın ve varlığını sürdürmenin en temel koşulu annelikdir. Tüm hayvanlar dünyasında baş koşullayıcı olan içgüdü, çok kesin bir amaca yöneliktir, yuva yapma, avı kovalama, kendini savunma, kaçma, vb. Kendiliğinden ve bilinçsiz oluşuyla içgüdü, zekadan ayrıldığı gibi, eğilimden de ayrılır. Eğilimde en azından sezgisel yada duygusal bir yönelim söz konusudur, yönlendirilmiş bir amaca yönelme tutumu belirgindir. Böylece içgüdü, tam anlamıyla eğitilmiş ve düşüncedışı bir güçtür, doğrudan doğruya hayvan doğallığının kaynaklarından gelir, onun bireysellik hiçbir yönü yoktur."

İnsan için durum çok farklıdır. İnsan bilinçli ve toplumsal bir varlıktır. İnsanı ve insan toplumu yaratan, bunun sonucu olarak da insan beynini ve bilincini oluşturan emektir. "İnsanlaşma emek ile başlamıştır, yüksek dereceli hayvanların tarihsel gelişme sürecinde, içlerinden bir bölümü emeği ile ötekilerden ayrılıp insanlaşmıştır." Ve "İnsansal emeği" hayvansal çabadan ayıran bu emeğin bilinçli oluşudur. Emek ve bilinç, birbirlerinin koşulu olarak, insana özgü bir diyalektik ilişkişmedir.

Bütün bunlar gözönünde bulundurulduğunda, insanlara ilişkin içgüdüden bahsetmek hiç de bilimsel olmayacaktır. İnsanlar için sadece içtepiden söz edebiliriz ki, bu insana özgü "İnsani gerekliliğe iten dürtü"dür. İçgüdüden farklı olarak içtepi, "açlık ve cinsellik tipleri gibi yaşamsal, bilimsel ve fizyolojiktir. İçtepi, insanın hayvanlık evresinden kalma ve hayvansal yanına gittikçe güçsüzleşecek içgüdü kalıntılarıdır." İnsan için içtepi talidir, çünkü insan zeka ve iradesiyle içtepileri denetleyebilir. Davranışlarına içtepi değil, sosyal formasyonu, bilinci yön verir.

Devrimci insanların, toplumun ortalama bilinç seviyesinin önünde olduklarını düşünürsek; yaşamlarına ve çevrelerine bilinçli

müdahalelerinin, iradi yaklaşımlarının esas olması gerekliliğinin belirlenmesini de rahatlıkla yapabiliriz. Ayrıca bu açımların ışığında yukarıda sordumuz sorulara da berrak cevaplar vermemiz mümkündür. İnsan için evlilik ve aile "öreme içgüdü" doğaldır bir sonucu değildir asla. İnsan eşini sınıfsal konumlanışına ve dolayısıyla ideolojik şekillenişine denk düşecek bir şekilde, yani sahip olduğu sosyal-ideolojik formasyonla bilinçli bir şekilde seçer. Sevgi ve aşk da bu seçimi yapan bireyin ait olduğu sınıfın damgasını taşıyacaktır kuşkusuz. Dolayısıyla sevgiye ve aşka sınıfsal bakış en doğal ve gerçekçi olanıdır. Gerçek, özgür sevgi ve aşk; hiç bir çıkar gözetmeden yapılan bilinçli seçimdir, ortak sosyal pratik içerisinde uyum, emek ve toplumsallık gibi insana özgü değerler üzerinde şekillendiğinde hayat hakkı bulur. İki karşı cinsin aşkında, buna ek olarak ele alabileceğimiz ise, evliliğin maddi zemini olan cinselliklerdir.

Bir burjuva; sınıf çıkarları ve ideolojik şekilleniş gereği, sevgisiz, aşkında ve evliliğinde özel mülkiyet hukukunu esas alacaktır. Bireyci, sınıfsal konumunu ve sermaye birikimini koruyup pekiştirmenin hesapları içerisinde olacaktır. Zincirinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir proletenin veya bir komünistin aşkına damgasını vuran ise, gerçek anlamıyla özgür bir seçim ve kollektive, disiplin, üretim ve en fazla da yoğunlaşmış emek üzerinde şekillenen ortaklık, uyum, paylaşım olacaktır kuşkusuz. Bir eş ve bir ev, bir çocuk sahibi olma, kendi yağında kavrulma düşüncesi ve ötekilerin de kişilerin "doğal", "İnsani" talepleri olduğunu ifade etmek anlamsız olacaktır. Özellikle küçük burjuvazinin yoğun olduğu bizim gibi toplumlarda bireyler bu kutsal tasvirlerle büyümekte, ailenin gerçek niteliğini ve hizmet ettiği sistemi görememektedirler. Halbuki, kapitalizm gelişip üretim kollektifleştiği oranda aile kurumu da çözülmekte, dağılmaya yüz tutmakta, gerici bir kurum olarak can çekişmektedir. Çocuksuz beraberliklerin aileden sayılmamasının ve bunun özendirilmesinin, aile ortamı içerisinde anne ve babanın çocuk yetiştirmesinin altında yatan (yani ataerkek aile kurumunun altında yatan) gerçeklik, özel mülkiyet ve özellikle "aile reisi" olan babanın soyunda belirlenen miras hukukudur. Günümüzde aile kurumu kapitalist sistemin korunmasına ve devamına yararlıken, mülksüzleşme ve proletarleşme ile burjuvazi-proletarya çelişkisinin toplumsal devrimi dayatan boyutları bu kurumu köklerinden sarmakta, annenin ve çocuğunun toplumca sahiplenildiği ve korunduğu bir sisteme şiddetle ihtiyaç duyulmaktadır. Öyle ki, proletar anne, "annelik içgüdü" bir yana, sıradan bir insani yaklaşım noktasında dahi çocuğuyla ilgilenememekte, besleyememekte ve çocuğunu cami önlerine, sokak aralarına terkedebilmektedir.

Durum böyleyken, bir devrimcinin, özellikle de profesyonel devrimcinin aşka, evliliğe, aileye çok farklı bakması gerekir. Sorunu sınıfsal ele alıp ve bu perspektifte, bu bilinçli davranışlarına yön verme, iradi müdahalelerle kendisine ve çevresine değiştirici-dönüştürücü etkilerde bulunabilmeyi gerektirir. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, bir proletar devrimciden bu ilişkilerde mevcut sosyal formasyonla bakmayı aşmış olması; yani toplumumuzdaki hakim burjuva-feodal ideolojik şekillenisten esasta arınmış olması beklenir.

Her devrimci, komünist anne, yarıyana ağlayan ve biri kendinin olan iki aç bebekten ilk önce hangisini doyuracağını kendisine sormalıdır. İlk önce kendi çocuğuna yönelmesi, içgüdüsel bir davranış mıdır? Elbette ki, bebeği dokuz ay taşıması ve o kadarıyla dahi olsa emek harcamış olan anne için bebeğine yönelttiği bu sevgi, birey olarak harcandığı emeğe bağımlı olarak ta değerlendirilebilir. Ancak emeğin toplumsallığı, emeğe saygı, bunların ötesinde sorunlara bireysel değil toplumsal boyutta bakma, bakması gereken; tüm çocukların toplumca sahiplenildiği, korunduğu bir toplumun özlemiyse mücadele veren bir kadının davranışı mıdır sergilediği; yoksa, küçük burjuva bireyci, çocuğunu bireysel mülkiyetiniymişcesine sahiplenen ve feodal duygularla hareket eden birinin ki mi? Gerçekten söz konusu davranışı "annelik içgüdü" ile açıklamak mümkün müdür?

Her devrimci, komünist kadın ve erkek; evlilik ilişkilerini sorgulamalıdır. Kimi, ne için

ve hangi düşünce ve duygularla kendimize eş olarak seçiyoruz? Aşka ve evliliğe nasıl bakıyoruz? Bize "cinsel içgüdülerimiz" mi yön veriyor; kafamızda jekillendirilen "eve bağımlı kadın, eve eklemek getiren aile reisi erkek ve soyumuzu devam ettirecek, evimizi yenlen-direcek ufak çocuklar" tasvirleriyle zoraki "mantık evlilikleri" mi yapıyoruz? Özünde cinsellik olan "duygusal bağımlılık" ile hareket edip karşımızdakinin gerici, tutucu yönlerine, zaf ve hatalarına göz yumuyor muyuz? Bireycilik midir ilişkilerimizi şekillendiren, yoksa aşka ve evliliğe toplumsal, sınıfsal bakabilmeyi, bireysel ilişkilerimizi devrime tabi kılmayı, sürekli paylaşımı, üretken, gelişen, geliştiren, değiştirici, dönüştürücü olmayı başarabiliyor muyuz? Ortak sosyal-siyasal-pratik mücadele, bir devrimcinin özellikle de bir profesyonel devrimcinin evliliğinin olmazsa olmazıdır.

Sadece bu ortak bakış açısı, ortak sosyal-siyasal-ideolojik formasyon, sevginin ve aşkın temel direği olan emeğin, üretimin zemini olabilir. Sevgi ancak bu nesnel durum üzerinde şekillenir ve ancak böylesi bir ortaklaşım, karakter, kişilik, mizaç uyumu ile beslenebilir. Ve elbette ki bir devrimcinin bireysel-cinsel aşka da ancak böylesi bir ilişkide anlamını bulacaktır.

Devrimciler, profesyonel mücadele içerisinde yer almalarının gerekçesine evlerini, eşlerini, çocuklarını oturtuyorlarsa, sorumluluklar ve görevlere vurgu yaparak düzenle olan bağlarını meşrulaştırmaya çalışıyorlarsa, bunun ideolojik kaynağını sorgulamalıdır. Bir bütün olarak halka karşı sorumlularının ve görevlerin sözkonusu olduğu koşullarda, savaşlarının önüne engel diye gördüklerinin ardında yatan gerçekliği ortaya çıkarmalı, o duygusal şekillenişle aşarak ileriye yönelmeyi, mevcut toplumsal sistemde parçayı bütüne feda etmeyi ve bedeller ödemeni göze alarak, kendilerini geleceğe dönük verdikleri savaşa göre şekillendirmeyi bilmelidirler.

Sorgulanması gereken bir diğer mesele de yine profesyonel devrimci, komünist kadın ve erkeklerin çocuk sahibi olma isteği veya çocuk sahibi olmalarıdır. Yukarıda yazdıklarımızdan sonra, bunun arkasında yatan gerçekliğin "öreme içgüdü" veya "cinsel dürtü" olduğunu ifade etmek gerçekçi olmayacaktır. Bir profesyonel devrimci için, savaş koşullarında ve yeraltı yaşamında çocuk sahibi olma özlemi, sadece küçük burjuva bireyciliği, rahatına düşkünlüğü, mevcut toplumsal sistemle olan bağların yeniden kurulması anlamına gelir. Sıcak ev, sıcak yatak, sıcak aile ortamı özlemi; düzene alternatif olup savaşmak yerine düzene endekslenmek; savaşın önüne -mevcut toplumsal sistemde çocuğun kendisi dışında sağlıklı bir şekilde sahiplenilmeyeceğini ve kendisinin de savaşın içerisinde bunu yapamayacağını bile bile- bilinçli engel çarmaktan başka bir anlam ifade etmez. Hakim sosyal formasyonun doğrudan bir yansımasından başka bir şey değildir bu.

Açıkta ki, devrimin uzun süreli halk savaşı stratejisiyle gerçekleşeceği, silahlı ve illegal mücadelenin esas olduğu bizimki gibi ülkelerde, "aile" özlemi ve çocuk sahibi olmak, bir profesyonel için mücadeleden kopuşun diğer adıdır. Bizim özlemimizi duyacağımız, mevcut sömürü ve zulüm sistemine endeksli küçük burjuva yaşam değil; uğruna her türlü kişisel çıkar, kaygı ve özlemden vazgeçilerek savaşılacak geleceğin özgür, sınıfsız, sınırsız ve sömürsüz toplumdaki altın çağ yaşantısıdır. Bu, kişisel kurtuluş değil, toplumsal kurtuluş yaklaşımıyla ele alınacak ve kendini feda ruhu ile çelikten iradeyi gerektiren bir özlemdir.

Bu özlemlerde, ve düşte, bize yoldaş olmayan olmayan sevgiliye yer olmadığı gibi; bugünün yıkılmakta olan aile kurumuna ve eş, ev, araba, çocuk, iş vb. bireysel kaygılara da yer yoktur. O düşün çocukları; bir profesyonel devrimci, bir komünist için, geleceğin tüm toplumca sevilen, bakım gören, tüm toplumca sahiplenilen, sokaklarda aç sefil kalmayan mutlu ve özgür çocuklarıdır. Bugünün militanları bunu böyle kavramalı, savaşa göre şekillenmeli, geleceği militanca inşa etmelidirler. Devrimci savaş, devrimle taçlanacaktır. Öyleyse;

**"Çocuğunun adını DEVRİM koy,
O militan tavırla..."**

YÖNETİM

Muzaffer ORUÇOĞLU

Kolay değil

Melbourne Üniversitesi'nin anfilerinden birisinde, skeçler ve bir panelle Aziz Nesin'i değerlendirdik geçenlerde. Panel masasında oturan dört kişiden birisi bendim. Anfiye, demokratik derneklerin tabanından insanlar, işçiler, taksiciler, dönerciler, işsizlik parasıyla geçinenler (ben de bunlardanım), emekliler, ilticacılar ve çocuklar vardı. Panel masasında konuşmaktan pek hoşlanmam. Çağımızda kuralı bakan ve 'benim istediğim gibi konuş kardeş', diye iç geçiren yığınların karşısında konuşmak kolay iş değildir. Ya istediğin gibi konuşup ortalığı karıştırıracaksın, ya da yığınların 'benim paşa gönlüme göre konuş kardeş' arzusunu dikkate alıp, kendini bizzat kendinle iftihar edeceksin. Bundan dolayı, şu panel belası bittin de, eve gidip bir tarçınlı çay içeyim diye düşünüp duruyordum.

Gecein ikinci yarısında panel başladı. Yönetici bayan arkadaş bizi tanıttı, hakkettiğimiz övgüler hoşumuza gitti. Normal yaşamımızda pek giymediğimiz ütülü mintanlarımız, pantolonlarımız ve parlak kunduralarımızla, adımızın yazılı olduğu kağıdın hizasındaki sandalyelerimize kurulduk. Birinci konuşmacı, sevdiğim, saydığım bir arkadaş, kalfı, mizahi bir tarzda, analarla, Aziz Nesin'i anlatmaya başladı. Türkiye'nin, Atatürk'ten sonra yetiştirdiği en büyük adamın Aziz Nesin olduğunu söyledi. Tam bu noktada gülümseme terbiyesizliğini gösterdim. Arkadaş, övgülerine devam etti. Övgüler hoşumuza gitti tabii. Aziz Nesin'e çekilen mizahla karışık bu yağ, hep beraber alkışlayarak, arkadaş yerine oturtuk. Kitle memnun ve gülekti. İkinci konuşmacı, gayet seri ve güzel bir türkçeyle Aziz Nesin'in kısa yaşam öyküsünü sundu, kişiliği üzerinde durdu, övgülerini sınırlayacak bir tarzda sıraladı. Arkadaşın Aziz Nesin'e çektiği, itiraz kabul etmez, kaliteli usturuplu yağ da hep beraber alkışladık. Fena değildi, kitle memnun ve gülekti. Sıra bana geldi. İlk, Aziz Nesin'i ortaya çıkaran tarihsel kaynaklar ve etkiler üzerinde durdum. Anadolunun zengin bir kültür ve zulum beşiği olduğu zengin kültürün öpüştüğü yerde çiçeklendiğini belirttim. Tekke nefeslerinin, şahiyelelerin, manilerin, destanların, ninnilerin, fıkraların, bilmecelelerin, masalların mizah ve hicivle döllenmiş olduğunu açıkladım. Yunus'tan Nasreddin Hocaya, Kazak Abdal'a, Kaygusuz'a, Keloglan'a, İncili Çavuş'a, Eşref'e, Neyzen Tefik'e kadar uzayan görkemli bir mizah çiçeğinden söz ettim ve Aziz Nesin'i bu görkemli mizah ve hiciv çiçeğinin göbeğine konan, ondaki usareyi özümleyerek modern mizah balına dönüştüren bir arıya benzettim. Aziz Nesin'in sanat anlayışına gelmeden onbeş dakikalık zamanım

doldu. Kitleye baktım, Aziz Nesin'e çektiğim yağdan dolayı gayet güleç ve memnundu. Alkış uğultusunu dinlerken, yaşamımda hiç kimseye böyle usturuplu, kaliteli bir yağ çekmediğimi farkettim. Tabii deminden beri sözünü ettiğim yağlardan kastım, bir insanın hep artılarını anlatıp eksilerine hiç değinmemektir. Bunun özellikle altını çiziyorum.

Birinci fasıl bitti, sorular faslına geçtik. Baktım, kitlede mükemmel bir rahavet, düşünmeme erdemi, 'ağzına sağlık iyi oldu.' havası, süt sessizliği, Allah Allah, bekliyoruz soru gelmiyor. İnsanların içlerindeki çelişkileri, yağla yumuşatmış, kursuz bir gevş ve gevşeme iklimi yaratmış ki sormayın gitsin. Okuma yazma bilmeyen sakallı köy doktorları, "masaj" iyidir ama yağ fazla sürmeyin, yağ vücudu gevşetir, en başta da barsakları; gevşeyen barsak tembellleşir, kabızlığa yol açar," dederdi. Biz beyin masajı yaparken, yağ fazla kaçırılmış, kitlesel bir kabızlık durumu yaratmıştık. Rezil olacaktık. Bereket versin ki, sıkıntılı bir bekleyişten sonra, arka sıralardan üç soru geldi, birisi banaydı. Derin bir solukla rahatlardım. Soru, öz olarak, Aziz Nesin'in, Kürt sorunu karşısındaki tavrına dairdi. Aziz Nesin'in Kürt sorunu konusunda, "Türk, Kürt gibi, Kürt ise Türk gibi düşünürse bu sorun çözülür," dediğini, bu fikrin, ulusal sorun konusundaki en modern, en ileri teorilerin ruhu olduğunu, ama bunu söyleyen Aziz Nesin'in bir Kürt gibi düşünmediğini, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesinin kararlı ve tutarlı bir savunucusu olmadığını, Kürt gibi düşünen insanların soluğu hapishanelerde aldıklarını, Yaşar Kemal'in Kürt gibi düşünmeye bağlanınca yargılandığını, Aziz Nesin'in tavrının, Yaşar Kemal'inki gibi ileri bir tavır olmadığını söyledim. Bunu söyledim ya, sandaki süt sessizliği çatladı. Bağımalar, dalgalanmalar, çekip gitmeler başladı. Normal karşıladım, çünkü Asyalıyız. Ölülerini anlatırken onların hep artılarından sözedeceksiniz, eksilerine değinmeyeceksiniz, yağ çekeceksiniz yani. Kolay değil. Beşbin yıllık yaşamımız, yağ çekme üzerine kurulmuştur. Yukarıda tanıya, aşağıda peygambere yağ çekeceksin. Devletin zirvesindeki sultana, allenin zirvesindeki pedere ve dağ zirvesindeki ziyarete yağ çekeceksin. Şehite yağ çekeceksin. Ben dahil, tüm mürkekkep yalamışları ve de aydınların ezici çoğunluğu, bu yağlama geleneğinden kendisini koparamıyor. Ama hakkını yememek gerekiyor, Aziz Nesin, yağlama geleneğine saldıran bir insandı. Büyük bir işçi grevini ve Nazım Hikmet'in bazı yönlerini eleştirdiğinde, ona gazete ve dergi sayfalarında saldırdık. Eleştiri özgürlüğünü (bilinçli ya da bilinçsiz) kullanamayan bir insan, özgür değildir. Ülkemiz, kendi eleştiri özgürlüğüne, bilerek kendi elleriyle zincin vuran, gerçek köle aydınlarla doludur. Aziz Nesin'in "ödleik" dediği aydınlardır bunlar.

Aziz Nesin bize, halkın geriliği ve aptallığı ile çatışmayı öğretti. Bu çatışmayı yaşamayan bir insan, zaten, Aziz Nesin'i de özgürce eleştiremez, zirvelerin eksilerine değinemez. Şahsen, ben tam öğrenmiş diyemem, öğrenmeye çalışıyorum. İyi yaşamam için, şarttır öğrenmem. İnsanlığın, yağcılığı tanımladığı bir çağda yaşıyoruz. Kolay değil ■

Fakirin böylesi sevilir, hemde saygı duyulur

8 9 KASIM 1995 PERŞEMBE

UNUDA DOĞRU

Memduh BAYRAKTAROĞLU

uyar biçil

Fakiri... AKSAM... yesi,

F... da yaşyo... hiç ç... laşç... arazi... Se... rafin

Haydi ora... maskaralar... Sizin nezdinde anlaşılabiririz?

minin doğru kavranması ve pratiğe aktarılmasıdır. Çünkü insan varolanı yaşadığı, yaşattığı ve geliştirdiği oranda doğru bir yaşantı sürer.

Amaç ve ideal olmadan salt küçük şeyler uğruna yaşamak, kişiyi belirli bir noktadan sonra kimlik bunalımına sokacaktır. Bu olumsuzlukların dayanağı bilginin araştırılmadan, incelenmeden dolayısıyla bilince çıkarılmadan telafuz edilmesinden kaynaklanır. Mao'nun da dediği gibi "Araştırma ve inceleme yapmanın konuşmaya hakkı yoktur."

Akşam Gazetesi Yazarı Memduh BAYRAKTAROĞLU'nun kaleme aldığı yazıda bütünüyle küçük kırıntılar peşinde koşan ve insanlık erdemlerinden yoksun sakat bir beynin ürünüdür. Keza Memduh "Bey" bizzat Gecekondu bölgelerinde araştırma ve incelemeler yapsaydı o insanlar hakkında çok daha sağlıklı bilgiler elde eder. Daha yararlı bir yazı kaleme alabilirdi.

Tabii insanlara ve insanlığa yararlı olma düşüncesi varsa. Fakat yazdıklarından ve olduğu yerden de anlaşılacağı gibi, insanlara yararlı olma kaygısı de-

ğil, uşağı olduğu egemen sınıflara yararlanma kaygısı var.

Bayraktaroğlu, sel felaketinde evleri yıkılan gecekondu emekçilerine karşı olan kinini kusarken "Devlet mi çağırıyor sizi oraya?" diye bir soru soruyor. Hayır, devlet o insanlara gelin buraya ev yapın demedi, demez. Çünkü bu devletten, emekçilerin böyle bir beklentisi olmadığı gibi, sizlerden bu insanlara "acıma" diye beklentileri hiç yoktur. Yani sizin gibi emek düşmanı, insan düşmanı kişilerden insanlara acımanızı beklemek hayalden başka bir şey olmaz. Ki bu insanların yurtlarından; katliamlarla, baskıyla göç etmelerine neden olan bu devletin kendisidir. Bayraktaroğlu, duygu sömürüsü yaparak örnek verdiği memuru, öğretmeni emekçilerle karşı karşıya getirmek istiyor, ancak bunda başarılı olamayacağını hemen belirtelim. Başarılı olacağı bir konu varsa o da, polisi, subayı emekçi halka karşı kıskırtması, bu kurumların halka saldırmasıdır. Askerin, polisin traşlı olmasından ve ütülü elbiselerinden bahseden Bayraktaroğlu, bunların halka karşı uyguladığı vahşetten, yittikleri köylerden, yaktıkları ev-

lerden ve katlettiği insanlardan hiç bahsetmiyor. Hele yazdığı yazıda kullandığı dil ise, ortaçağ karanlıklarında yaşayan gerici ve küfürcü derebeylerin kullandığı dilden daha beter. Bir de utanmadan, kullandığı bu dille halka, sözde doğrulan anlatacak ve halka yol gösterecek. Ancak halk, kimin doğru söylediğini artık görmeyecek kadar kör değildir. Hele sizin gibi sömürücü burjuva ukalalarına ihtiyacı hiç yoktur.

Bayraktaroğlu bir sorunu incelerken öznelikten, tek yanlılıktan ve yüzeysellikten kaçınmalısınız. Neden mi? Bir olayı ele alırken onu bütün yanlarıyla, bütün ilişkileriyle ve bütün dolaylı ilişkileriyle birlikte ele alıp incelemeniz gerekir. Bir olayı bütün yanlarıyla ele almaya çalışmak, yanlıgilara karşı bir güvencedir. Unutmayınız hataların çoğunluğu olaylara tek yanlı ve yüzeysel bir biçimde bakıldığından kaynaklanır. Bu gerçekliklerden yola çıkarsak yaşamı bir "gazeteci" olarak çok daha iyi kavray ve kitlelere olayları çok daha sağlıklı iletebilirsiniz. Bunları red eden sizler şayet size tafsiliye olur bir psikiyatriste gidip bilinç altınızda varolan yalan-yanlış yazıları yazmanızın neden olan olumsuzlukları gidermeye çalışın. Aksi halde soytarı diye andlandırdığımız yoksul Emekçi Gecekondu halkı size hak ettiğiniz dersi verecektir. Bundan

Katillerin yöntemi her yerde aynı

Partizan Sesi/Londra:İngiltere'de yeni yayımlanan bir kitap, ünlü İngiliz SAS Komandoları'nın, IRA üyesi olduğu şüphesiyle 27 İrlandalının, 1971-72 yılları arasında "nemesiz" olarak adlandırılan operasyonu çerçevesinde infaz edildiğini, bizzat kitap yazarının kendisinde eylemde SAS üyesi olarak yer aldığını ve cesetlerin iki ayrı mezara toplu olarak Kuzey-Güney İrlanda arasında bir bölgeye gömüldüğünü yazmaktadır. Benzeri olayların, İngiliz Devlet Güvenlik Güçle-

riyle, IRA şahsında İrlanda halkı arasında süren mücadelede ilk katliam olmadığı bilinmektedir. Daha önceleri kamuoyunda "Birmingham 6" olarak bilinen ve sırf İrlandalı oldukları için sahte belgelerle bombalama olaylarında yer aldıkları gerekçesiyle cezalandırılıp 14 yıl haptisten sonra serbest bırakılan ve suçsuz oldukları anlaşılan olay dava bir başka örnektir.

Bu olaylar neyi açıklamaktadır? Dünya coğrafyasında öteden beri ezi-

lenle-ezen arasındaki savaşlar durmaksızın devam etmiştir. İster sınıfsal, ister ulusal olsun süren savaş bazen yumuşamalar göstermişse de kavga dumaksızın devam etmiştir. İngiliz Emperyalist Burjuvazisi ile İrlanda ulusu arasındaki savaş belirttiğimiz şekilde devam edegelmiştir. Bugünlerde IRA ile süren ateşkes ve barış görüşmelerinin sonucu tam kesin olarak kestirilememektedir. Belli ilerlemeler olsada gerçek "çözüm" den söz etmek oldukça zordur. İngiliz Emperyalizminin sömürgeci politikası ve bu politikanın üzerindeki yükselen katliamları çoğu kere dünya halklarına Demokrasi ve İnsan hakları maskesi altında kamufla edebilmiştir. Ancak gerçekler inatçıdır ve eninde sonunda sahneye çıkarlar. Demokrasi ve İnsan Hakları bilumum Emperyalist güçler için ilkelerindeki ezi-

len kitlelerin mevcut durumdaki suskunlukları ve "iç barış" keskin bir mücadeleye ve kavgaya çevrilmediği sürece yüzlerini gözleyebilmeleri kolaydır. Ancak İngiliz örneğinde olduğu gibi, sömürü ve sömürgeci zalimlere başkaldırı başladığında Demokrasi ve İnsan Hakları oyunları çok net olarak anlaşılacaktır. Elbeteki İngiliz Hükümeti'nin yeni çıkaracağı iltica ve yabancılar yasası gerçeğince Türkiye ve birçok ülkeyi "Beyaz liste" içinde göstermesi daha iyi anlaşılacaktır. Kürtlere ve tüm emekçilere zulüm ve katliam yasağan Türkiye kendisinin İrlandalıya yaptığının benzeridir. Sayısal olarak Türkiye Devletinin katliamlarının fazlalığı gerçeği değiştirmiyor.

Boşuna söylenmemiş "it itin kuyruğunu ısırmasın" diye ■

Faşizme karşı direnişin simgesi; politeknio üniversitesi

CEVRENI SARAH, ÇAMURLARA BAKIP
UMUTSUZLUĞA DÜŞMEZSEN; HER TARAFIN
GÜLŞENE DÖNÜŞECEĞİ O GÜNÜ,
İNANÇIN VE UMUDUNLA YARATABİLİRSİN

Bir çocuk, Politeknio Direniş Anıtını ziyaret ediyor.

Tarih 17 Kasım 1995, anarşistlerle polislerin Politeknio adlı üniversite civarında çatışmaya başladıkları gün. Bu günün kendine ait bir anlam ve önemi var ve aynı zamanda Yunanistan'da Cuntaya karşı direnişte de önemli bir rolü var.

Aynı günden birkaç gün önce, yani 17 Kasım etkinliklerinin başladığı 15 Kasım'dan 1 gün önce, kendine göre oldukça büyük sayılan Koridallos Cezaevi'nde tutuklular ayaklandılar ve birdenbire Yunanistan kendini molotofların, ateşlerin ve tutuklu haykırışlarının içerisinde buldu.

Olaylara geçmeden önce, olanları anlayabilmemizi sağlayacak bir takım bilgiler vermek istiyoruz.

1967 yılında Yunanistan'da Albaylar Cuntası adı verilen cuntanın yönetimi alınmasından sonra hafta bir hoşnutsuzluk başlar ve bu tepkiler 1973 yılında aktif olarak dışa vurur. Öğrenciler önderliğinde bir ayaklanma geliştirilir ve halk sokaklarda askerlerle çatışmaya başlar. Askeri kuvvetlere yenik düşen halk ve öğrenciler Politeknio adlı merkezi üniversiteye sığınarak, oradan halkın direnişini devam ettirmesini isterler ve sonuçta ayaklanma bastırılır. Gerek öğrenciler gerekse emekçi halk bir çok şehit verir.

1974'te Albaylar Cuntasının yıkılmasının ardından iktidara gelen sivil hükümet, Politeknio'ya dokunulmazlık hakkı tanıdı. Yani üniversitelere ait bütün alan, kurum, bina vb. yerlere polis giremez.

Bu dokunulmazlığa rağmen, şimdiye dek devlet bu hakkı 3 defa çiğnemiştir. Dolayısıyla, esasında olaylar ciddi boyutta ve salt ne zaman ne olduğunu ortaya koymak da sorunu anlamaya yetmiyor. Bu nedenle, bizim de gözlemlediğimiz üzere, olayların başından sonuna kadar gerek destek yürüyüşleri, gerek toplantılar ve gerekse de diğer biçimlerde olaylara müdahaleci davranan ve gelişmeleri halk lehine yönlendirmeye çalışan KİNSİ grubunun bir üyesi olan Nikos Yannopoulos ile röportaj yaptık, yaptığımız bu röportajı olduğu gibi sizlere sunuyoruz.

Partizan Sesi: Gördüğümüz kadarıyla, olayların çıkmasından, tutuklananların serbest bırakılmasına kadar olan süreçte müdahaleci bir rol oynadınız örgüt olarak. Bize bu olaylarla ilgili bilgi verebilir misiniz?

Nikos Y: Soracağınız sorulara cevap vermeden önce, Yunanistan'ın politik durumunu ortaya koymak gerekiyor. Bildiğiniz gibi Yunanistan'da bir burjuva demokrasisi var. Grevler, yürüyüşler vb. politik hakların kısıtlanması gibi

bir durum yok. Ama bu demokratinin bir bütün olarak yürüdüğünü söyleyemeyiz. Yani, devlet bazı durumlarda anti-demokratik olabiliyor. Örneğin, grevler mahkeme kararıyla yasadışı sayılıyor. Buna rağmen yapılırsa, grevler polislerin saldırısına uğruyor, sendikacılar cezaevlerine atılıyor. Örneğin, 1994 yılında havaalanı işçileri sendikasından bir sendikacı yakalandı ve cezaevine atıldı. Aynı zamanda birçok çalışan da cezaevine atıldı. Yani polis gittikçe daha da çok saldırganlaşıyor, yabancılara saldırıyor, yabancıları hapse atıyor ve hatta Yunanlılara bile dur ihtiarına uymadığı için silah kullanabiliyor. Bunun örnekleri vardır. Yani ağır bir baskı sürüyor.

Bu ağır baskıyı iki kesim kolaylaştırıyor. Bunlardan birincisi, MME adı verilen basın ve televizyon, diğeri ise Adalet sisteminde yer alan kesim. Adalet sistemi içerisinde bazı sağıcı hakimler, yani sağıcı kesim en basit olaylarda bile ağır cezaları veriyor. Bu olaylar bir bütün olarak halkta mücadeleye karşı polis taraftarları bir akım oluşturuyor. Mesela halk zamlara karşı koyduğunda ve polis saldırdığında, bırakıp polisten yana oluyor, onun yaptıklarını destekliyor.

Peki, bu durumda politik örgütlerin önderliklerinin zayıf olduğundan söz edebilir miyiz?

Nikos Y: Evet, Yunanistan'da bir politik önderlik krizi var ve bu krizi sosyalizme doğru yönlendirecek bir hareket de yok. Bu da halkın irkçılığa ve dinciliğe kaymasını ve güvenlik ve istikrarı orada aramasını sağlıyor. Sosyal demokratlar artık gündümüzün sağıcı partileri, solcular ise eskinin sosyal demokratları durumuna gelmişler, aşırı sol ise buna yeterli cevap veremiyor. Durum böyle olunca da devletin saldırıları daha güçlü oluyor, hergün yeni kanunlar çıkıyor, çıkarmakla da kalmayıp uygulaması yönünde polise geniş yetkiler veriyor, grevleri, işgalleri TV ve basın aracılığıyla da sürekli kötüllüyor.

Birazda üniversitelerin dokunulmazlık haklarıyla ilgili konuşabilir miyiz?

Nikos Y: Buradaki haklardan biri dokunulmazlık, yani üniversitelerin dokunulmazlık hakkıdır. 1974'de cuntanın yıkılmasından sonra devlet bunu kabul etmek zorunda kaldı. Yani dokunulmazlık komitesinden izin alınmadan hiçbir polis, üniversitelere ait hiçbir alan, bina, kurum ve kuruluşa giremez. Bu aynı zamanda devletin, kendi saldırılarını kabul etmesi anlamına gelmektedir. Öyle ya, eğer devletten saldırı yoksa, dokunulmazlığa ne gerek var. Dolayısıyla devlet de saldırgan olduğunu kabul ediyor. Bu bir düşünce değil, pratik olarak böyledir. Bunda amaç ise, gösteri yapan kitle saldırıya uğradığında bir yere girsin, direnişini orada devam ettirsin ve ora-

dan halka politik mesajlar versin vs. Tabii ki bu arada yasadışı yollara başvurulmasını diye tanınmıştır bu hak.

Bu hak, yani dokunulmazlık hakkı sadece öğrencilere mi aittir?

Nikos Y: Hayır, dokunulmazlık üniversite dokunulmazlığıdır. İsteyen herkes bu haktan yararlanabilir. 1975 yılında Selanik'ten buraya gelen kağıt işçileri saldırıya uğradığında Politeknio içinde direnişlerine devam ettiler. 1985'te aşırı sol ve anarşistlerden binlerce kişi, polis tarafından bir öğrencinin öldürülmesini protesto etmek için devlet terörünü protesto etmek için Politeknio'yu işgal ettiler. Yine 1991'de bir öğretmen öldürüldü ve büyük bir yürüyüş oldu. Ardından polis saldırısı ve Politeknio işgali. Sonrular bu örnekler hem dokunulmazlığın faydalarını hem de sadece öğrencilere ait olmadığını anlatmaya yetiyor.

Ancak sanıyoruz, son yıllarda bu hakkın kullanımında veya doğru bir biçimde kullanımında bir düşüş var gibi. Bu konuda ne diyorsunuz?

Nikos Y: Bu hakkı son yıllarda en çok kullanan anarşistler. Bunun iki nedeni var. Birincisi: Aşırı solun gerilemesi ile politik direnişlerin azalması, ikincisi ise: Anarşistlerin bu hakkın kullanımını basitleştirerek bir adet haline getirmesi. Yani anarşistler bu hakkı, hak aramak veya direnişler geliştirmek amacıyla değil, sadece ve sadece polisle çatışmak için kullanıyorlar. Ancak bu hakkın iyi bir biçimde kullanılabilmesi için halka propaganda yapılması gerekir. Anarşistlerin böyle bir derdi yok. Sadece polisle çatışmak için bu hakkı kullanıyorlar.

Öğrencilerle, anarşistler arasındaki geçimsizliğin nedenleri nelerdir sizlerce?

Nikos Y: Üniversiteler artık gerilemiyor. Öğrenciler artık bu hakkın politik mücadeleler için kullanılmasını istemiyorlar. TV'ler her eve naklen yayın yapıyor ve halk sadece ateşleri, molotofları ve çatışmaları görüyor. Olayların ardındaki politik anlamı göremiyor ve anarşistlere tepki duyuyor. Durum öyle olmuş ki, polisin dokunulmazlığı çiğnemesini yani Politeknio'ya girmesini istiyorlar. Bu yüzden de bu seneki hak çiğneme için bundan daha iyi bir ortam bulamazlardı. Çünkü bu ortam yaratılmıştı. Üniversite idaresi, gerici partiler, basın artık bu hakkın kaldırılmasını istiyorlar.

Genel anlamda Sol'un bu olaylara tavrı neydi?

Nikos Y: Bu son çatışmada biz, hiçbir şart koymadan anarşistleri destekledik. Tabii ki politik olarak bunlarla aynı değiliz ve karşı da gelebiliriz, ancak birincisi: bunların devlete karşı çatıştıklarını ve ikincisi de: anarşistlere yapılan saldırıların başka kesimleri de etkilediğini gördüğümüzden dolayı onları destekledik.

Sol ne yapıyordu? Ya anarşistleri kötüllüyordu ya da bir denge kumaya çalışıyordu uzlaşma temelinde.

Politeknio olaylarının üzerinden bu kadar gün geçmesinin ardından son durum nedir?

Nikos Y: Bu özel günlerin ardından bir geniş yürüyüş yaptık. Polis merkezi önünde ve gerek bildiriler, gerek alış-

ler, gerek radyo yayınları ve gerekse de diğer etkinliklerle bu saldırılara iyi bir cevap verdiğimiz kanaatindeyiz. Ama durum hala ciddiyetini koruyor. Olaylarda 500 kişi yakalandı. Şu anda hepsi bırakılmış olmasına rağmen, bir bölümünün mahkemeleri önümüzdeki günlerde, bir bölümünün mahkemeleri ise 1996'nın ilk aylarında yapılacak. Biz bunların ceza almalarını engellemek, saldırının sadece anarşistlere değil, irkçılığa, zama, işsizliğe karşı çıkanlara da bir saldırı olduğunu anlatmak için çalışanların ve gençlerin birliğini sağlamaya çalışacağız.

Başka bir konu. Koridallos Cezaevi'nde olanların niteliğini açıklayabilir misiniz?

Nikos Y: Yunanistan'da tutuklu ve hükümlü sayısı çok fazla, cezaevleri az geliyor, yetersizdir yani. Bu, devlet yeni cezaevleri açsın anlamına gelmemelidir. Yargılamalarda daha hassas davranıp, rastgele, insanları tutuklamalıdır demek istiyoruz. Koridallos Cezaevi 500 kişilik, ancak şu anda içeride 1500 kişi var. Kalanların büyük bir kısmı yaklaşık % 45 narkotik kullanımından yakalanmış insanlar, bunların hastanede olması gerekiyor, hapsedenede değil. 1990 yılında orada bir çatışma oldu ve mahkumlar devlete dayattıkları isteklerin bir çoğunu kabul ettirdiler, ancak pratikte pek uygulanmadı. Kalanların birçoğu da Arnavutlar çoğunlukta olmak üzere yabancı ve kefaletle tahliye olacak kadar parası olmayan fakir insanlar.

İsyanın çıkışının amacı neydi?

Nikos Y: İsyan kesinlikle firar amaçlıydı, ancak başarılı olmadı ve kör bir mantıkla cezaevini harabeye çevirmeye başladılar. Kırdılar, köktüleri ve olaya politik bir yön veremediler. Bu arada Koridallos Cezaevi'nde kalan 7-8 civardaki politik tutuklu olaya müdahale edip, olayın yönünü cezaevi koşullarının düzeltilmesi yönüne doğru çevirme çabısına giriştiler. Zaten isteklerin bir bölümü kabul edildiği için onlar da eylemi bıraktılar.

Bu olayın, 17 Kasım etkinlikleri ile bir ilgisi varmı sizce?

Nikos Y: Herkes 17 Kasım'da neler olacağını çok iyi biliyor. Bu nedenle o güne denk getirilmiş olabilir. Ama esasında hiçbir ilgisi yoktur.

Sansasyonel bir şekilde yakalanan, daha sonra tahliye edilen ve son mahkemede (17 Kasım'dan yaklaşık 10 gün önce) yeniden tutuklanan ve şu anda Koridallos Cezaevi'nde bulunan politik tutuklu Balafa'nın bu isyanın hazırlanmasında, yürütülmesinde herhangi bir rolü varmı? Sorumuzu yanlış anlamayın çünkü, söylediğimiz bu şey, ulu-orta konuşulan şeyler. Ve biz konuya açıklık getirmek amacıyla soruyoruz.

Nikos Y: Balafa, bu tür kör bir başkaldırıyı, cezaevi koşullarının düzeltilmesi temelinde yönlendirmeye çalıştı, ancak tutuklular komitesine faşistlerin de girmesiyle beraber devreye konulan gardiyan senaryolarına düşmemek için hemen geri çekildi.

Bizimle bu söyleşiyi yaptığınız için gazetemiz P.S. nin Atina Bürosu olarak sizlere teşekkür ediyoruz

Bugün "çocuklarımızı öldürtmeyeceğiz", peki yarın..?

Ananlarımızı dayak yedi, gözetilene alındı, köfür işitti... Ama durmadan, yılmadan "çocuklarımızı öldürtmeyeceğiz" sloganının yazılı olduğu devizi devletin gözüne sokmasını bildi. Çocuklarıyla birlikte aç kaldı. Ama hepsinde gözlerinde, yüreğinde aç kalan, baskı altına alınmaya çalışılan evlatları vardı. Polisten dayak yediğinde çocuklarına işkence edildiğini, aç kaldığında açlık grevinde olduklarını hatırlayarak ne copları acısını, ne de açlığını hissetti. Hem cezaevlerindeki 1200 tutsağın örgütlü karşı koyuşu, hem de anaların DETUDAP örgütlenmesiyle oluşturdukları eylem süreci SAC'nin başarıyla sonuçlanmasını sağladı. Bu kazanım, özellikle şu dönemde önemli bir kazanımdır. Devrimci tutsak aileleri ve devrimci-demokrat kamuoyu, devrimci tutsaklarla dayanışma ve mücadelenin en güzel örneğini sergiledikleri bu süreçte, bir kez daha direnenlerin kazandıklarını kanıtadılar ve analar, evlatlarını ziyarete gittiklerinde şunları söylüyorlardı "BİRLİKTE DİRENDİK VE KAZANDIK".

Cezaevlerinde hiçbir dönem sorunlar bitmedi, bundan sonrada bitmeyecektir. Fakat bugüne kadar yaşananlara bakıldığında tutsak yakınlarının örgütlü bir karşı koyuşu görülmekte birlikte, bu örgütlülük cezaevlerindeki direnişlerin bitmesiyle birlikte son bulmuştur. Ta ki yeniden direniş olunca dek. Oysa ailelerin direnişler esnasında biraraya gelmesinden öte, bu örgütlülüğün kalıcı hale getirilmesi, kurumsallaşması gerekmektedir.

Bugüne kadar birçok direniş oldu. Bu direnişlerde birçok şehit verildi. Aileler ise direniş esnasında biraraya gelmeye ve süreçte müdahale etmeye çalıştı. İşte bu müdahale, her zaman direniş zamanıyla sınırlı kaldı. Direniş olduğunda aileler biraraya geldi ve eylemlerle kamuoyu yaratmaya, devletin tutsaklarla olan görüşmelerini hızlandırmaya çalıştı. Daha sonra hakları alındı ve herşey bitti. Hayır! asıl herşey ondan sonra başlıyor. O dönem, yani direnişin olduğu dönem tutsakların taleplerini kabul eden devlet, daha sonra ise yeni taktiklerle aynı saldırılara devam ediyor. Acaba herşey bitmiş miydi? Bitmedi, bitmeyecekti. Siyasal iktidar bir avuç sömürücünün elinde olduğu müddetçe, ne bu saldırılar sona erecek ne de tutsakların direnişleri bitecek. Devrimci tutsakların bunun bilincinde olması yetmiyor. Aynı bilinci, tutsak yakınlarının da taşımaları gerekiyor. Bir direniş sonunda "kazandık artık, evlatlarımızı öldürtmedik" deyip bununla yetinmek, ülke gerçekliğini kavramamaktır. Oysa olması gereken, tutsak yakınlarının bu karşı koyuşunun her süreçte hakim olmasını sağlamaktır. Bu da ancak sadece direniş esnasında üç ya da beş eylem yapmakla sağlanamaz. Tutsak yakınları net pötada toplanmalı ve kendisini saldıranları, olumsuzlukların en az olduğu dönemde dahi bu saldırılara karşı hazırlanmalıdır. Bu, ailelerin örgütlülüğünü kalıcılık sağlayacak, kendilindenencilige son verecek ve örgütlülüğün çeperini gittikçe genişletmesine olanak sağlayacaktır.

Bu son süresiz açlık grevinde hiç mi olumsuzluklar yoktu. Elbette vardı. Hem tutsaklar hem de aileler neden katılım düşük oldu, "neden hep aynı insanlar var, neden böyle olmuyor neden şöyle olmuyor" vs. diyerek yakındılar. Bunun nedeni, bugüne kadar ki direnişlerde oluşturulan tutsak yakınlarının örgütlülüğünün kalıcılığının sağlanmamasıdır. Direniş süreci dışındaki da aileler hareket halinde olmalı,

ulaşılabilen diğer tutsak yakınlarına da ulaşmalı, diğer bir direnişe kadar faşist Türk devleti karşısında güç toplanmalıdır. Böylece topladığı bu gücü direniş esnasında eyleme kanalize etmesi dahada kolaylaşacak ve devlet üzerinde daha ciddi bir baskı unsuru haline gelecektir. İleriye doğru atılan her adım, daha sonraki beraberinde getirmiyorsa, ya geriye doğru gidecek ya da olduğu yerde duracaktır.

Tutsak yakınları, farklı toplumsal katmanlardan oluşuyor. İşçi, köylü, aydın vs... Yaşayış olarak farklı yaşam tarzına, farklı koşullara sahip olabilirler.

Genelle damgasını vuranlar ise az gelirli olanlardır. Belkide oğlu yada kızı cezaevine girene kadar, devletle hiçbir "sorun"u olmamış aileler de olabilir. Devlete baskı açılan ne olursa olsun, ya da yaşayışları ne olursa olsun tutsak yakınlarının çelişkisi, çocuklarının cezaevinde olmasıdır. İşte bu, kurumsallaşmanın hareket noktası olmalıdır. Böylesi bir bileşene sahip aileleri, örgütlemek zor olduğu gibi imkansız değildir. Her direnişte eyleme katılan aileler, yeni bir şeyler öğrenmekte ve militanlaşmaktadır. Bu öğrenme süreci, bu eylemlilik, militanlaşma, direnişin bitmesiyle birlikte sona ermemeli, aksine daha da artarak devam etmelidir. Her örgütlülük bir ihtiyacın ürünüdür. Tutsak yakınlarının hareketliliğinin kurumsallaşması ise böylesi bir ihtiyacın ürünüdür. Devlete olan güveninden dolayı çocuklarına sırt çeviren aileler de olabilir. Kaldığı olmamasını garip karşılamalıyız. Bu, o ailenin bilinçsizliğinin ve devletin ona verdiği baskı aşısının ürünüdür. Öncelikle hedef, eylemlerde en ön saflarda yürüten aileler olmalı, daha sonra bu aileler aracılığı ile diğerlerine adım adım ulaşmak olmalıdır. "Çocuklarımızı öldürtmeyeceğiz" diyen ailelerin sayısı, koşulları içinde düşünüldüğünde az değildir. Ama bu sayı neden artmıyor, neden aileler her dönem bu sloganı sahiplenmesin?

Bu kurumsallaşma, sadece tutsak yakınlarını değil, şehit ailelerini ve kayıp ailelerini de kapsamalıdır. Bir şehit ya da kayıp ailesi, tutsakları kendi çocukları olarak benimsemeli ve bağınna basmalıdır. Bu örgütlülük, ailelerin birbiriyle olan diyalogunu geliştirecek, faşizmin öldürme, kaybetme politikalarıyla, çocuklarını kaybetmiş ailelerin birbiriyle olan bağını güçlendirecek ve zulmün her şekline bir karşı koyuşa dönüşecektir.

Son süresiz açlık grevinde, devrimci tutsaklar, eylem birliğiyle tek bir cephe oluşturarak, faşizmin zindanlardaki politikalarına karşı duruşunu bir adım daha ileriye götürdükleri gibi aileler de, aynı geleneğin ürünü olan ileri adımı dahada ileriye taşımalarıdır. Ezilen halkların çocukları bugün zindanlarda, işkencehanelerde, dağ doruklarında, varoşlarda düşmana kan kustururken, analara susmak, yakınmak, ağıt yakmak değil, önce evlatlarının omuzladığı, sonrada kendilerinin omuzlamaları gerektiği kendi mücadelelerine sahip çıkmak düşer.

Analarımız, daha nice yiğitler dünyaya getirecek. Bu yiğitlerle birlikte, analarda yiğitlesecektir. Görüş günleri kabının bir tarafından mağrur gözlerle tutsaklara bakan, çaresizliğiyle boyununu bükken, mezar başında ağıtlar yakan analarımız, yarın ateş parçası olacaklardır. Halk evlatlarını, oğullarını, kızlarını sahiplendikleri oranda, onların mücadelesini de sahiplenecekler, bugün ana dediklerimiz; yarın yoldaş demerin sıcaklığını bizlere yaşatacaklardır ■

BALKANLARDA GÜNDEM

Petros NIKOLAÏOU

Kuşkulu anlaşma

Güney Yugoslavya'nın Bosnalı ve Hırvat Başkanları Ohayo-Deydon'da 21 günlük biraraya geldiler ve sonuçta anlaşma yapmayı kararlaştırdılar. "Fakat pratikte, biri Müslüman ve Hırvatların birliği ile kontrol altına alınan ve diğeri ise Bosnalı Sırların kontrolü altında olmak üzere, Bosna'yı 2 parçaya bölen NATO müdahalesini ve son çatışmalardan sonra toprak üzerindeki askeriye egemenliği tablosunu yansıtan bir anlaşma"(1) Ki söz konusu anlaşma son olarak Aralık sonunda Paris'te imzalanacak.

Amerika Başkanı Clinton'un, anlaşmayı, "eski ve tarihsel tercih" olarak nitelendirerek, ilkönce açıkladığı da vurgulanmalı.

Birgün önce, bu konuşmalar, İzzet Begović'in stratejik önemini reddettiği Doğu ve Batı Sırp Bosna'sını birbirine bağlayan Vozra-Pasaniya koridoru ile ilgili bazı belirsizlikler nedeniyle tam anlamıyla güme girdesine tehlikeye girdi. Ancak, sorun başkanı Clinton'un Tucman ve Müslüman lidere müdahalesinin ardından halledildi ve bu da Hırvat-Müslüman işbirliğinde iplerin tuttuğunu açıkça gösteriyor. (1)

Politik gözlemcilerin dediği gibi; "yan Hırvatlara kumanda eden yarı da Bosnalı Sırlara isimler veren bir anlaşmayı onaylamak, İzzet Begović için zordu." (1) Bunun yanında, bu anlaşmanın imzalanmasından birkaç gün önce Bosna Dışişleri Bakanı Şakirbey'in istifası rastlantı değildi. Müslüman Bosnalılar içinde bir tepki olduğu açıktır.

Araya 12 aylık bir zaman konulan ve Amerika yönetimi altında bulunup, daha sonra Hırvatistan'a devredilecek Doğu Slovenya sorunu elbette belirsiz ve önemli bir sorun. Sırp önderleri anlaşmayı sonuçta kabul ettiler. Ancak savaş konseyi savaş suçları nedeniyle anlaşmayı kabul etmedi ve orada bulunan kişiliklerden R.Mlandić ve R.Karačić gibilerini uzaklaştırıp, işbirlikçi Çetnik Bosnalı Sırların önderliğini oluşturuyorlar.

Düğüncemizi açıklayacak olursak, Bosnalı Sırp önderlerinin arkasında, Sırbistan'a müthiş bir etkisi olan ve Büyük Sırbistan oluşumunun olgusunu yerleştiren Sırp Akademisi ve kilise gibi başka güçler bulunmaktadır. Sonun tehlikesini muhafaza ediyor. Açık ki, bir çok politik suçun sorumlularının, sorumluluk yüklenmesi, Sırp milliyetçiliğini tutuşturacaktır.

Bu anlaşmanın uygulanmasında da ciddi bir sorun var henüz: "Çünkü Amerika Başkanı, Amerika kamuoyunu ve Amerika kongresini, 20000 Amerikan askerinin, anlaşmayı uygulayacak NATO güçlerine katılması noktasında ikna etmek gibi bir muazzam zorluğa sahip ve ikna edici ulusal çıkarları açıklamak zorundadır.(1)

Ama hepsi bu değil, başka bir sorun daha var. Amavutluk gazeteleri Zeri POPULIT ve Gazeta SKITAP'a göre, Amavutluk ve Kosova'dan 128 önemli şahsiyet, paylaşmış değişik ülkelerde yaşayan Amavut ulusunun birliği için "destek arayan ve farklı ülke ve enternasyonal örgütlere gönderdikleri bir muhtıra imzalandı." (2) Bunda da sözü edilen o ki: Uluslararası alanda Amavutlar tanınmış ve Epir Amavutlar Yunanistan'daki mal varlıklarına dönük haklarının tadını çıkarıyorlar. Kosova-Ragova Amavutlarının önderlerini, OHAYO'daki konuşmalara katılmak istemiş olduğu da ayrıca vurgulanmalı.

3 cepheden gelenlerin 21 gün içerisinde yaptıkları anlaşmanın temel maddeleri şunlardır:

1. Bosna, bugünkü sınırlarıyla bir devlet kurma hakkını muhafaza edecek.
- Ayrıca uluslararası alanda tanınmayı muhafaza edecek.
2. Oluşum iki taraflı: Hırvat-Bosna Birliği toprakların %51'ini, Bosna-Sırp Cumhuriyeti ise toprakların %49'unu kontrol edecek.
3. Başkent Sarayeva, Müslüman-Hırvat Birliğinin kontrolü altında olduğu gibi kalacak. Ancak, Sırlar, okullar ve bazı yerel kurumların yönetiminde ve bazı belirlenmiş bölgelerde yönetim hakkına sahip olacaklar.
4. Bosna Sırları Srebrenica, Zena ve ayrıca Pale ile Doğu cephesinin kontrolünü elinde tutacaklar. Adriyatik'te biten Sava nehri çığışını kontrol altına alacaklar.
5. Posavina koridorunun eni 5 km.de kalacak ve gelecek Biçko şehri yönetimi uluslararası hakemlerin kararına uyacak.
6. Müslümanların kontrolü altında bulunan Goranzde, A.Izzet Begović'in açıklamasına göre 8-10 km. olacak olan Sarayeva-orta koridoru ile bağlantılı olacak.
7. Halk Meclisini, Başkanlığı, Anayasayı, Mahkemeyi hazırlayacak bir merkezi hükümet varolacak. Dışişleri, İç Ticaret, Hukuk, Vatandaşlık, Göçmenlik ve diğer önemli çalışmalardan sorumlu olacak.
8. Başkanlık ve Meclis enternasyonal gözetim altında, özgür ve demokratik seçimlerle seçilecek, mülteciler evlerine dönecek, insanlar özgürce Bosna'nın içine taşınabilecek ve bütün insani temel haklarını, uluslararası uzmanlardan öğrenim görececek, siyasal polis ve bağımsız komiteler nezdinde denetleyebilecekler.
9. Bosna Başbakanı, Müslüman olacak.
10. Savaş suçlusu olarak değerlendirilen kişiler, politik yaşamdan mahrum olacaklardır.
11. Sırbistan, Bosna-Erzegovni'yi tanıyacak ve büyük elçilerin değişimini takip edecek.
12. ABD eski Yugoslavya'ya karşı Cüvencik Konseyine, ekonomik kesinti önemi ve Bosna'ya karşı silah ambargosu kararını önememeyi kararlaştırdı.
13. NATO'nun yönetimi altında bulunan 60.000 kişilik Barış Gücü, geliştirilecek. Barış Gücü, Bosna-Erzegovni sınırının savunmasına yardım edecek.
14. Uluslararası topluluklar, insani yardımları güvence altına almayı, binlerce mültecinin evlerine dönmesi için inşaat çalışmalarını başlatmayı, Bosna halkına yardım etmeyi ve yaşayabilen bir barışı işletmeyi amaç edinecek bir uygulama programı yerleştirecektir.

İşte, bu anlaşmanın yapılmasını hemen ardından ortaya çıkan bir büyük önemli sorun ve bölge, tehlikelere gebe.

Bize göre:

"Aşırı 'ulusal bağımsızlık çizgisi' veya büyük Amavutluk eseri için Enver Hocaçı düzene bağlanan komplolar.

Orta çağda, Balkanlardaki ulusal karakterin, saf bir ulus karakterinde olmaması dinsel özelliklerin çatışma halinde bulunması,

Bugün Amavutluk'ta, ünlü 'İslam çemberinin' bitiren bir ülkede güçlü bir Amerika yandaşı hükümetin varolması

Balkanlarda bugün varolan daha yaygın bir politik belirsizlik. Bütün bunlar, yüksek korkuların geçerliliğini kanıtıyor." (3)

Bu anlaşmanın olması, "barış getirici" gibi görünen Amerika'nın başarısını gösteriyor, ama bölgede kontrollü bir kargaşayı arzulamayı da sürdürüyor.

Balkanlardaki bu ulusal karışıklırla gelince, boyun eğdirilmediler, ancak sürekli işirildiler ve yeni şekiller aldılar. Emperyalist askeri güçlerin orada bulunmasıyla daha da destekleneceklerdir.

Bu konuda Bosnalı entellektüellerden biri olan Zdravo Grebo şöyle diyor:

"Büyük dünya ve uluslararası toplumlar eğer (yukarıdakileri-çn) bunları demek istiyorsa, yaklaşık olarak şöyle düşünüyor demektir.Bu olaylar nedeniyle, bu ülkede 3 grup yaşıyor ve biri, bir diğerinden nefret etmek istiyor. Belki bundan dolayı, onları çok daha temiz ve ustaca çözümler ayıracaktır. Ancak inşa edilmiş bir Bosna, hiçbir geleceği olmayan bir yolla ve yalnızca, SAVAŞIN ve TRAJEDİNİN devamıdır.(4)

1) Eleftherotipia 22.11.95 2) Eleftherotipia 9.11.95 3) P.Sesi 5.21 4) To Vima 19.11.95

Orman köylüsü ve sorunları üzerine

Bu alanda hitap edilecek hedef kitlenin oldukça büyük olduğunu öncelikle belirtmek gerekiyor. 1990 yılında yapılan nüfus sayımında elde edilen verilere göre; orman içi ve civarında 17.564 orman köylü bulunmaktadır. Bu köylülerde toplam 10 milyon 161152 köylü yaşamaktadır. Bilindiği gibi Türkiye'de ormanlar genellikle kıyı bölgelerinde yoğunlaşmakta birlikte, aşağıdaki tabloda da görüleceği gibi diğer bölgelerde de önemli oranda bulunmaktadır.

Son yıllarda sosyal ve ulusal kurtuluş güçleri ile faşist Türk devleti arasında yoğunlaşan savaş, bu oranları özellikleT. Kürdistanı'nda önemli oranda değiştirmiştir. Devletin sürgün ve yakıp yıkma operasyonlarına birinci derecede hedef olan kitle rahatlıkla görülebileceği gibi orman içi ve civarında yaşayan köylüler ile dağ köylüleridir. Son iki yıl içinde ve özellikle de T.Kürdistanı topraklarında yakılan, yıkılan köy sayısının binlerle, yerinden yurdundan sürgün edilen köylü sayısının milyonlarla ifade edildiği ve uçaklardan atılan yangın bombaları ile ormanların cayır cayır yakıldığı bu süreci dikkate aldığımızda, 1990 yılında yapılmış istatistik bilgilerin, önemli oranda geçerliliğini yitirdiğini söyleyebiliriz.

5 yıl önce yapılmış istatistik çalışmaları elde edilmiş veriler bu gün,T. Kürdistanı'ndaki kadar olmasa bile diğer bölgelerde de değişmiştir. Konuyla ilgili daha detaylı bir araştırma yapabilmek için bölgeleri ayrı ayrı geniş bir araştırma konusu yapmak ve mümkün olduğu kadar yeni bilgilere dayanmak gerekmektedir. Bu çalışma böylesi bir araştırmanın başlangıcı olabilir.

Yapılan araştırmalara göre, orman köylüleri bu bölgelerin en ücra, en zor şartlarına sahip bölgelerinde yaşamaktadırlar. Bu bölgelerdeki yerleşim biçimleri toplu değil, dağınık vaziyettedir. Orman köylülerinin kent merkezlerine oldukça uzak olması ve ulaşım zorluğu gibi nedenler, orman köylüsü ile devlet arasındaki bağın, ilişkinin zayıf olmasını da beraberinde getiriyor.

Orman köylülerinin yol, su, beslenme, eğitim ihtiyaçları, sağlık hizmetleri ya kısmen karşılanmakta ya da hiç karşılanmamaktadır.

Orman içinde ve kenarında yaşayan köylülerin ekonomik durumları toplumun diğer kesimlerine göre oldukça geri seviyede bulunmaktadır. Orman köylüleri, orman ürünlerinden yeterince yararlanamadıklarından dolayı geçimlerini sağlayabilmek için ziraat ve hayvancılığa yönelmek zorunda kalmaktadırlar.

Tarım yapacak yeterli arazileri olmadığı gibi, araziler hem tarıma elverişli değil, hem de ilkel yöntem ve araçlarla tarım yapılmaktadır.Yeterli tarım alanı bulamayan köylü, çareyi ormanda tarım alanı açmakta buluyor. Bu alandaki bilgisizlik ve esas olarak da ekonomik yetersizliklerden ötürü, köylüler, çözümünü ormanları tahrip etmekte bulmaktadırlar. Tarım arazisi olarak kullanılan bu topraklarda çok geçmeden erozyona uğrayarak verimsizleşmekte, bu ise köylünün fakirleşmesini iyice artırmaktadır.

Çevre bilincinin oluşmamasından ve esas olarak ekonomik yetersizliklerden dolayı halkımız ister istemez ormanlara zarar vermektedir. Fakat şunu açıkça ortaya koymalıyız ki; ormanların yok edilmesinin, doğanın kirletilmesinin, tahrip edilmesinin esas sorumlusu halk değil bu devlettir. Devletin bizzat kendisinin ormanları yakması yetmiyormuş gibi, binlerce dönüm orman alanını para babalarının özel zevklerine ve kar hirslerine peşkeş çekmektedir. Orman alanları

na yapılan lüks villalar, özel çiftlikler... Orman ürünlerinden (kereste-odun... vb) köylüler yararlanamazken, para babaları bu işinde kaymağını yemektedirler.

Ormanların büyük bir hızla yok edilmesi, iklim değişikliklerini ve doğal afetlerin (sel baskınları, heyelan...vb) armasını da beraberinde getirmektedir. Ormanların yağmur ve oksijen deposu olduklarını da hatırlarsak, insanlar için önemini daha iyi kavrarız.Bu nedenle bir taraftan var olan ormanları korumaya çalışırken, diğer taraftanda orman alanlarının genişletilmesi çalışmalarına ön ayak olmalıyız.

Evet, çözümsüzlükler içinde olan köylülerin çeşitli çözümler üretme çabaları asker ve polis baskısı ile karşılaşmaktadır. Köylünün sorunlarıyla ilgilenmeyen, yardım etmeyen, çözümü üretmeyen devlet, askeri baskılarla köylüleri susturmaya çalışmaktadır.

Yapılan bir araştırmaya göre, Türkiye'de, orman köylülerinde aile başına düşen arazi miktarı 27 ile 48 dekar arasındadır. Esasen bu ölçülerin sulu arazide 300 dekar, susuz arazide ise 475 dekar olması gerektiği gözönünde bulundurulursa orman köylüsünün durumu daha iyi görülebilir.

Orman köylüsünün geçim kaynaklarından birisi de hayvancılıktır. Tarımda olduğu gibi hayvancılıkta da ilkel yöntem ve araçların kullanılması, orman köylüsünün ekonomik durumunda bir değişiklik yaratmadığı gibi, geri bir durumda bulunmasını nedenlerinden biri de bu olmuştur.

Diğer taraftan,ormanla iç içe olan, orman içinde yaşayan orman köylüsünün ormanlardan-orman ürünlerinden yeterince yararlanması T.C devleti tarafından engellenmektedir. Fındık, çay, tütün üreticilerinin (ayrı bir araştırma konusu) ürünlerine düşük fiyatla el konulmakta, böylece orman köylüsünün iyice fakirleşmesi sağlanmaktadır. Çeşitli yasalarla, yasaklarla, asker ve polis baskısıyla orman köylüsünün yaşama alanı iyice daraltılmaktadır. Kısacası, orman köylüsü ve halkımız için bir cennet olan ormanlar, devlet tarafından cehenneme çevrilmektedir.

Evet, bütün bunları, ormanları ve orman köylüsünü korumak (!) adına yapıyor devlet. Tokat'ta, Ordu'da, Amasya'da, Dersim'de ve T.Kürdistanı'nın bir çok bölgesinde kendi elleri ile ormanları ateşe veren bu devlet, köylülerin ormanlardan yararlanmasını söz konusu olunca ormanların koruyucusu kesilmektedir.Östelik bunu, atalarından, dedelerinden kalan topraklardan köylüleri zorla sürgün ederek yapıyor. Her zaman olduğu gibi bu konuda da devletin ikiyüzlülüğü ve zulmü ile karşı karşıyayız.

Orman ürünlerinden bir nebze de olsa yararlanmaya çalışan orman köylüsü, devletin direkt baskısından yanısıra, tefeci-tüccar sömürüsüne de maruz kalmaktadır. Her yandan kuşatma altına alınan orman köylüsünün ekonomik durumu her geçen gün daha da kötüleşmektedir. Nüfus artışının da etkisi ile orman köylülerinden büyük şehirlere göç artmaktadır. Büyük şehirlere yönelik göçe rağmen, orman köylü nüfusu mevcudunu korumakta (yüksek doğum oranı nedeni ile) hatta nüfus artışı devam etmektedir.

Kıt kanaat geçinen orman köylüsünün, ormandan ve orman ürünlerinden -ormanına zarar vermeyecek şekilde- daha fazla yararlanmaları, tarımsal ve hayvansal geçim kaynaklarını daha verimli kullanmaları sağlanmalıdır. Bunun yanında, ağaçlandırmalı olarak alanların köylüler tarafından (kollektif bir biçimde) ağaçlandırılması sağlanabilir. Bunu yaparken çabuk yetişen ve ekonomik olarak köylüye yararlı olacak ağaçların

seçilmesi teşvik edilebilir. Hayvancılıkla uğraşanların ahır hayvancılığına yönlendirilmesi, sınırlı ve verimsiz tarım alanlarının sulanabilmesi için su kanalları üzerine göletlerin yapılması, küçük yakacak ihtiyaçlarını karşılayabilmeleri için (proletarya partisinin kontrolünde ve belirlediği alanlarda) ağaç kesmeleri sağlanabilir. Bunun dışında çeşitli kişi veya kurumların habersiz ağaç kesmeleri, yasaklanmalıdır. Ayrıca, çok dağınık olmayan köylülerde orman köylüsünün biriktirilmesi kooperatif ya da bir takım demekler aracılığı ile sağlanabilir.

Zaten yapılan araştırmalarda; orman köylüsünün, orman teşkilatı ve uygulamaları (devletin politikaları) hakkındaki izlenimlerinin olumsuz olduğu görülmektedir. Dahası, devletin ormancılık alanındaki uygulamalarına sadece orman köylüleri tepki göstermemekte, halkın diğer kesimlerinin de olumlu bakmadığı görülmektedir.

Buradan hareketle; orman köylüsünü devletin politikalarına ve uygulamalarına, tefeci-tüccar sömürüsüne karşı harekete geçirmek, bu sömürü ağını parçalayabilmek için ayrıntılı program ve politikalar oluşturmak gerekmektedir. Yani, faşist Türk devletini her yönüyle mücadele alanlarından söküp atmak; proletarya partisinin ayrıntılı, açık ve çok iyi tanımlanmış programını hayata geçirmekle mümkün olacaktır.

Orman köylülerinde kitle iletişim araçlarının (TV, radyo, gazete, dergi vb) daha az sayıda olması ve daha yavaş nüfus etmesi gözönüne alınırsa, bu, proletarya partisinin köylük bölgelerde yürüteceği gerilla faaliyeti açısından önemli bir avantajdır. Proletarya partisi ve önderliğindeki halk ordusu gerillaların köylülerle kesintisiz ve sağlam ilişkiler geliştirmesini kolaylaştıran bir etkidir. Çünkü; devasa boyutlara varan kültürel-psikolojik deformasyonlar daha çok medya aracılığı ile toplumu zehirlemektedir. Egemenler, medyayı, halkı yönlendirmek ve şekillendirmek için çok iyi kullanmaktadır. Bu şekilde tüketimci yönelik bir toplum, düşünmeyen, sorgulamayan, itaatkar bir toplum yaratmaktadır. Köylülerle sürekli ve sağlam ilişkiler kurmak sanıldığı kadar kolay olmayacaktır elbet. Çünkü; orman köylülerinin kültürel-psikolojik yapılarını, gelenek ve göreneklere sıkı sıkı bağlılığını, gelişmeleri çok çabuk kavramadıklarını ve kabul etmediklerini ve hepsinden önemlisi sınıf karakterlerini her zaman gözönünde bulundurmak gerekiyor. Egemenlerin, kendi saltanatlarını sürdürmek için uyguladıkları baskı, sömürü ve dejener etme politikalarının bir sonucu olarak ortaya çıkan; insanların yalnızlaşmasının, bencilliğinin, güvensizliğinin, korkularının ve çaresizlik hislerinin hangi boyutlarda olduğunu bilmeliyiz. Toplumun bu durumdan kurtulmasını sağlamak için hakim sınıfların politikasını boşa çıkaracak faaliyetlerin planlanıp uygulanması gerekmektedir.

Halkın henüz inanmadığı, desteklemediği yeni bir yaşama biçimini, sabırlı bir biçimde ve doğru yaklaşımlarla halka anlatmalı ve desteğini kazanmaya çalışmalıyız. Proletarya partisi ve halk ordusu, bu temelde yürüteceği pratiği ile

halkın biricik umudu olduğunu göstermelidir.

Halkla ilişkilerin can damarlarından birinin de haberleşme olduğu gözönüne alınırsa, bu gibi yerlerde (köylük bölgelerde) köylülerle yüz yüze, sıcak ve sağlam ilişkiler kurmak kaçınılmaz önemdedir. Bu ilişkiler diğer kitle iletişim araçlarıyla da (gazete, dergi, kitap, bildiri, afiş, mümkünse TV, radyo...) desteklenmelidir. Bir taraftan faşist Türk devletine karşı amansız bir gerilla savaşı verirken diğer taraftan devletin acizini ve gerçek yüzünü teşhir etmek ve halkın tepkisini bilinçli bir örgütlü güç haline getirmek gerekli ve zorunludur. Proletarya partisinin amaç ve idealleri etrafında halkı birleştirebilmek için, amaç ve ideallerine denk düşecek bir biçimde halkı ideolojik eğitime tabi tutmak gerekir.

Egemenler, eğitim kurumlarını, halkı düşünsel anlamda zehirlemek, yani gerçekleri çarpıtmak için bir araç olarak kullanmaktadırlar. Bu kurumlar aracılığı ile halkı ve halkın genç evlatlarını- ilkokuldan üniversiteye kadar- gerici ve faşist ideoloji ile kirletmektedirler. Verdikleri eğitimle gençleri uyuturmakta, yozlaştırmakta, kişisizleştirmekte ve psikolojik depresyonlara sokmaktadırlar. Bu genç insanları iğrenç amaçları doğrultusunda şekillendirirken, bunların insancıl niteliklerini de tüketmektedirler.

Yukarıdaki gerçeklerden hareket edersek, devletin eğitim kurumları aracılığı ile yaptığı tahribatın önüne set çekmek gerektiğini görürüz. Konumuz orman köylüsü ve sorunları olduğu için orman köylüsünün eğitim sorunlarıyla da ilgilenmek zorundayız. Varolan eğitim kurumlarını değiştirme ve politikleştirme temelinde ele alarak köylülerin özellikle gençlerin bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi çalışmalarını da bulunmalıyız. Hayatın her alanında olduğu gibi bu alanda da proletaryanın amaç ve ideallerine uygun hareket edilmelidir. Ayrıca köylüler arasında proletarya partisinin örgütlediği alternatif eğitim çalışmaları yapılmalıdır. Orman köylülerinin bulunduğu bölgelerdeki hareket alanının genişliği gözönünde bulundurulursa, buradaki eğitim kurumlarını etki altına almanın ve alternatif eğitim çalışmalarını organize etmenin koşullarını kavramak daha kolay olacaktır. Önemli olan bu tür çalışmaların önemini bilince çıkartmaktır.

Orman köylülerinin sağlık sorunları da çözümsüz bırakılmıştır. Köylük bölgelerdeki devletin sağlık kurum ya da uzantıları köylünün hizmetine daha fazla sokulmaya çalışmalıdır. Köylülerin sağlık alanındaki sorunlarının çözümü için köylülerin örgütlü bir şekilde devlete talepte bulunmaları sağlanabilir. Gerilla faaliyet bölgelerinde, gerilla sağlık birimleri köylünün sağlık problemleri ile yakından ilgilenmelidirler.

Son olarak; orman köylüsü bugün adeta kaderine terk edilmiştir. Orman köylüsü yokluk, yoksulluk, sömürü ve zulmü bir arada yaşamaktadır. Böyle gelmiştir. Ancak böyle gitmeyecektir. Bu durumu tersine döndürebilmek için objektif koşullar mevcuttur ■

Bölgeler	Orman Alanı(hekt.)	Alan Oranı (%)
Karadeniz	5.094.525.-	27,9
Akdeniz	4.527.233.-	24,7
Ege	2.869.071.-	15,7
Doğu Akdeniz	2.404.414.-	13,2
Marmara	1.781.601.-	9,6
İç Anadolu	1.596.349.-	8,7
Toplam	18.273.193.-	100,0

Bölge Adı	Orman Köy Adedi	Nüfus
Karadeniz	5.077	2.998.252
Ege	3.220	1.864.272
Marmara	2.132	1.095.507
İç Anadolu	2.068	1.427.522
Akdeniz	2.002	1.519.194
Doğu Akdeniz (T.İzmir)	2.826	843.842
Güney Akdeniz (T.İzmir)	1.229	712.963
Toplam	17.564	10.161.152

Küçük-burjuva kişiliğin çözümü

Devrimin ve sınıf mücadelesinin önemini kavramamış olan bir kişilik, komünist partisinin çelik disiplini ve MLM bir yapının önemini kavrayamaz. Bu kişilik, kendi küçük-burjuva zaaf ve çeşitli hastalıklarını MLM yapı içine taşıyarak, kendini bir güç odağı haline getirmeye çalışır. Devrim adına, devrimin güçlerini ve araçlarını yeterince ciddiye almaz, üzerine düşen komünist sorumluluğu yerine getirmekten uzaktır. Kendi yetersizliklerini, basiretsizliklerini MLM yapıya ve bu yapının stratejik-taktik-politik-siyasi hatına ciddiyetsizlikle bağlayarak kendi gerçek kimliğini gizleyenlerin olduğunu hepimiz biliyoruz. Proletarya partisinin içinde düşmanın kültürel, ideolojik, siyasi saldırılarını göze alamayan ve bu tür saldırılar karşısında dizlerinin bağının çözüldüğünü inkar ederek, partinin MLM mücadelecisi ruhunu ve fedakarlık ruhunu boşa çıkarmaya çalışan önemli bir küçük-burjuva unsurların olduğu inkar edilemez. Bu unsurlara karşı MLM silahıyla donanarak, ideolojik-siyasi ve örgütsel mücadeleyi yükseltmenin öne giderek daha çok ağırlık kazanmaktadır. Düşmanın ideolojik-siyasi-kültürel ve fiili saldırılar karşısında sarsılmış, devrime, halka ve partiye karşı inanç ve güvenini yitirmiş, bir yol ayrımında bulunan, ama bunu küçük-burjuva gururlarına yediremeyen kimi "abbas yolcular"ın bünyeyi içten zehirlemelerine izin verilmemelidir.

Küçük-burjuvazinin yaşam tarzına, sorunlara bakış açısına, mücadele anlayışına bakıldığında, her ülkede biçimsel anlamda farklılıklar göstermiş olsalarda, özellikleri genel anlamda her ayndır. Onun felsefesinde düşünmenin, araştırmanın bir değeri yoktur. Her zaman güç odakları yanında yer alır. Hiç bir zaman bütünü düşünmez ve parçayı kurtarmaya çalışır. Dolayısıyla düşsel bir dünya da yaşar.

Küçük-burjuvazinin MLM bir yapı içinde yaşam hakkı bulamamasının sağlanması ve ona karşı doğru bir temelde ideolojik-siyasi ve örgütsel mücadelenin verilebilmesi, ancak onun özelliklerini tam olarak bilmekle mümkündür. Küçük-burjuvazinin özellikleri yeterince kavranmadığı sürece, doğru bir ideolojik mücadelenin verilmesi söz konusu olamaz.

Bu genel girişten sonra, küçük burjuva kişiliğin çeşitli versiyonları üzerinde durarak, bu tiplerin ne olduğunu açıklamak durumundayız. Ki, temel sorunumuzda budur.

Küçük-burjuva kişilik: Küçük-burjuva kişiliğe sahip olanların beyni örümcek bağlamıştır ve her türlü gelişmeye kapalıdır. Kişiliği, bünyesi, dünyası, yaşamı kötürüm olmuştur. Ruhu, iç dünyası burjuvazinin ideolojik-siyasi saldırılarına karşı direnç göstermediği gibi, bu saldırılara karşı direnç gösterip kendini yenilemesinde beklenemez. Kendini dönüştürüp yenilemeyen bir kişilik, burjuvaziye teslim olur. Burjuvazinin ideolojik-siyasi saldırıları karşısında dumura uğrar ve bilinci parçalanarak düzenin çarkına kapılıp gider. Bunların küçük-burjuva dünya görüşü ve yaşam felsefesi, silahlı karşı-devrimin saldırılarına karşı onların direnmesini engeller. MLM bilimini ve komünist inancını yitirmiş dünyada ve ülkemizdeki gelişmelere karşı kayıtsız olan küçük-burjuva tipler, devrimin siyasi-politik-örgütsel ve pratik görevlerini yerine getirmekten uzaktırlar. Sınıf karakterleri ve dünya görüşlerinden dolayı ne komünist partisinin, ne de devrimin her türlü görev ve sorumluluğunu yerine getirebilecek özelliklere sahip değildiler.

Küçük-burjuva kişilik şikayetçidir: Komünist partisinin ve devrimin pratik görevlerini yerine getirmekten uzak olan, zorluklara karşı hazırlıksız yakalanan kişilik, genel bir kural olarak sızlanır ve dönemin, görevlerin zorluğunun teorisini yaparak sürekli şikayetçi olur. Her fırsatta örgütsel olumsuzluklardan, halkın devrimcileri yeterince desteklemediğinden şikayetçi olur. Eğer bu yeterli oluyorsa, bir adım daha atarak, örgütün siyasal çizgisinin ve buna bağlı olarak örgütsel yapısının değişen dünya koşullarına uygun bir biçimde değişmesini gerektiğini büyük bir kibirlikle savunur. Her yeni gelişme karşısında ve yüz yüze geldikleri her zorluk karşısında şikayetçi olmaya, sağa-sola yalpalamaya, sızlanmaya ve yeni önlemlerin alınması gerektiğini haykırmaya başlar. Bazı özel koşul-

larda bu da yetmez. Kendi kendilerinden de şikayetçi olurlar. Bazı durumlar da kendi yetmezliklerini, açmazlarını, düzensizliklerini ve bunalmalarını gizlerler. Küçük-burjuva kişilik çözümlemesi ve kişilik dağılmasını yaşayan bu tipler, devrimin, halkın ve partinin taleplerinin yerine getirilmesinden hep şikayetçidir. Bunları dönemden döneme, sorundan soruna ve zorluktan zorluğa göre şikayet gerekçelerinde değiştirir. Fakat sızlanmaları, yankıları ve şikayetleri hiç bir zaman bitmez. Bu tiplerdeki değişmeyen en temel özellik ise örgütün, devrimin zorluklarından, kadroların yetersizliklerinden ve nihayet örgüt disiplininin devamlı şekilde şikayetçi olmalarıdır.

Küçük-burjuva kişilik rahat günlerin devrimcisidir: Küçük-burjuva kişilik rahat günlerin, örgütün emirlerle yönetildiği dönemin, hazır ve oturmuş bir örgütsel yapının, her yönüyle eğitilmiş-yetistirilmiş kadroların mevcut olduğu koşulların insanıdır. Her koşulda, her durumda bunu talep eder. Bu olanağın ve koşulların olmadığı durumlarda ise, kusurlarını ve yetersizliklerini devrimin subjektif güçlerine yüklemeye çalışır. Bu tipler zaaf-larını, yetersizliklerini ve rahata düşkünlüklerini hep gizlerler. Kendi kendilerini sorgulayarak özelleştirel yaklaşım göstermekten özenle kaçınırlar. Zayıflıkları, özlemleri, yaşam konusundaki yönelimleri noktasında siktirildiklerinde ise, en fazla genel olarak sorunlara yaklaşım göstererek kendilerini işin dışında tutarlar. Ortada somut olarak bulunan gerçeklerin üzerine gidip çözüm üretmekten özenle kaçarlar. Başkalarının kişilik haklarına alabildiğince özgür bir şekilde saldırırken, kendi kişilik haklarında özenle korunurlar. Kendilerine karşı yürütülen eleştirileri "adalet, adalet" nidalarıyla ve vicdanlara seslenerek geçiştirmeye çalışırlar. Ve aynı yöntemle puan toplamaya kalkarlar. Onur ve şeref üzerine ahlaki nutuklar çekerek tam bir öğretmen edası ile ortalıkta fink atarlar. Bununlada yetinmezler, "zulme uğramış mazlum" pozlarında ortalıkta doluşarak ve kulaklara haksızlığa uğradıklarını fısıldayarak kendilerine taraftar yaratmaya çalışırlar. Bu tipler için, her türlü yıkıcı faaliyet mübahadır.

Küçük-burjuva kişilik bölgeci: Küçük-burjuva kişilik, devrimin ve partinin genel görevlerini yerine getirmekten uzak olduğu için, kendi bulunduğu bölgeyi esas alır. Faaliyet alanı dışındaki alanlardan "ben kendi çalışmam ötesini ne bilirim ve nede bilgisine sahibim" diyerek kendini soyutlar.

Küçük burjuva kişilik eleştiri hastasıdır: Küçük burjuva kişiliklerde eleştiri bir hastalık derecesindedir. Herşeyi, ama her şeyi eleştirirler. Soyut ve somut eleştiri ayrımını yapmazlar. Eleştiriye her zaman hazır dırlar. Ama kendi sıradanlıklarını, yetmezliklerini ve çözümsüzlüklerini eleştirmezler. İstemeyerek itibar etmek zorunda kaldıkları bazı şeylerinde üzerinde fazla durmazlar. Bunu da daha çok, zayıflıklarını gizleyemedikleri bazı durumlarda yaparlar. Kendi yoldaşları önünde ve partinin huzurunda hata ve eksikliklerini ortaya koyarak özeleştiri yapmaya yanaşmazlar. Zira onurlarına fazlasıyla düşkünlüdür. Onların onuru ise her şeyin üstündedir.

Küçük burjuva kişilik zayıftır: Küçük burjuva kişilikler, devrimci yaşama ayak uyduramazlar. Disiplinli, kurallı ve planlı yaşamı, aşınmanın göstergesi olarak görürler. Bunalmı ve sorunlu kişiliklerini gizlemek için, örgütü ve yapısı sorumlu tutarlar. Zayıflıkları ve yetmezlikleri temelinde kendilerini eğiterek yeni tipe kişiliği oluşturmaya yanaşmazlar. Kendi kendilerine yetmeleri doğrultusunda bir çaba içinde olma yerine, zayıf ve başarısızlıklarını birlikte faaliyet yürüttükleri yoldaşlarına yıkıma çalışırlar.

Küçük burjuva zayıf kişilikler, güçlü bir örgütsel yapı ve pratik faaliyette ortaya çıkıp sorunları aşmaya çalışmazlar. Bunu yapacaklarına, bundan kaçarlar. İçer boş bir dizi bahane ve gerekçenin arkasına sığınarak bir çeşit uzak durmayı ve örgütsüzlüğü savunurlar. Korkak ve zayıf kişiliğe sahip olanlar devrimi örgütlemekten, kitleleri harekete geçirmekten kaçarlar ve bununla kendilerini gizlemek için yaparlar. Yeteneksiz ve yetersizdirler. Dolayısıyla yetersizliklerinin gösterilmesine dayanamazlar. Her zaman özel bir tepki gösterirler. Küçük burjuva zayıf kişilikler, hiç bir zaman kendilerinin somut durumlarını ortaya koymazlar. Bunu dönem dönem yaptıklarında ise, sorunların asıl özünü gizleme, örtme,

daraltma ve parti aleyhine kullanma kurnazlığına başvurarak yaparlar.

Küçük burjuva kişilik korkaktır: Küçük burjuva kişilikler, düzenin kuşatması karşısında çözülmeye uğramaktan kurtulamaz. Dayanaksız ve iddiasızdırlar. Sıradan ve kuyrukçudurlar. Gelişmelerin, hareketlenmelerin önüne geçip iradi olarak yönlendirme yerine, arkasından sürüklenir. Proletaryanın bağımsız politik hattına sebatla bağlı olmadıklarından kısa sürede çözümler, kendilerine güvenleri olmadıklarından hep üstün yardım beklerler. Fedakarlığı ucuz kahramanlık olarak görürler. Dolayısıyla fedakar değil, bencildirler. Atak değil, korkaktırlar. Ölümü göze alamazlar. Kendilerinde bir bedel ödemek zorunda olduklarını düşünmezler. Her şeyin kendileri dışında hal olmasını isterler.

Küçük burjuva kişilik tapıncıdır: Küçük burjuva kişilikler, yönetici konumda olanlara hayrandırlar. Üst kademe de bulunanları her şeyi en kısa zamanda ve çarçabuk çözeceğine inanırlar. Gerçek yaşamda bunun böyle olmadığını gördüklerinde ise bütün iç dünyaları yıkılır. Artık üst yöneticiler onlara göre her türlü belanın sorumlusudurlar. Her sorunu ve hatta kendi yetmezliklerini onlara bağlarlar. Giderek kendi kendilerine tapmaya başlarlar. Onların yerinde kendilerinin olmaları halinde birçok sorun daha rahat çözüleceğine ilişkin, alttan alta propaganda yaparlar. Süreç içinde bunu partiye karşı bir gerici kampanyaya çevirirler. Bu kampanyanın parti çevresi içinde örgütsüzlüğü ve dağınıklığı yaratıp tasfiyeciliğe hizmet ettiğini çoğu zaman düşünmezler.

Küçük-burjuva kişiliğin devrimciliği anlaktır: Küçük-burjuva kişilikler anlık tepkiler, anlık parlamalar gösterirler, ancak tarihsel koşulların dayattığı kararlı ve sonuna kadar devrim perspektifi ile kendilerini donatamazlar. Bu kişilikler daha çok kendilerini gizlemek için, şartların olgunlaşmadığını, bugünden bir takım hareketlenmelerin geliştirilmesinin zamanı olmadığını söylerler. Partinin, devrimin ihtiyacına cevap verecek bir kişiliğin yaratılmasına katlanamazlar. Kendi yaşamlarını devrimci bir yaşama çevirmekten uzaktırlar. Zorluklar karşısında görevlerini ortada bırakırlar. Örgüt içi sorunlarda, ortaya çıkan çelişkiler karşısında rahat ve kolay olan yolu benimserler. Kendileri pratik görevler üstlenmezler. Bu tür görevleri genellikle başkalarının insafına ve vicdanına bırakırlar. Bu tipler kendi kendilerinden bile kuşku duyarlar. Kendi yaşamlarını örgütlemekten aciz oldukları için, başkalarını örgütleyemezler. Ancak masa başı tartışmalarda en devrimci pozlardadırlar. Kitleleri siyasi iktidar perspektifiyle silahlandırıp harekete geçiremezler. Zira bunu gerçekleştirecek kişilik özelliklerini sahip değillerdir. Kişilikleri zayıf. MLM ideolojik donanımları yetersizdir. Bu zaaf-larını gizlemek için, sol-keskin görünmeye çalışırlar. Kendi kendilerini aşacak güç ve kudreti kendilerinde göremezler. Saman alevi gibi bir parlar, bir sönerler.

Küçük-burjuva kişilik kadercidir: Küçük-burjuva kişilikler, yetersizlik ve yetmezliklerini aşmaya yanaşmaz. Sorunların aşılmasında MLM biliminin dönüştürücü ve çözümcü metoduna başvuramaz. Yaratıcı, çalışkan ve üretici değildir. Zorlukları aşmayı, varolana iradi müdahalede bulunmayı göze alamaz. Sorunları üstesinden gelmek için, vetken ve azimli bir çaba içine giremezler. Fedakar, hırslı ve girişken değildiler. Kendilerini kadercillikle mahkum etmişlerdir. Devrimci teori ile devrimci pratik arasındaki diyalektik bağ kavramamışlardır.

Küçük-burjuva kişilik ilkesizdir: Küçük-burjuva kişilik, politikada tutarsızdır. Kendi özgü bir politikası yoktur. Görüşleri, düşünceleri eklektiktir. Pragmatist ve oportünisttir. Tutarlı değil, tutarsızdır. Liberaldir, gevşektir ve ilkesizdir. Koşullara boyun eğicidir. Her şeyin ortalamasını bulmaktan yanadır. İki camii arasında beynamazdır. Cönlük, sıradan işlerin peşinde koşar. Kalıcı, başarılı ve zor işlerin peşinde koymaz. Cönü kurtarmaya çalışır. Koşulları alt etmeye ve devrim lehine çevirmeye çalışmaz. Onun için ilkele-ri öneminin, devrimci çalışmanın sürekli ve kalıcı olmasının bir değeri yoktur. Boşboğaz ve gevazedir. Devrim ve devrimci görevden sürekli kaçır. Devrim ve devrimci örgütün varlığını savunur göründü, ancak bundan on çok kaçan kendisidir. Siyasi iktidar perspekti-

finden uzaktır. Koşulları değiştirmeyi düşünmez, kendini koşullara uydurur ve MLM ilkele-ri unuttur.

Küçük-burjuva kişilik ciddiyetsizdir: Küçük burjuva kişilik, devrim davasında ciddi değildir. Devrimci mücadeleye bir heves uğruna ve moda olsun diye katılmıştır. Yada macera olsun diye girmiştir. Kendine, örgütüne ve yoldaşlarına bir şey vermez, aksine onlardan bir şeyler alıp götürür. Partinin ve devrimin ciddiyetini kavramaz. Kendi ciddiyetsizliğini örgütü yapı içine taşır. Mevcut yapıyı ileriyeye taşıtmaktan, yeni önermelerle güçlendirmekten çok, geriletmeyi, laçkalaş-tırmayı dayatır. Günübürlük politikalarla işi ve günü kurtarmaya çalışır.

Küçük-burjuva kişilik dar görüşlüdür: Küçük-burjuva kişilik, ağacı görür, ormanı görmez. Sıradan sorunlarla ve görevlerle uğraşır. Geleceği göremez ve dolayısıyla geleceği planlayamaz. Sorunlara MLM bilimiyle bakamaz. Partinin, devrimin ideolojik perspektifiyle sorunlara yaklaşım gösteremez. Partinin resmi çizgisine, devrimin teorik ve pratik sorunlarına kafa yonup yeni bir şeyler katamaz. Ufku ve dünya görüşü buna izin vermez. Koşulları değiştirme, güncelin peşinde koşmanın yerine kalıcı olanı ve ızgı görme perspektifi yoktur. Sorunların takibişi değildir. Faaliyetinde kendiliğindencidir. Partinin, devrimin güçlerini doğru bir biçimde gözlemlemeyen ve bundan doğru pratik sonuçlar çıkarmayan zavallı bir kişiliktir. Ülke koşullarını, devrim deneyimlerini MLM süzgecinden geçirip tecrübeye çevirmekten uzaktır.

Küçük-burjuva kişilik kendini biçilmiş kaftan görür: Küçük-burjuva kişilikler, kendilerine olağanüstü bir devrimci rol biçerler. Her sorunun altından kalkabileceklerini, her işin biçilmiş kaftanı olduklarını iddia ederler. Üstlenmiş oldukları görevlerin ve sorumlulukların altından kalkamadıklarında ise koşulların zorluklarından söz ederler ve suçlu başkalarına yüklerler. Buldukları konumda ısrar ederler. Buna layık olmadıklarını kabul etmezler. Dinamik ve inançlı kadroların önünü açmazlar. Onların önünü kapatmak için yeni "teori" ler icat ederler. Bunu başarmak içinde parti saflarında tahribat yaratmaktan kaçınmazlar. Parti içindeki her türlü başı bozukluğun, vurdum duymazlığın ve adam sendeciliğin sorumlusu bu tiplerdir. Küçük-burjuva kişilikler, kendi kişisel çıkar ve kariyerleri için parti bölücülüğüne ve parti tasfiyeciliğine başvurmaktan geri durmazlar. Parti içindeki en büyük bozguncu, küçük-burjuva kişiliktir.

MLM kişilik: Küçük-burjuva kişiliğin aksine, mevcut olanla, hazır güçlerle kendisini sınırlamaz. Koşulları, olanaklarını yetersizliğinden dolayı ağlayıp-sızlanmaz. Kendi gelişimini ve görevlerini verilenle sınırlamaz. Koşullara devrimci iradeyle müdahalede bulunur. Kendini ideolojik ve siyasi olarak yetkinleştirir. Sorunlara bilimsel bakar. Kendini halka ve partiye sunar. Kendine eleştirel yaklaşır. Soyut değil, somut eleştiri yürütür. Memur-amir ilişkisini reddeder. Sıradanlaşmayı ve sıradan bir devrimci gibi yaşamayı kabul etmez.

MLM kişilik: Devrimin, halkın ve partinin ihtiyaçlarına cevap veremediği koşullarda kendine yönelir. Kendi kendisini yeniden örgütlemeye ve yeniden şekillendirmeye çalışır. Hiçbir fedakarlıktan kaçınmaz. Bunu yapmayan birinin gerçekten bir kadro olmadığını bilincindedir. Kendini sürekli olarak MLM bilimi donatır ve yetkinleştirir.

Dünyayı sadece doğru bir biçimde yorumlamakla yetinmez. Dünyanın değiştirilmesi için, yöntem ve araçlarını örgütler. Tasfiyeciliğe, örgüt yıkıcılığına karşı sürekli olarak mücadele eder. Yaşamını örgütlemeyi, kitleleri örgütlemeyi ve devrimi örgütlemeyi her şeyin üzerinde görür. Koşullara asla teslim olmaz. Koşulları devrim ve parti lehine değiştirmeye çalışır. Mevcut koşulları ve halkın gösterdiği özellikleri inceler ve toplumsal gelişmelerin kültürel, siyasi ve ekonomik nedenlerini MLM biliminin ışığında tahlil ederek çalışmalarına hız verir. Şikayetçiliği, rahatsızlığı, bölgeciliği, sıradan eleştiriyi, zayıflığı, korkaklığı, tapıncılığı, anlık tepkiciliği, kaderciliği, ciddiyetsizliği, dar görüşlülüğü ve kendini yüceltmeyle elinin tersiyle bir kenara iter ve hiç bir şey onu inandığı yoldan geri çeviremez ■

Kemal GÜZEL

Murat AKBABA

Fadime ÇELİK

Haydar KANBAY

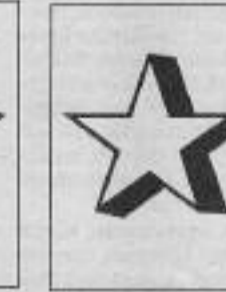
Derya AKYOL

İsmet POLAT

Erdal DOĞAN

Metin BEKTAŞ

Orhan

Suphi

ONLARIN ANISINA

*Öz ve kararlılıkla söylediniz
Ciddi atılım dönemidir diyerek,
Tarihi bir dönemdir partizanlar için
Uyanık olmalı her an ve her zaman
SESLENDİLER!
Bütün partililer savasçı ve sempartzan-
lara
Beyaz bir lekedir; sürülmek istenen
Geçmişten bağını dek, yarısanın tari-
hi kazılığa
Ve zamana sığmaz bir andayız
Yer yok bu kavga da ihanete
Ne duyarsanız bir süzgeç;
Nede oportünistler bir bakava*

*Ve ne de kavgayı aksatan bir sigara
molasına
Haykırdılar kavganın ortasında
Onlardan önce haykarak, düşen
yoldaşları gibi
Can bedeli bir kavgadaydılar
Ve düştüler ON kızı gül gibi
KIRZI köyünün topraklarına.
Şimdi kosmuk
Ve dahu hızlı yürümeliyiz
Darakız ve aralıksız
Ve boy vermeli
Şehit düşen yoldaşlarımızın
Bırakılıkları ayak izleri*

Hasan Ben Dersimli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Proletarya Partisi ile ekonomik nedenler için çıktığı yurtdışında tanıştı. Proletarya Partisi ile tanışması sonucu düzenli olan çelişkilerini bilince çıkardı. Bu bilinç ile faşizme olan kinini de birleştirerek 1983-84 yıllarında gerilla-ya katıldı. Kısa süre içerisinde yaratıcılığı, eğitimliliği, kararlılığı ve espileri ile sevilen, sayılan biri oldu. Dersim'den Amed'e, Amed'den Dersime hiçbir zaman durdurak demeden çalıştı ve savasçı. 1987 yılının Mayıs ayında TKP(ML) Genel Sekreterlerinden Kazım Çelik ve parti üyesi olan Ali Kayadoğan, Müslüm Emre, Hidir Aykar ve Cihan Taş'ın şehit düştüğü Palu çatışmasından diğer yoldaşları ile birlikte başarıyla çıktı. 1989 yılında TKP(ML) 3. Konferansında TKKKO Genel Komutanlığına ve MK üyeliğine seçildi.

Hasan Ben Yeter Koç

Yeter Koç'da Dersimli yoksul köylü bir ailenin çocuğu olarak merhaba dedi dünyaya. Kısa sürede, içiçe yaşadığı ve yabancı olmadığı Proletarya Partisine katıldı ve Halk Ordusu safalarında savasçmaya başladı.

Yeter Koç yoldaşları ve köylüler arasında içtenliği, fedakarlığı ve cesurluğu ile tanınırdı. Ancak en ön plana çıkan özelliği ataklığı ve cesareti idi. Bu özelliklerinden dolayı kısa bir süre sonra TKKKO Birim Komutanı oldu. Öncülük yeteneği ve inisiyatif gelişmiş olan Yeter Koç, 1987 yi-

linin 6 Eylül'ün de Dereşoran'da iki cemenin imhası ve onbir askerin ölümü ile sonuçlanan çatışmada hiç tereddüt etmeden İbrahim Kaypakaya'nın "silahlarımızı düşmandan ele geçirmek esastır" anlayışını hayata geçiren düşmanın beş adet silahına el koymuştur. Ayrıca seçim boykotu süresince sandık yakma eylemlerinde de aktif olarak görev almıştır.

8 Aralık 1989 da Hasan Ben komutasında ki gerilla birliği kişilik erzak hazırlığı amacıyla Aliboğaz çevresinde mevzilenmişti. Bir mücadele kaçınına hainin düşmana çözümü ile düşman üç gün öncesinden Aliboğaz'a yaklaşmıştı. Birlikte öncülük olan Yeter Koç, düşmanın pusudan açtığı yoğun ateş sonucu şehit düştü. Yeter Koç'un şehit düşmesi ile birlikte gerilla birliği çatışarak geri çekilmeyi başardı. Fakat biraz ilerledikten sonra bir ikinci pusuya daha düştüler. Hasan Ben gerillayı mevziledirmeye çalışırken yaralandı. Yaralanmasına rağmen inisiyatif elden bırakmayarak gerilla birliğini pusudan çıkarmayı başardı. Ancak yiğit komutan Hasan Ben, hem soğuk, hem de aşırı kan kaybından yolda şehit düştü.

Veysel Uyar Dersim'in Ovacık ilçesinin Birkuşağı köyünde 1955 yılında dünyaya geldi. Ailesinin ekonomik yönden yoksul olması sebebi ile öğrenimini çok zor koşullar altında sürdürdü. Daha öğrencilik yıllarından itibaren Proletarya Partisine sempati duymaya başlayan Veysel, hem öğrenimini sürdürüyor hem de Ovacık çevre köylerinde yürütülen faaliyetlere katılıyordu. Liseden sonra Proletarya Partisi safına profesyonel olarak geçti. Veysel sevilen, sayılan ve örnek kişiliği ile her geçen gün daha da gelişti ve yetkinleşti. Parti üyeside olan Veysel değişik alanlarda görev yaptı. Şehit düştüğü zamanda Öncü'nün Bölge Yönetim Organı'nda görev yapıyordu. Büyüdüğü yoksul koşullarda yeterince beslenmeyen ve gıda almayan Veysel'in genç yaşta ölmesine rağmen dışları dökülmüş, avutulan çökmüştü. Yoldaşları ve arkadaşları da bu yüzden Kürçe'de ihtiyaç anlamına gelen "KOKUM" lakabını takmışlardı.

Erdoğan Tekin'de Dersim'in Ovacık ilçesi Palu köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Zor ve güçlüklerle

Veysel Uyar

Erdoğan Tekin

dolu bir yaşam içinde büyüyen Erdoğan, genç yaşında devrime ve proletarya partisine ilgi duymaya başladı. Ailesinin ekonomik zorlukları nedeniyle İstanbul'a göçmesine karşılık Erdoğan, Öncü'nün yürüttüğü faaliyetlere bizzat katılmak amacı ile Dersim'de kaldı. Gelişmeye açık, samimi ve cesur biri olan Erdoğan Tekin çevresinde sevilen ve örnek alınacak bir duruma gelmişti.

Veysel ve Erdoğan 5 Aralık 1981 günü Hülukuşağı köyünde bir evde konakladılar. Bir ihbar sonucu buldukları koy beyaz ordu güçleri tarafından çembere alındı. Bir

grup gücünü pusuya yabran beyaz ordu, diğer güçleri ile köyün içine girdiler.

Kaldıkları eve giren 1 başçavuş ve iki askeri Veysel ve Erdoğan kızıl kurşunlarla selamlayarak hakettikleri cevabı verdiler. Düşman güçleri, hiç beklemedikleri bu ön saldırı ile bir anda çil yavrusu gibi dağılmaya başladılar. Düşmanın dağınıkliğinden ve paniğinden yararlanan Veysel ve Erdoğan köyün içinden azda olsa uzaklaşmışlardı. Fakat köyün dışında kurulan pusuya düştüler. Yüzlerce faşist namlu iki yiğit partizanın üzerine kurşun yağdıyordu. Düşmanın yoğun ateşi sonucu Veysel'in elindeki G-T marka silahı isabet alıp parçalanınca savunmasız kaldı ve aldığı ölümcül yaralarla hemen, Erdoğan ise kısa bir süre sonra şehit düştü. Veysel ve Erdoğan kayışında acizleşen, faşist beyaz ordu güçleri iki yiğitin yerdeki cesetlerini bile taşıyacak hale gelmişlerdi. Çatışmanın ardından beyaz ordu güçleri Hülukuşağı Köyünde yerle bir ettiler.

Onlar bedenlerini toprağa, mücadelelerini halka armağan ederek ölümsüzleştiler.

USTALARDAN SEÇİMLER

Önemli olan iyi öğrenmesini bilmektir (I)

Kızıl Orduyu neden kurdu? Düşmanı yenilgiye uğratmak için. Pekli savaş yasalını neden inceliyorsunuz? Onları savasçı uygulamak için.

Öğrenmek, kolay bir iş değildir ve insanın öğrendiğini uygulaması daha da zordur. Birçok kimse sınıflarda ya da kitaplarda askerlik sanatı konusunda ders verirken pek etkileyici görünüyor ama iş gerçekten savasçmaya geldi mi, bazıları savasçı kazanıyor, diğerleri ise kaybediyor. Bu noktada hem savaş tarihi, hem de kendi savaş tecrübemiz tarafından doğrulanmıştır.

O halde sorunun püf noktası nedir?

Gerçek hayatta, "daima zafer kazanan generaller" bulmayı beklemiyşiz. Zaten tarihte de bunlara pek ender rastlarız. Bizim istediğimiz generaller, cesur ve akıllı, bir savaş sırasında genel olarak girdiği muharebeleri kazanan, akli cesaretle birleştirilebilen generallerdir. Hem akıllı hem de cesur olabilmek için bir yöntemle sahip olmak gerekir; hem öğrenmek hem de öğrenileni uygulamak için böyle bir yöntem ihtiyacı vardır.

Ne gibi bir yöntem? Söz konusu yöntem, hem düşmanın hem de kendi durumumuzun bütün yönlerini iyi tanıyabilmek, her iki tarafın da hareketlerine yön veren yasalara keşfetmek ve bu yasalardan kendi hareketimizde yararlanmaktır.

Birçok ülkede yayınlanan askerlikle ilgili kitaplarda, hem "ilkelerin, koşullara göre esnek bir biçimde uygulanması" gereğine, hem de yenilgi halinde alınması gereken önlemlere dikkat çekilir. İkinci noktaya, bir komutanın ilkeleri çok kat bir şekilde uygulayarak öznelci hatalar yapmaması için; ilincisine ise, öznelci hatalara düşmesi sonucunda ya da nesnel koşullarda beklenmeyen ve karşı durulamayacak değişiklikler meydana geldiğinde ortaya çıkan duruma baş edilebilmesi için dikkat çekilmektedir.

Öznelci hatalara niçin düşülür? Çünkü bir savasçı ya da muharebece kuvvetlerin mevzilenişi ya da yönetilişi, o savaşın cereyan ettiği zamanın ve yerin koşullarına uygun değildir; çünkü, öznel yönetim, nesnel koşullara ya uygun değildir ya da onlara tamamen aykırıdır; başka bir deyişle, öznel olanla nesnel olan arasındaki çelişme çözülmemiştir. Kişiler yaptıkları her işte böyle durumlarla karşılaşabilir; ancak, bazı kişilerin diğerlerinden daha becerikli oldukları ortaya çıkar. Her işte, görece yüksek bir beceriklilik düzeyi talep ettiğimiz gibi, savasçı da daha fazla zafer ya da daha az yenilgi isteriz. Burada için püf noktası, öznel olanla nesnel olan arasında doğru bir uyum sağlanabilmektir.

Taktikle ilgili bir örnek verelim. Saldırı için seçilen nokta, düşmanın kanatlarında biri üzerinde ve tam zayıf noktasının bulunduğu yerde saptırma ve dolayısıyla saldırı başarıya ulaşsa, o durumda öznel olanla nesnel olan uyum halinde demektir; yani komutanın yaptığı keşif, değerlendirme ve verdiği karar düşmanın gerçek durumu ve konumu ile uyumludur. Eğer saldırı için seçilen nokta, başka bir kanat üzerinde ya da merkezde olur ve saldırıda zorlu bir direnmeyle karşılaşılırsa ilerleme kaydedilemezse, bu, böyle bir uyumun olmadığını gösterir. Saldırı doğru bir şekilde zamanlanmış, ihtiyaçlar savasçıya ne çok erken, ne de çok geç sokulmuşsa ve muharebedeki bütün diğer mevzilenme ve hareketler düşmanın değil de bizim lehimize ise, o takdirde bütün muharebe süresince öznel yönetim, nesnel durumla tamamen uyum halinde demektir. Silah taşıyan ve surlarını birbirlerinden gizleyen canlı insanlar tarafından yürütülen bir savasçı ya da muharebece böylesine eksiksiz bir uyuma çok ender rastlanır. Bu cansız şeylerle ya da günlük sorunlarla uğraşmaya pek benzemez. Ancak, komutanın yönetimi, gerçek durumla esas olarak uyum halinde ise, yani yönetimdeki belirleyici unsurlar gerçek durumu bağdaştırırsa, o zaman zaferin koşulları sağlanmış demektir.

Bir komutanın askerlerini doğru bir şekilde mevziledirmesi, doğru karar vermesine, doğru karar vermesi doğru bir değerlendirme yapmasına, doğru bir değerlendirme de zorunlu ve ayrıntılı bir keşif yapmasına ve keşif sayesinde elde edilen çeşitli türden bilgilerin değerlendirilmesine ve yorumlanmasına bağlıdır. Komutan, zorunlu ve mümkün olan bütün keşif yöntemlerini uygular, düşmanın durumu hakkında edinilen bilgiler üzerinde düşünür, gereksiz olanları ayıklar ve önemli olanları seçer, sahte olanı atar ve gerçek olanı benimser, bu bilgileri birinden diğerine geçerek ve dıştan içeriye doğru ilerleyerek değerlendirir, daha sonra kendi tarafındaki koşulları hesaba katar, her iki tarafın ve aralarındaki ilişkilerin bir incelenmesini ve değerlendirilmesini yapar, kararını verir ve planlarını hazırlar. Bir komutanın stratejik bir plan, bir hareket planı ya da bir muharebe planı yapmadan önce durumu tam olarak kavrama süreci işte budur. Fakat dikkatsiz bir komutan, böyle yapacağı yerde, askeri planlarını kendi hayalleri üzerine inşa ederse, bu planlar hayali olur ve gerçeğe uymaz. Yanlızca atılganlığına güvenen gözdepek bir komutan, düşman tarafından aldatılmaya ya da düşmanın durumunu yüzzeyle ya da kısmen öğrenmiş bir yönüne kapılmaya ya da aslına gerçek bir bilgiye dayanmayan, dar görüşlü, sorumsuz önerilerinin etkisinde kalarak yanılmaya mahkumdur. Böylece, her askeri planın zorunlu keşif ve düşmanın durumunun, kendi durumunun ve bunlar arasındaki karşılıklı ilişkilerin dikkatle değerlendirilmesine dayanması gerektiğini bilmediğinden ya da bilmek istemediğinden kafasını duvara toslar.

Dersim halkı beni bağışlasın

Partizan Sesi/Kartal: Faşist diktatörlük, iflasın eşiğinde olan faşist ideolojisini ayakta tutabilmek için, azgın köpekler gibi emekçi halka ve halkın özgürlüğü ve bağımsızlığı için savaşan özgürlük savaşçılarına yönelik saldırılarını, artık hiç bir şekilde gizleyemiyor. Faşist Türk devletinin zorunlu askerlik yasasıyla askere giden emekçi halk çocukları, haksız savaşta Özel Tim ve faşist askerlerin güvenliği için ön saflarda savaşa sürülüyor. Bu savaş ne için, kim için? devamlı vb. kafaları kurcalıyor.

Gerçekten halk için mi, yoksa emperyalizmin kuklası durumunda olan faşist Türk devleti ve bir avuç sömürücüler için mi? Askerliğini Dersim'de yapan Deniz bu soruyu şöyle cevaplıyor. "Ülkede askerlik vatan için değil, bir avuç para babası için yapılıyor"

74/2 tertip er Deniz, zoraki dahil olduğu haksız savaşı lanetleyerek teşhir ediyor ve tanık olduğu köy yakmaları ve çatışmaları anlatırken gözleri doluyor. Askerlik hakkında Deniz ile yaptığımız röportajı olduğu gibi yayınlıyoruz.

Partizan Sesi: Askerliği ne zaman ve nerede yaptın? Görevin neydi?

Deniz: 74/2 tertibim, 1994'de ana birliğim olan Erzurum'a gittim. Ama asıl görev yerim Tunceli'deydi. Görevim ise öncüydü.

Tunceli'de bir çok köy yakmalar oldu. Senin tanık olduğun köy yakmalar oldu mu? Köyleri yakmaya gittiğinizde neler yapıyordunuz?

D: Evet oldu. Bu köy yakmalarında ben de vardım. Ovacık, Hozat ve Pülümür'de bir çok köy yakıldı. Genelde gece saat üç civarında bizi "görev var" diye kaldırırlardı. Kumanyalyıyacak, cephane alıp görev yerlerine gidiyorduk. Görev yerine geldikimizde genelde köyü tam olarak görebileceğimiz, yüksek bir yerde mevzileneiyorduk. Emir verildiğinde köye iniyor, önceden tespit edilmiş evleri arıyor, daha sonrada yakıyorduk.

Hiç çatışmaya katıldın mı? Çatışma anında neler hissediyordun?

D: Evet. Hemde sayılarını hatırlayamayacak kadar. Bunlardan en önemli iki tanesini anlatayım. İlki Alibozğaz'da, PKK'lilerle girdiğimiz çatışmadır. Bu çatışmada bir yaralı üç ölü vermiştik. İkinci çatışma ise ömrüm boyunca unutamayacağım bir çatışmadır. Bu çatışma Kutuderesi'nde ki TKKO gerillalarıyla olan çatışmadır. Tarihini net hatırlayamıyorum. Bir sabah erkenden görev olduğu ve hemen hazırlanmamızı söylediler.

Emir verildi. Hazırlıklarımızı tamamladıktan sonra Hozat Ge-yiksuyu Sütluce Karakolu'na gittik. Orada bir gece kaldıktan sonra Kutuderesi'ne geçtik. Kutuderesi'nin orada yüksekçe bir tepe vardır. Bir gün sonra o kanlı çatışma başladı. Çatışma sırasında birçok ölü ve yaralı verdik. Bütün askerleri korku sarmıştı. Korkuyorduk ölümden, ama elimizden hiç bir şey gelmiyordu. Çünkü, Bölük Komutanı Üst Teğmen O. Ayaz sürekli olarak bize gözdağı veriyor, bizi askerliğimizi yakmakla tehdit ediyordu. O. AYAZ sürekli gerillaların vatan haini olduğunu, halka zulüm yapan zalimler olduğunu anlatırdı. Ama özellikle köyleri yakılan insanlar kimin zalim, kimin hain olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Köy yakmalarında, köy aramalarında ve çatışmalarda genel olarak askerler neler yapıyor ve neler hissediyordun?

D: Askeriyenin içinde iyi niyetli askerlerin olduğunu söylemeyi çok isterdim, ama askere giden herkesin bu olaylara onay verdiğini düşünüyorum. Çünkü orada senin elinden hiç bir şey gelmiyor. Sen ne kadar iyi niyetli olursan ol, sen ne kadar hiçbir şey yapmazsan yapma, ne fayda. Halk senden tiksiniyor, haklı olarak. İşin garibi benim gibi düşünenler az değil. Ama; özel tim ve ülkücüler gibi halka yapılan eziyetlerden zevk almı-

yorduk.

Hiç tutsak aldınız mı? Tutsaklara nasıl davranılıyordu? Teslim olan oldu mu?

D: Sadece bir defa aldık. Üçü kadın biri erkekti. Erkek gerilla yaralıydı, ilk tedavisi doktor tarafından dağda yapıldı. Daha sonra şehir merkezine gönderildiler. Komutan tarafından, özellikle kadın tutsaklara "istediğinizi yapabilirsiniz" emri verilmişti. Bundan dolayı özellikle kadın tutsakları ülkücülerden uzak tutmaya çalışıyorduk. Birde teslim olan gerilla vardı. Bu tam bir ihanetin içine girmişti, öldürülmediği takdirde sığınakları, kendilerine yardım edenleri ele vereceğini söylemişti. Nitekim bildiği her şeyi anlatmasına rağmen gözlerimizin önünde kurşuna dizildi. Emin olun, hiç üzülmeydim.

Özel tim elemanları olduğunu söylemiştin. Bunların oradaki görevleri nelerdi? Neler yapıyorlardı?

D: Özel Tim elemanlarının MHP'den seçildikleri bilinen bir gerçekliktir. Onların ne acıma duyguları vardır, ne de insan olma özelliği. Biz bile onlardan korkardık, kaldı ki evleri yakılan insanlar nasıl korkmasın. Gerek köy yakmaları olsun, gerek işkence, hepsini yapan özel tim elemanlarıdır.

Son olarak söylemek istediğin birşeyler var mı?

D: Özellikle doğuda askerlik yapmak zorbalıkla eş değerdedir. Kimin için askerlik yaptım; bir avuç para babası için. Ne için mi askerlik yaptım; düzenin pisliğini görüp muhalif olan masum insanları devletin boyunduruğu altına sokmak için. Ben teskere alalı bir ay olmasına rağmen hala kendime gelmiş değilim. Nasıl geleyim, masum insanlara zulüm yaptık, halkın özgürlüğü için savaşan insanları öldürdük. **BU UTANÇ HIÇ BİR ZAMAN BENLİĞİMDEN SİYRILMAYACAK. DERSİM HALKI BENİ BAĞIŞLASIN** ■

Buca'da bir alçak cezalandırıldı

Partizan Sesi/İzmir: Buca Cezaevi'nde 21 Eylül günü gardiyan-jandarma ve polis tarafından yapılan saldırı sonucu şehit düşen devrimcilerin hesapları sorulmaya devam ediyor. Buca Cezaevi'nde DHKP-C'li tutsaklar, Rüstem Karakoç adlı katil gardiyanı 23 Kasım günü döverecek cezalandırdılar. 23 Kasım günü gerçekleşen cezalandırma eylemini ve gelişmeleri. Tutsaklar şöyle açıklıyorlar.

"Cezaevi idaresi 23 Kasım günü nabız yoklamak amacıyla adeta katliamı meşrulaştırmak istercesine katillerden birini koğuşlarımızın bulunduğu maltaya getirdi. Katilin maltada görülmesiyle beraber hesap sorma bilinciyle hemen bir ekip oluşturduk. Maltaya çıkarak işkenceci katil gardiyan Rüstem Karakoç'u odunlarla döverecek, Karakoç'a hakettiği cezayı verdik. Katil gardiyan eylem sırasında panik halinde kaçmaya çalışsa da devrimci adaletten kurtulamadı. Çevrede izleyen gardiyanlar müdahale etmezken eylemimizi. "Yaşamın Halkın Adaleti", "İşkenceci katillerden hesap sorduk, soracağız" sloganlarıyla ve yaptığımız

açıklamaya üstlendik. Açıklama esnasında maltada bulunan müdürlere, ellorine yoldaşlarımızın kansı buluşan işkencecilerden hesap soracağımızı belirttik" diyen tutsaklar, Rüstem Karakoç'un suçlarını da şöyle sıraladılar.

21 Eylül katliamında en öndedir. Askerlere yardım etmek için kendini adeta parçalamıştır.

Koğuşlara girmeyi hemen başaramayan asker ve özel tim'e yol gösterip yoldaşlarımızı kâfir edip, hakareterde bulunmuştur.

Saklıları sırasında maltaya ağır yaralı, yarı baygın bir halde çıkarılan bir yoldaşımızın kafasına tekme atarak "Pis kanınızla duvarları kirletiyorsunuz, bize de boya işi çıkarıyorsunuz." deme üretini gösteren işkenceci gardiyan devrimci adalet karşısında kaçacak delik arıyordu.

"21 Eylül katliamının tüm sorumlularını ve tüm halk düşmanlarını yarıyoruz" diyen tutsaklar dört duvar arasında da olsak Özgür Tutsak bilinciyle gördüğümüz her yerde hesap sormaya devam edeceğiz dediler ■

Tüm devrimci-demokrat kamuoyuna

Faşist devlet, her alanda halkımıza yönelik başlatmış olduğu saldırılarını, kriz derinleştikçe daha da boyutlandırarak sürdürmektedir. Bunun en son örneğini, Buca Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsaklara 21 Eylül'de saldırarak; üç devrimci tutsağın katledilmesi ve onlarcasının sakat kalacak şekilde yaralanmasıyla yaşadık.

Bu katliam sonucunda devrimci tutsaklar, katliamın hesabının sorulması, Ümraniye Tabutluğu'nun kapatılması, sevk-sürgün-tecrit politikalarına son verilmesi talepleriyle, katliamın akabinde Süresiz Açlık Grevine başlamışlardır. İnsan haklarından, demokratikleşmeden dem vuran faşist Türk devleti tutsakların taleplerini çözümlenemeyerek açlık grevinin 45-50 güne kadar uzamasına neden olmuştur. Bu kadar uzun süren açlık grevinde, insanların ölmesi veya sakat kalması kaçınılmazdır.

Bugün hemen tüm devrimci tutsaklarda açlık grevine bağlı bir çok rahatsızlık bariz olarak görülmektedir. Daha ileri boyutlarda olanların ise ölümleri gündemdedir. Aydın Cezaevi'nde bulunan DHKP-C tutsağı **ÜMİT DOĞAN GÖNÜL** 24 Kasım'da açlık grevinin neden olduğu rahatsızlıktan dolayı şehit olmuştur.

Bu katliamın sorumlusu faşist Türk devletidir. Bizler bu katliamı protesto ediyor ve tüm devrimci demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

KATLIAMLARIN HESABINI SORACAĞIZ!
Kayseri Kapalı Cezaevi TKP(ML) DHKP-C, TKP/ML
Davası Tutsakları Adına
Hüseyin Özarslan, Eşref Avcı, Müslüm Kalogulları

Dersim Demirkapı'da büyük çatışma

Açıklama:
Elimizde posta kanalıyla gelen TKP(ML) yurtdışı bürosu imzalı ve 24.11.1995 tarihli bildiriyi olduğu gibi sunuyoruz.

Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkımızı!

Düşmanın yoğun saldırılarına karşı, Ordumuz TIKKO'nun geliştirdiği taktik saldırılar, düşmanın sonuç almasını engellemekte ve bu saldırılarla Kızıl Ordumuz TIKKO düşmanın askeri gücüne büyük zayıflatır vermektedir.

Özellikle sonbahar mevsiminde yaşanan yoğun eylemlilikler ve çatışmalar bölgede savaşın şiddetlendiğini göstermektedir.

Bölgedeki savaş durumu analiz edildiğinde, öteden beri iki karşıt silahlı gücün birbirine karşı savaştığı görülecektir. İki savaş türüyle iç içeyiz. Haksız savaş ve haklı savaş. Bu iki savaşın tarafı da açık ve nettir.

Egemen sınıfların önderliğinde yürütülen haksız savaş ve proletarya-partisi önderliğinde yürütülen haklı savaş. Ülkemizde ve diğer ülkelerde yaşayan bütün insanlar dikkatlerini ülkemizde yürütülen iç savaşa çevirmişlerdir.

Bizim dışımızda PKK önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş savaşında yine bir başka gerçekliktir.

Ancak, devrimci ve demokratik kamuoyunun Partimiz TKP(ML) önderliğinde sürdürülen ve gün geçtikçe yükseltilen halk savaşından yeterince haberdar olmadıklarında tarafımızdan gözlenmektedir.

PKK dışında silahlı mücadele veren başka örgütlerin olmadığı ve savaşın yalnızca PKK ile faşist Türk devletinin beyaz ordu güçleri arasında olduğu zannediliyor. Aynı zamanda sınıfsal mücadeleyi şehirlere, hemde büyük şehirlere endeksleyip sadece legal mücadeleyi görme yönünde bir eğilimin olduğunu belirtmekte yarar var.

Bu eğilimi yanlış bulup ve sadece ulusal hareketin verdiği savaşı görme şeklindeki tutumunu eleştirirken, gerçek durum hiçte öyle olmadığını belirtiyoruz.

Bu dönemde, özellikle savaşın birinci bölgesi durumundaki Dersim'de yaşanan yoğun eylemlilikler ve çatışmalar irdelediğinde, Ordumuz TIKKO ile düşman güçleri arasında kıyasıya bir savaşın sürdüğü rahatlıkla görülecektir.

Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Güz aylarına girdiğimizde, diğer örgütler geri çekilmiştir. DHKP-C pek bir varlık göstermemektedir. PKK'da geri çekilmiştir. Yine bu aylarda savaşı yükselten ve düşmana büyük darbeler vuran ordumuz TIKKO olmuştur.

Verdiğimiz savaşın devrimci kitlelere dayandığını ve tamamıyla ezilen halkı temsil ettiğini söylemeye bile gerek yoktur. Ve devrimci savaş pratiğimiz bunun ispatıdır. Faşist diktatörlüğü yıkıp, yerine Demokratik Halk Diktatörlüğü kurularına kadar devrimci savaşımız devam edecektir.

Ordumuz TIKKO ile düşman güçleri arasındaki çatışmayı, burjuva basını yanlış verdiği gibi, kendi kayıplarını hakkında hiç haber yapmamıştır. Hürriyet gazetesi'nin "Tunceli'de 5 TIKKO'cu öldürüldü" başlığını taşıyan yazısı, çarpıtmadır ve gerçekleri yansıtmamaktadır. Burjuva basınından doğru haberde beklemiyoruz. Söz konusu basının haksız savaşın borazanlığını yaptığı devrimci kitleler tarafından zaten biliniyor.

Çatışmada "5 ölü" değil, üç şehidimiz vardır. Söz konusu çatışma şöyle gelişmiştir:

Beyaz Dağdaki çatışmadan sonra, gerilla birliğimiz Dersim-merkez çevresine kaymıştır, Demirkapı'nın çevresinde hareket halinde olan gerilla birliğimiz bir alçak tarafından düşmana ihbar edilir.

Düşman kuvvetleri binlerce güçle, Demirkapı mevkiini abluka altına almaya çalışır. Durumu farkeden gerilla birliğimiz, karşı saldırı düzenlemek için saldırıya uygun bir şekilde mevzilenir.

Düşmanın saldırısına, karşı saldırıyla cevap veren gerilla birliğimiz insiyatifi eline geçirir. Vur kaç taktiğiyle çatışma iki gün devam eder.

Yaşanan bu iki günlük yoğun çatışma sonunda düşmandan çok sayıda ölü ve yaralı olduğu gözlemlenmiş, ancak sayısı hakkında net bilgi edinilememiştir.

Bu çatışmada Kadir kod isimli (İsmet-Parti Aday Üyesi) yoldaşımız şehit düşmüştür. Şehit düşen yoldaşımız, aynı zamanda Alt Bölge Komutanlık üyesidir. Ayrıca; Özkan (Hozat doğumlu) ve Cenk (Erol-Erzurum doğumlu) isimli iki TIKKO üyesi savaşımızda şehit düşmüştür.

Düşman ne kadar gerçekleri çarpıtırsa çarpıtsın, partimiz önderliğinde savaşan Ordumuz TIKKO, Halk Savaşıyla düşmanın tüm oyunlarını ve yalanlarını gün ışığına çıkaracaktır.

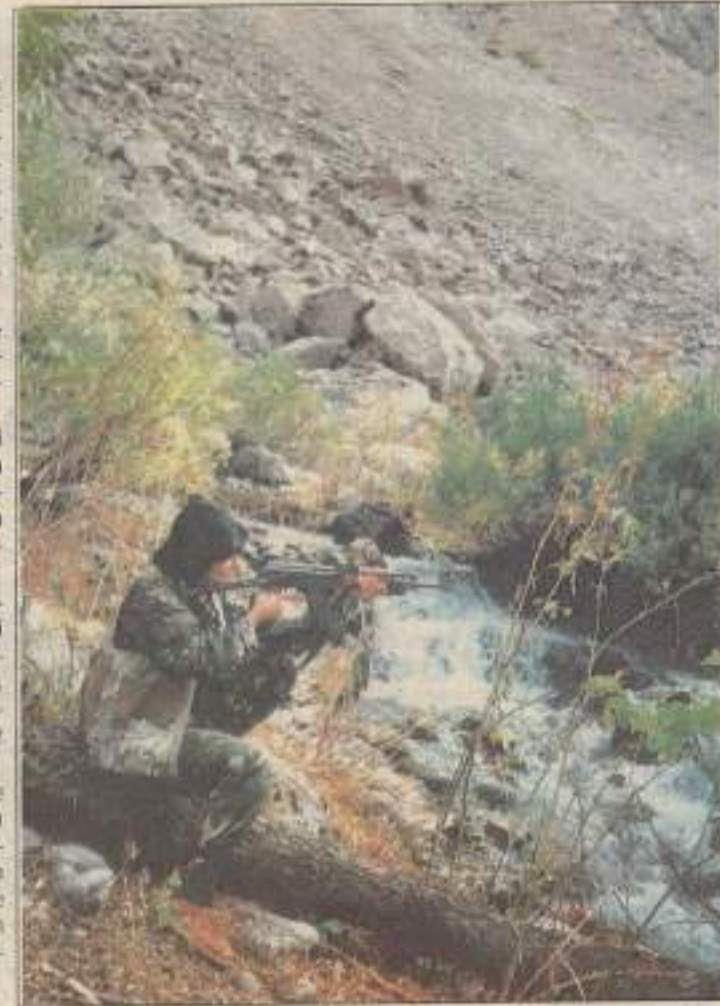
Halkımız daha önce olduğu gibi bundan sonra da Ordumuz TIKKO'ya verdiği desteği daha da artırarak ve katılarak devam ettirecektir.

***İsmet-Cenk-Özkan Yoldaşlarımız Ölümsüzdürler!**

***Kahrolsun Faşist Diktatörlük!**

***Yaşasın Partimiz TKP(ML), Ordumuz TIKKO ve Komünist Gençlik Örgütümüz TMLGB!**

***Yaşasın Halk Savaşı!**

Partizan Sesi

ALTINÇAĞ YAYIMCILIK

Basım Sanayi Limited Şirketi

■ Sahibi ve Yazışmaları: Müdürü: Özgür DALMAZ

■ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI

■ Yönetim Yeri: Binbirdirek mah. Piyerloti cad. Onur Apt. 41 / B. D: II. Çemberlitaş - İstanbul

Tel: 00212/ 517 15 12 - 00212/ 518 89 49 Fax: 00212/ 638 17 59

■ Dizgi: Altınçağ Yayımcılık ■ Baskı: SERLER

BÜROLAR

- KARTAL: İstasyon arkası, Pınar İstasyonu-pasajı Kat:4/57 Telfax: 00216/ 353 38 12
- İZMİR: 353 sk. Bilgi İstasyonu No:27 kat:6/610 KONAK-İZMİR Telfax: 00232/445 26 17
- KAYSERİ: Sivas cd. Stad İstasyonu, K-6 no: 605 Telfax: (0352) 222 52 10
- ADANA: Cemal Gürsel cd. Özgür İstasyonu, K:5, No: 26 ADANA Tel: 00322/351 74 30
- ELAZIĞ: I. Harput cad. Korkmaz İstasyonu no 3 kat 6/502 Tel: (0424) 236 40 76
- MERSİN: Mesudiye mah. 52. sk. no: 35/15 Telfax: 00324/ 336 22 73
- ANKARA: İhlamur Sk. Tuğaç han 465 Kızılay-Ankara Tel: 00312/ 230 41 45
- ÜMRANIYE: Eski Ankara Yolu Tosunlar İstasyonu no: 43 Kat: 4 Sangazi/İstanbul
- YD TEMSİLCİLİĞİ: Weseler str. 11-13-47169-QUISBURG / DEUTSCHLAND
- Tel: 203 40 60 195 - Fax: 203 40 60 295
- ATİNA: Beperzopoy-5, 7 OS N:6 Platan Kınığı- ATHENS-GREECE Telfax: (0030) 1 381 05 71